



**Kamu emekçileri
toplu iş sözleşmesine
hazırlanıyor**

6



**Sağlıkta dönüşüm
bebekleri
öldürüyor**

9



**DTÖ, halkların
sömürüsü için
toplandı**

10

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 • Sayı: 137 • 17-31 Ağustos 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com



Dursun Karataş sonsuzluğa uğurlandı

DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş, 11 Ağustos'ta Hollanda'da tedavi gördüğü hastanede şehit düştü. Ailesinin ve avukatlarının girişimleri sonucu naaşı İstanbul'a getirilen karataş için 15 Ağustos Cuma günü Gazi Mahallesi'nde tören düzenlendi. Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD)'nin çağrısıyla gerçekleştirilen cenaze törenine binlerce kişi katıldı. 'Haklıyız kazanacağız' şiarını bayraklaştıran Karataş'ın cenaze törenine katılan kitle kortej oluşturarak; "Dursun Karataş ölüm-süzdür", "Umutun adı DHKP/C", "Önder yoldaş Dursun Karataş", "Öndere selam savaşa devam", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları aratak Gazi Mezarlığı'na kadar yürüdü. Burada yapılan törenin ardından Karataş, sloganlar eşliğinde defnedildi. Devrimci hareketin önder kadrolarından biri olan ve gençlik yıllarından itibaren devrimci mücadelenin içerisinde yerini alarak, bu sürecin önemli bir bölümünü kurucu önderliğini yaptığı DHKP-C'nin Genel sekreteri olarak sürdüren Karataş'ın şehit düşmesinin ardından MKP, MLKP ve PKK Başkanlık Konseyi birer açıklama yaptı. 'Karataş'ın kaybını üzüntüyle karşıladıkları' ifadelerine yer verilen açıklamalarda, DHKP-C ve Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına başsağlığında bulunuldu. SAYFA 5

Ormanlar yakılıyor köylüler suçlanıyor

Antalya'da devasa yeşil bir alanın yok olmasına neden olan yangının nasıl çıktığı devlet tarafında bulundu: 'Ormanı köylüler yakmış'. Yapılan açıklamalarda, medyada yangının çıkış nedeni önce elektrik tellerinden kaynaklandığı, sonrasında ise, 'orman civarında bulunan lokantalardan kaynaklanmış olabilir' ifadeleri yer alıyordu. Çıkan yangına kılıf bulmaya çalışan devletin yardımına koşan Orman Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Kurtulmuş, 'ormanı köylüler yakmış' diyerek, hem köylüler suçladı hem de köylüler suçlayarak devleti büyük bir yükün altından kurtardı. Kurtulmuş, binlerce hektarlık alanın yok olmasını rantlardan dolayı engelleyemediğini açıklamak yerine durumu çarpıtarak 'yangının iyi tarafının olduğunu, çünkü ormanda kene kalmadığını' pişkinlikle açıkladı. Yangınlarla ilgili yapılan tartışmalarda devletin önlem almaması, sorumsuzlukları, zamanında ve geniş çaplı bir müdahale yapılmaması gibi detaylara ise Kurtulmuş değinmekten kaçındı.

Devamı 16'da

TÜRK HAKİM SINIFLARI, 'PÜRÜZLER' GİDERİLEREK EMPERYALİZİN HİZMETİNDE GÖREVE HAZIRLANMIŞTIR

Aşılan uyumsuzluktur, kriz yapısaldır

Emperyalizm özü itibarıyla kriz üretir; yaşadığı buhranlar, mali krizler dönemsel değildir ya da bir defada çözülüp selamete kavuşmaz. Emperyalizme bağımlı bizimki gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkeler de emperyalizmin krizlerine mahkumdur. Tarihi, kapitalist-emperyalizme eklenme tarihi olan bu ülkeler emperyalizmin ihtiyaçlarının karşılandığı yataklardır. Dolayısıyla bu ülkelerin hâkim sınıfları arasındaki krizler de yapısaldır. Ve her zaman için emperyalizme hizmet noktasında varlık gösterirler. Emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda bir biçimlendirme, yapılandırma sürecinden geçmekte olan

Türk hâkim sınıfları ve devletleri, gelinen aşamada emperyalizmin emrinde verilecek görevlere biat edeceğinin teminatını vermiştir. Ergenekon operasyonu, AKP'ye kapatma davasının "kapatılmama" yönünde sonuçlanması, AKP ile ordu arasındaki mutabakatın Erdoğan-Başbuğ şahsında güncellenmesi, sancılı ve curcunalı bir yeniden yapılandırma sürecinde büyük ölçüde yol kat edildiğini göstermiştir. Hâkim sınıflar arasında bir 'çatışma' şeklinde yanılsamalı haliyle gösterilen süreçte stratejik temellerde bir ayrışmanın olmadığı, ayrışmanın ufak ayrıntılarda olduğu, bununda ABD emperyalizminin

vekâletinde giderildiği bir kez daha görülmüştür. Hâkim sınıfların çeşitli cephelerinde bir nebze de olsa rahatlamının, memnuniyetin yaşanıyor olduğunu söylemek yanlış olmasa gerek. Şu an itibarıyla Türk hâkim sınıfları, 'pürüzleri' giderilerek emperyalizmin hizmetine hazır hale getirilmiştir. Temel hususlarda emperyalizme ve konjonktürel ihtiyaçlarına entegre edilmiştir. AKP'siyle, ordusuyla, TÜSİAD'ıyla, sağdan ve soldan liberalleriyle vs Türk hâkim sınıfları, emperyalistlerin çizdiği rotada konum alacaklardır, bölgesel roller üstleneceklerdir. Emperyalist mali sistemin nefes boruları olan neo-libe-

ral politikaların tamamlanması için süratle çalışacaklardır. Son zamanlarda görüyoruz ki Genişletilmiş Ortadoğu projesinde, enerji kaynaklarının bölüşümü ve himayesinde, ABD adına Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlarda siyaset-diplomasi geliştirmede Türk devletine hayati görevler yüklenmiş durumdadır. Bundan sonraki gelişmeler, siyasi rota bu minval çerçevesinde kavranmalıdır. ABD, AB ve Ortadoğu projesi çerçevesinde ilişkiler esası oluşturacaktır. Emperyalizmin öncülüğünde uyum, görevlere amade, uşaklığa biat, emperyalizmin yolunda sömürüye ve talana devam...



Kafkaslar'da emperyalist gösteri

Son günlerde ABD'nin Doğu Avrupa ve Kafkaslar'da İran ve Rusya'ya karşı füze savunma sistemleri kurma girişimleri, Orta Asya ülkeleriyle yoğun teması ve daha öncesinde hegemonyası altına almak için özellikle Kafkaslar'da "renkli devrimleri" yaptırması; son olarak Kosova'nın bağımsızlığına ciddi destek sunması, gerek Balkanlar'da gerekse de Kafkaslar'da gergin günlerin başgöstermesine neden oldu. ABD ve Rusya, Gürcistan'ı kendi taraflarına çekmek için, sorun yaşadığı Osetya ve Abhazya kozunu kullanarak güç gösterisi yapıyor. 7-8 Ağustos gecesi Gürcistan'ın; bağımsızlığını ilan eden, ama bağımsızlığını hiçbir koşulda tanımadığı Güney Osetya'yı askeri işgale girişmesiyle savaş başladı. Bölgede barış gücü bulunan ve aynı zamanda G. Osetya'nın garantörü olan Rusya, Gürcistan'ın işgali üzerine tank ve savaş uçaklarıyla Gürcistan'a karşılık verdi.

DEVLET GÜNGÖREN KATLIAMINI ÜSTLENECEK ÖRGÜT BULAMADI

Devletin yabancısı olmadığımız faaliyetlerine tanıklık ediyor. Bu faaliyetlerden birisi Şemdinli'den sonra 'gündem değiştirme bombası' olarak tanımlanabilecek İstanbul Güngören'deki katliamdır. Ergenekon iddianamesinin açıklanmasının ve AKP'nin kapatılma davasının Anayasa Mahkemesi'nde görüşülmeye başlandığı günlerde bu katliamın yapılarak devlet tarafından PKK'nin üzerine yıkılmaya çalışılmasının, aksi yönde ortaya çıkan olgular ve çelişkiler, katliamın bizzat devlet tarafından planlandığı ve yapıldığına işaret etmekte. İçişleri Bakanı, ardından İstanbul Valisi'nin "Kesin tespitler ve güçlü delillerle tereddütte yer bırakılmayacak şekilde olay aydınlatılmış ve failerin büyük bölümü yakalanmıştır" şeklinde açıklama yapmalarına karşın şu sorular halen cevaplanmıştır değildir:

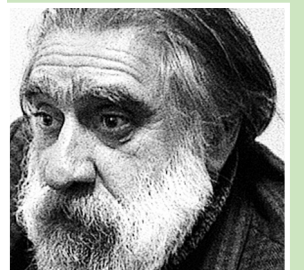
- 1** Bombayı patlatanlar ve yardım edenler yakalandı dediler. Yakalananlar düzenli olarak sigortalı bir işte kayıtlı olarak çalışanlar çıktı. Buna devletten bir açıklama gelmedi.
- 2** Bombayı patlatan ve yardım edenler hakkında açılan dava, devlet içerisinde çelişki yarattı. Bombayı sözde patlatanlar sadece PKK üyesi ve yardım yataklardan yargılanacak. Savcılığın iddianamesinde ortaya şu konu çıktı: "Bombayla hiç bir bağları bulunamadı".

- 3** 'Bombayı patlatanlar, Kandil'de eğitim görmüşler.' iddiasına karşın, zanlı olarak yakalanan Hüseyin T.'nin tutuklanmasının ardından "bomba eğitimi aldığı" dönemde tekstil atölyesinde kayıtlı ve sigortalı olarak düzenli bir şekilde çalıştığı belgelendi.
- 4** Bomba patladığı anda orda olduğu iddia edilen kişilerin, orda olmadığı ortaya çıktı. Bakanlığın ve medyanın açıklamaları balon misali patladı. Bu gerçekliğe de devlet tarafından açıklama getirilmedi. **Devamı 5'de**



10 NEPAL'DE KRİZ ÇÖZÜLÜYOR

Nepal Komünist Partisi (Maoist), Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ve Madhesi Halkın Hakları Forumu, NKP(M) lideri Prachanda'yı başbakanlık için ortak aday gösterme konusunda anlaştı. Prachanda, üç parti arasında imzalanan anlaşmayla uzlaşmaya varıldığını açıkladı.



12 DATÇA'YA GÖMÜN BENİ GÖĞE BAKAN...

Datça'ya gömün beni demişti Can Yücel, göğe bakan çiçeklerle... Hayır, dua istemez demişti Vasiyet şiiirinde. Küfürlerden acılı ağıtlara, sokak ağzından dolu dolu sevdaya, her şey vardı onun mısralarında. Sade, duru, mizah yönü güçlü bir dil kullandı şiirlerinde.

POLİS DTP’LİLERE SALDIRDI

İSTANBUL- DTP İstanbul İl Örgütü ve TUAD’ın düzenlediği Abdullah Öcalan’a yönelik baskılara karşı protesto eylemine polis saldırdı. Kitleye gazbombaları ve joplarla saldıran polis, birçok kişiyi gözaltına aldı.

10 Ağustos Pazar günü, Taksim Galatasaray Lisesi önünde toplanan DTP il örgütü ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği (TUAD)’nin yaptığı eyleme demokratik kitle örgütleri de katılarak destek verdi.

Daşdan: “Hapishanelerdeki baskı ve işkenceler 12 Eylül’ü aratmıyor”

Eylemin gerçekleştirileceği Galatasaray Lisesi’nin etrafını abluka altına alıp, alana panzerleri yığarak gergin bir hava estiren polis, eylemin başından itibaren kitleyi provo-

ke etmeye çalıştı. Açıklamadan önce DTP İstanbul İl Başkanı Halil Aksoy ile emniyet amirleri arasında yapılan görüşmede polis amirlerinin, “Suç unsuru olan tek bir slogan atılırsa müdahale ederiz” söylemini, Aksoy, “Biz sayın kelimesini suç olarak görmüyoruz” şeklinde yanıtladı. Görüşmelerin ardından kitle adına basın açıklamasını okuyan TUAD İstanbul Şube Başkanı Mahmut Daşdan, yaklaşık 9 yıldır tecrit ve izolasyon altında tutulan Abdullah Öcalan’ın yasalar tarafından tanınan haklardan mahrum bırakıldığını belirterek, Öcalan üzerindeki baskılara dikkat çekti. Son günlerde yaşanan gelişmelerin kaygı verici olduğunu söyleyen Daşdan, Kürtlerin hassasiyetleri söz konusu olduğunda devletin ve medyanın üç maymunu oynadığını söyledi. Daşdan, hapishanelerdeki baskı ve işkencelerin 12 Eylül’ü aratmayan nitelikte olduğunu söyleyerek açıklamasına son verdi.

Öcalan sloganlarına gazlı,

panzerli saldırı

Basın açıklamasından sonra kısa bir süre oturma eylemi yapan kitle, oturma eyleminin ardından DTP İstanbul İl Başkanlığı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında; “Biji serok Apo”, “Be serok jiyan nabe”, “Dağlarda arama, Apocular Taksim’de” sloganlarının atılması üzerine polis kitleye panzerle ve biber gazıyla saldırdı. İstiklal Caddesi’nin ara sokaklarına dağılan kitleye atılan gaz bombalarının caddede, kafe ve lokantalarda bulunan çok sayıda kişi de etkilendi. TUAD İstanbul Şube Başkanı Mahmut Daşdan, çalışanı Hasibe Mengikan’ın da aralarında bulunduğu 21 kişi gözaltına alındı.

Alman mallarına boykot

İZMİR- Demokratik Toplum Partisi İzmir İl Örgütü, Almanya’nın Roj TV’nin yayınına yasaklamasını protesto etmek amacıyla, Konak eski Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan DTP İl Başkanı Nametullah Epözdemir, Kürtlerin en temel hakkı olan kendi kimlik ve kültür hakları ile yaşama hakkının bölünme ve parçalanma paranoyası ile engellendiğini belirterek, “Kürtlerin hak ve özgürlüklerini anayasal ve yasal düzeyde hayata geçirmek yerine yıllardır siyasi ve mali tavizlerle uluslararası güçlere havale eden devlet anlayışı son olarak Alman devleti eliyle Kürtlerin

tek iletişim kaynağı olan Roj TV’yi yasaklamıştır” dedi. Almanya’nın Kürt halkına dönük ırkçı ve faşizan tutumunu devam ettirdiği sürece, Alman patenti malları boykot etme çağrısı yapan DTP İl Başkanı Epözdemir, Almanya’nın Roj TV’yi kapatma kararı başta olmak üzere Kürt ulusuna dönük haksız ve yasakçı uygulamalarına son vermesini istedi. “Roj TV kapatlamaz” sloganın atıldığı eylemde, DTP’liler, Alman şirketi Vestel’in ürettiği bir televizyonu Konak meydanına bırakarak, baskılar sürdüğü müddetçe Alman ürünlerinin kullanılmaması çağrısını yaptılar.

Konya’da enkazdan çıkan gerçekler



Konya’nın Balçılar beldesinde bulunan, Özel Boğaziçi Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu’nda meydana gelen patlama ile enkaza dönüşen binanın 18 kız çocuğuna mezar olması, ülkemizde devletin bir ‘klasığın’ın daha enkaz altından çıkmasına, yeniden acılar yaşatarak vesile oldu. Patlama ve ardından gelen yetkililerin bilinen “incelemelerde bulunacağız, sorumlular cezalandırılacaktır” açıklamalarının haberlere servis edilmesinin ardından, her zamanki gibi yaşamı içerisinde özne olamadan ölenler ve ölenlerin acılı aileleri kalıyor.

Ülkemizde insanlar bu tür ‘vaka’ların, cinayetlerin, yıkımların sıradanlaştığı ve ama her zaman aynı şekilde tekrar ettiği bir bozukluk döngüsünün içerisinde hapsediliyor. Devlet, tarihi boyunca bu tür olayların asıl nedeninin ortaya çıkmasını engelledi. Ve her tekrerrürde vatan-millet sağ; çıkarlar, rantlar, sömürüler selamet. 10 yaşındaki çocukların bedenleri, masumiyitleri ve gelecekləri üzerinden bir selamet.

‘Patlamanın olması, insanların ölmesi gerekir’

Bu tür patlamalar sonucu hiç duyulmayan, hatırlatılmayan yetkililer karşımıza çıkartıldı. İkiyüzlü medya olayın peşine takılarak demokrasi ve insanlık örneği sergilemeye çalıştı. Arşivler güncelleştii, belgeler incelendi, diğer taraftan ölenlerin ve açıklamalarda bulunanların özel hayat bilgileri çarşaf çarşaf gazete sütunlarında sermayeye dönüştü. Bununla beraber burjuva-feodal medyada feryat fıgan haberler geçti. Kaçak Kuran kursu açanlara öngörülen 6 ay ile 3 yıl arasındaki hapis cezası AKP hükümeti tarafından yapılan ‘düzenleme’ ile birlikte indirilerek 3 aydan 1 yıla kadar hapis cezasına çekilmişti. Dahası iki yıldan düşük olması durumunda ceza erteleyeniyor. Yani devletin hükümeti, ‘gidin, açın böylesi yerleri’ diyerek

hem din üzerinden rant elde ediyor, hem de çıkarılan doğrultusunda düşünen bir şekilleniş yaratmaya çabılıyor.

Gerçekliğin üstünü örten açıklamalar

18 kız çocuğunun ölmesi ve onlarcasının yaralanmasına neden olan patlama, sadece teknik bir hata! Ve bu teknik hataya neden olanlar sadece müteahhitler ile akaryakıt ekipmanları satan şirketler. Sonuçta birkaç bürokratin münferit hataları! Bu zamana kadar cevaplar bilinçli bir şekilde bu soru(n)ların etrafında döndü. Meselenin gerisindeki yapısal sorunlara dikkat çekilmeksizin sorunu salt raporlarda, denetimlerde aramak ya da “küçük demir mekanizma olsaydı patlama olmayacaktı” türünden gerekçelerle teknik nedenlere havale etmek, devletin yarattığı döngünün içerisinde kalmayı ve gerçeklerden uzaklaşmayı getiriyor. Doğru yerden okunursa, Konya’daki patlama, bir kez daha sistemin ipliğinin çorap misali sökülüşünü gözlerimizin önüne serdi. Diyanet’in resmi Kuran kursuna 100 metre uzaklıkta bulunan ve “Kız Kuran Kursu” olarak faaliyet gösteren kurs, resmi kayıtlarda “Erkek Öğrenci Yurdu” olarak geçiyor ve yurt olarak görüldüğü için Diyanet’in burayı denetlemesi ‘mümkün olmuyor’. İlçe Müftüsü ise; “Süleymanolara bağlı faaliyet gösterdiğini duydum, denetlediğim sanılmasın diye gitmedim” diyerek yaratılan siyasi çıkarlar cenderesini gözler önü serdi. Milli Eğitim Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkan Yardımcısı Ercan Küçükler’in, “Yurt olarak görüldüğü için denetim yetkisi ilçelerde bulunuyor” diyerek sorumluluğu İlçe Milli Eğitim Müdürü’ne yüklemesi, İlçe Milli Eğitim Müdürü’nün ise “gayri resmi bir yer” diyerek sorumluluğunu gizlemesi ve daha bir yığın ayrıntı. Devlet kurumlarının verdiği bu yanıtlar ve sergiledikleri tutum, patlamanın sorumlularını tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor.

Konya’nın Balçılar beldesinde bulunan Özel Boğaziçi Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu’nda meydana gelen patlamada 18 kız çocuğu yaşamını yitirdi. Patlama ve sonrasında yetkililerin bilindik “incelemelerde bulunacağız, sorumlular cezalandırılacaktır” açıklamalarının ardından, biten yaşamlar ve onların acılar içerisindeki aileleri kalıyor

Ya gerçekler?

Sorunların nedeni önemsizlik, denetimsizlik ve kişiler olurken ve bunlar gerçekliğin üstünü örterken, gerçekler nerede? Sorun denetimsiz neden denetim yapılmıyor ve her defasında bu nedenler sunuluyor? Eğer kaçak Kuran kurslarına izin veriliyorsa ve cemaatlere oynanıyorsa bunda siyasi rant yok mudur? Şayet ülke demokratik, laik, hukuk devletiyse neden bir din, inanç sorunu yaşanıyor? Devlet bugüne kadar laik görüntüsü çizmeye çalışmasına karşın çıkarları gereği dini neden araçsallaştırdı? Siyasal İslam yükseliyorsa, töre cinayetleri işleniyorsa, intiharlar, suç oranları artıyorsa vb bunun nedeni eğitimsizlik midir, denetimsizlik midir? Hayır. Pekî buna neden olan nedir? Bunun nedeni sistem sorunudur, sistemi ayakta tutan egemenlerin sınıfsal karakteridir.

Sistemin dili Fethullah Gülen’den

müstesna vaazlar

Öte yandan devletin gerçekline uygun en iyi yetiştirilmiş kadrolardan Fetullah Gülen’in ABD’de CIA koruması altındaki çiftliğinde patlamaya ilişkin yaptığı açıklama âdetâ devletin (efendilerinin) diliydi. Anti-komünistliği, devrimci katillliği, halk düşmanlığı ve nihayetinde emperyalistlere hizmetkarlığı tescilli “Müslüman” Gülen, patlamayla ilgili gönderdiği mesajda hayatı kaybettirilen çocuklar için “sadaka” ifadesinde bulundu. Bu katliamı gerçekleştirenlere ise “hak yolundaki müminler” sıfatını kullandı. Evet Gülen tarafından sömürünün, çıkarın selameti, 18 kız çocuğunun diyetiyile ödendi. Hem de “Söz konusu vatansa gerisi teferruattır” özyedeşini aratmayacak bir şekilde. Gülen Cemaatı’ne yakınlığıyla bilinen Samanyolu TV’de yayınlanan söz konusu mesajda olayın, “müminleri” karalamak için kullanılacağını altını çizdi. Dünyanın her yerindeki misyonerlik faaliyetleriyle emperyalist sistemi öven, İslami inancı bunun hizmetine sokmaya çalışan, hem siyasi bir güç hem de sermaye gücü Gülen, mesajda “acların deşilmemesi gerektiği”ni vurgulayarak, olayı ‘hasıratlı edin’ çağrısında bulundu. Küçükük bedenleriyle enkaz altında cansız bir halde kalanların ve yakınlarının “rıza duygusu” ile yatıştırılması gerektiğini söyleyen Gülen, süslü ifadeler ve sulu gözlerle, sözün bittiği şu lafları vaaz etti: “Hayır, boşla gitmedi kurbanlarımız. Milletimiz için sadaka oldu o güzel evlatlarımız. Sabır ve rıza göstermeniz neticesinde, mahşerde ellerinizden tutacak, kurban verdiğiniz çocuklarımız!” Bu sadaka ki sermayenin daha da büyümesini, sömürünün daha da artmasını işaret ediyordu. Gülen’in istediği ağıttır; rıza ve sabır ile buna katlanılması, iş fazla kurcalanmamalı.

Devrimci Demokrasi’den

Emperyalist saldırganlık ezilen dünya halklarına, ezilen uluslara yıkım ve ölüm getirmeye devam ediyor. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda sergilenen karanlık senaryolar Kafkasları savaşta tutuşturdu. Yapıldığı referandumla Gürcistan’dan ayrılan Güney Osetya’ya Gürcistan’ın girmesi, Rusya’nın buna sert karşılık vereceği bir savaşın fitilini ateşledi. Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çerçevesinde Emperyalistlerin stratejik çıkarlarını gözetken Kafkas bölgesinde hegemonya kurma dalışı Kafkaslarda yıkımı ve ölümleri getiriyor. Bölgenin zengin doğalgaz ve petrol kaynaklarını denetim altına almak ve enerji yollarının güvencesi için ABD, uzun zamandır çaba sarf ediyor. ABD ve müttefiki AB’nin bu hamlesine karşı aynı özle cevap veren Rusya, bölgedeki nüfuzunu ve stratejik çıkarlarını kaybetmemek adına karşıtlarından geri durmuyor. “Demokrasi” adına Gürcistan’da “Gül devrimi” yaptırarak kendisine yakın yönetim oluşturun ABD, bu desteğini ekonomik-askeri alanda gerçekleştirdi. Her türlü yardımı Gürcistan devletinin Cumhurbaşkanı Saakaşvili, sırtını, efendisi ABD’ye dayayarak, o güvencele G. Osetya’ya saldırdı. Efendisi ABD’nin gölgesindeki ve Kürt ulusuna yöneltik politikalarıyla bir öğretmen olan Türk devletinin, Gürcistan’a yaptığı mütevazı desteklerin hakkını vermeden geçmeyelim. “Yurtta sulh, dünyada sulh” teranesi, söz konusu emperyalist efendileri olunca çark ediyor tabii. Efendileriyle birlikte Gürcistan’a savaşması için adeta tatbikat yaptırın Türk devleti, 45 milyon dolarlık hibeyi, tam teçhizat silah ve savaş malzemesi, ekonomik kalkınma işbirliğini eksik etmedi; Gürcü askerlere verdiği özel eğitim ise sadece bir kıyaktı. Kuşkusuz bu savaş, piyon konumundaki Gürcistan aracılığıyla Batı ve Rus emperyalistleri arasındaki hegemonya savaşdır. Enerji kaynakları üzerindeki hâkimiyet savaşdır. G. Osetya, Abhazya, Çeçenistan, Acaristan gibi emperyalistlerin yarattıkları ulus ve azınlık sorunları yine emperyalistlerin çıkar savaşları için bir araç, bir kurban. Nitekim Gürcistan’ın G. Osetya’ya saldırmasıyla tutuşan savaşın faturası yine halklara kesildi. Emperyalistlerin gövde gösterisi 2000’in üzerinde halktan kişinin katledilmesine, 30 binden insanın mülteci konumuna düşmesine neden oldu. Bu katliamlar yıkımı da, gözyaşı da, geleceksizliği de var.

Emperyalistler halklara kan ve gözyaşını reva görürken, ülkemizdeki stratejik uşakları da onlara daha iyi hizmet etmenin kararlarını alıyorlar. Emperyalistlerin projelerinde rol alabilmek için emperyalistlerin kucağına teslim olan, şekillenen, törpülenen, uzlaştırılan Türk hâkim sınıfları hazır verilecek görevlere amade bir şekilde hazır kıta halindeler. Kulak çekme operasyonu olan AKP’ye kapatılma davası, pürüzler giderildi ki apar topar ve düzmece bir kararla kapatılma yönünde sonuçlandırıldı. Hâkim sınıflar her ne kadar “ülkenin koşulları dikkate alınarak, yeni bir krize yol açmamak” böylesi bir karar aldık ve “karar bir demokrasi örneği” dese de karar özünde emperyalizmin hükmüdür. Karar pürüzlerin giderildiği, uzlaşmaların gözden geçirilerek güncellendiğinin tescilidir. Müstakbel Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ile “Kasımpaşa delikanlısı” Başbakan Erdoğan arasındaki görüşme herhangi bir kavganın olmadığını, sorunların giderildiğini ve bu mutabakat çerçevesinde uşaklığa devam dendiğini ortaya koydu. Geleneksel Yüksek Askeri Şura (YAŞ) kararları oluşturulan tablonun adeta bir özeti idi. Şayet mesele hal olduysa, o zaman yola devam edilecek demektir. Bu yol ki emperyalistlerin çıkarları için siyasi roller üstlenmek, emperyalist mali sisteme uyum sağlamak için neo-liberal yıkım politikalarına daha bir hız katmayı ön görüyor.

Emperyalistler ve uşakları işbirliğini güçlendirirken, emekçi halklara dönük saldırıların planları da hayata geçirilmek için organize ediyor. Sömürücülerin güçlerini pekiştirmelerinin ardından saldırıların yoğunlaşması bilindik bir durum. Ülkemizde emekçi kesimlere, ezilen Kürt ulusuna yönelik saldırıların her geçen gün arttığını tüm çıplaklığıyla yaşıyoruz. Geçtiğimiz günlerde işçi ölümleriyle medyaya “malzeme” olan ve kaçınılmaz olarak gündemeleşen Tuzla tersanesindeki ölümler egemenlerin “çözeceğiz” yalanlarına rağmen devam ediyor. Çözeceğiz denilen ise büyüyen gelişen sermayenin, patronların öündeki engellerin kaldırılması oluyor. Başbakanın deyimiyle gelişmeye “gölge” düşürmemek için ölümler abartılmamalı, işçi dedigin ne ki? Daha fazla kar için kobay olarak kullan, öldür, onlardan çok ne var ki! Hayvanların dahi denek olarak kullanılmasının lanetlendiği bu çağda tersanelerde işçiler denek olarak kullanılıyor ve de bile bile ölüme gönderilebiliyor. Devlet-sermaye işbirliğiyle 11 Ağustos günü hiçe sayılan 4 işçi “iş denemesi” adı altında katledildi, 12’si ise yaralandı. Sistematikleşen bu katliamlar sonucunda ölenlerin sayısı 108 oldu. Artmaması için de hiçbir neden yok. Evet, bir işçinin “hayvan” kadar bile değeri yok! Sömürücülerin-katillerin sözcükleri Çalışma Bakanı sahte üzüntüsünü belirterek, çözüm için aymazca “tersanelerin bir kısmı kapatılın” buyuruyor.

Saldırıları, yıkımları üzerinde gün geçtikçe katmerli hissedenen emekçilerin, ezilen halkların, ezilen ulus ve azınlıkların emperyalistler ve uşakçı hâkim sınıflara söyleyecek sözü elbette ki vardır. Sömürücüler ve sistemlerini tarihin çöplüğüne atacak bir söz, bir hesap sorma. Bu ancak ve ancak devrimle, demokratik halk iktidarıyla ve bunu hedefleyen bir mücadeleye mümkün. Emperyalistlerin ve uşaklarının saltanatını yok etmek, kendi iktidarımızı kurmak için Yeni Demokrasi mücadelesini, Halk Savaşı’nı yükseltelim.

"Sayın Öcalan" kampanyası sürüyor

İZMİR- 15 Temmuz günü Konak Sümerbank önünde toplanan DTP’liler, “Sayın Öcalan” dediklerini beyan eden dilekçeleri İzmir Cumhuriyet Baş Savcılığına yollayarak, bu “suçu’u işlemeye devam edeceklerini açıkladılar. Grup adına açıklamayı okuyan DTP İl Başkanı Nametullah Epözdemir, devletin Kürt halkının demokratik talepleri olmak üzere, toplumdaki diğer temel demokratik talepleri baskı ve şiddetle bastırdığını ifade etti. Açıklamanın ardından DTP’liler ‘Sayın Öcalan’ dediklerini beyan eden dilekçeleri, Cumhuriyet Baş Savcılığı’na posta yoluyla göndererek eylemlerini bitirdiler.

YURTIÇI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL – ABONE BUL
OKU – OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Dink'in katili neşelendirildi

Hrant Dink katliamında tetikçi olarak görev alan Ogün Samast'ın Samsun Emniyeti'nde bayraklı ve Atatürk'ü pozları devlet yetkililerince ilginç açıklamalarla geçiştirilirken, benzeri bir olayın da İstanbul polis merkezinde yaşandığı ortaya çıktı.

Her yerde “kahraman”

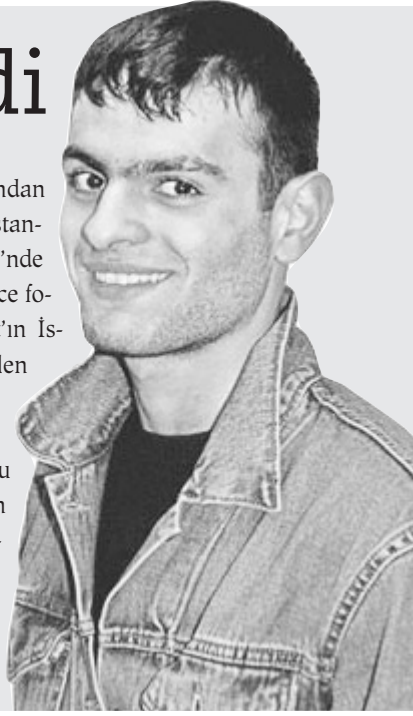
Hrant Dink'in katliamında tetikçi olarak görev yapan Ogün Samast'ın, Samsun'da Terörle Mücadele (TEM) Şube-si'nin çay ocağında Atatürk'ün “Vatan toprağı kutsaldır, kaderine terk edile-

mez” yazılı posterinin önünde ve eline Türk bayrağı tutuşturularak çekilen “kahraman”lık fotoğraflarından yedi saat sonra, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde de yine 'kahraman' olarak karşılandığı ortaya çıktı.

Samast gülücükler dağıtıyor

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde çekilen fotoğraflarda Samast'ın büyük bir ilgiyle karşılandığı belgelenilirken, ayrıca bu ilgi polisler tarafından kaydedilip dava dosyasına iliştirilmiş.

Samast'ın, yakalanmasından bir gün sonra getirildiği İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde sorguya başlanmadan önce fotoğrafları çekildi. Samast'ın İstanbul Emniyeti'nde çekilen fotoğraflarından ikisinde de 'güldüğü' görülüyor. Samast'ın fotoğraftaki bu hali Samsun'da başlayan kendisine dönük kahraman yakıştırmalarının İstanbul'da da sürdüğünü ortaya çıkardı.



POLİS ÖLDÜRMEMEYE DEVAM EDİYOR

İSTANBUL/UŞAK- Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişikliklerin, polislerin işledikleri cinayetleri artırmaya devam ediyor. Devlet, polisine uyguladığı psikolojik eğitimin ardından verdiği sınırsız yetkilerin “verimliliğini” alıyor. Sokakta yürüyen bir kişi Çevik Kuvvet Amirliği'nde çalışan bir polis tarafından sokak ortasında vurularak öldürüldü. Uşak'ta Nurten Peker kendisine kötü davranan polisten şikayetçi olmak için gittiği karakolda işkence görerek hastaneye kaldırıldı. İstanbul Kartal sahilinde ise arabasında bira içmek isteyen mühendis Hakan Yoğungan polis tarafından darp edildi, ardından baygın bir şekilde ıssız bir yere bırakıldı.

Diğer yandan tartıştığı genci öldürüp arkadaşını rehin alan polis memuru Mustafa Atasoy, polis arkadaşları tarafından bir kahramanmış gibi tutuklandı. İstanbul valisi ise bilindik açıklamasını yaptı ve “boğuşma sırasında silah patlamış” diyerek, yaşananları bir kaza olarak göstermek istedi.

Polisin karıştığı ve bizzat kendisi tarafından yapılan cinayetler devam ediyor. Sokakta yürürken tekme attığı kutudan üzerine bulaşan pisliğe “Bütün pislikler de beni buluyor” diye söylenen Cem İnci'nin yanından geçen Çevik Kuvvet Amirliği'nde çalışan Mustafa Atasoy “pislik” kelimesini üzerine alınarak 23 yaşındaki Fatih Cem İnci'yi silahıyla vurarak öldürdü.

Polisin işlediği cinayete sebep: “Pislik mi dedin”

Genç yaşta bir kişinin polisin şiddetine maruz kalıp ölmesine neden olan ise sadece yanlış anlaşılmaya sebep veren “pislik” kelimesi.

Cem İnci vurulduğu esnada yanında bulunan arkadaş Recep Ç., olayı şu şekilde anlattı: “19. Sokak içine geldiğimizde Cem abi, önündeki meyve suyu kutusuna bir tekme vurdu. Yarıcı dolu olan kutudaki su Cem abinin üzerine sıçradı. Üstü kirlenen Cem Abi sinirlenip, 'Hay aksi. Bütün pislikler de beni bulur. Şimdi başlayacağım kutusuna' diye söylendi. Bu sırada yanımdan mahalleden tanıdığımız polis memuru Mustafa Atasoy geçiyordu. Birden Cem'in üzerine yürüyüp 'Ne diyorsun lan! Bana mı küfrediyorsun? Kimsin lan sen!' dedi. Cem 'Ne alakası var abi. Kendi kendime konuşuyorum. Seninle bir ilgisi yok' diye cevap verdi.” Recep Ç. daha sonra tartışmanın uzaması üzerine, polisin tabancasını çıkartıp İnci'ye doğrulttuğunu ve “Öldürürüm lan seni. Elimden kimse alamaz. Şerefsiz” dediğini belirtirken, İnci'nin “Dur abi. Ne yapıyorsun? Kendine gel” diyerek silahı tutmaya çalıştığı anda Atasoy'un silahını ateşlediğini söyledi. İnci'nin elinden ve karnından vurulup yere yığıldığını ifade eden R.Ç., kendisinin de yardım etmek için İnci'ye eğildiği anda, polisin kendisini yakasından tutup kaldırarak “Sen de benimsin. Akıllı ol. Seni de oraya yığmayayım” dediğini ifade etti.

“Polis olunca kendilerini ne sanıyorlar”

Olayda hayatını kaybeden Cem İnci'nin dayısı İlyas Çavuşoğlu ise, “Yeğenimin kanı yerde kalmayacak. Devlet bunun hesabını sormazsa, eninde sonunda biz bunun hesabını soracağız” dedi. Cem İnci, Bahçelievler Nuruosmaniye Camisi'nde kılınan cenaze namazının ardından toprağa verildi. Cenazede Cem İnci'nin öldürülmesine sitem eden yakınları, “Cem işinde gücünde bir adamdı. Evlilik hazırlığı yapıyordu. Polis olunca kendilerini ne sanıyorlar” diye yaşananlara tepki gösterdi. Öte yandan polis Atasoy ise hapishaneye polis arkadaşlarınınca, sarılarak uğurlandı.

Valilikten bilindik demeçler: “Kaza”

İstanbul Valiliği, Bahçelievler'de polisin tartıştığı genci silahla vurarak öldürmesi olayı ile ilgili olarak yazılı bir açıklama yaptı. Valilik tarafından yapılan yazılı açıklamada cinayetten tutuklanan polisin, meslektaşları tarafından sarılarak uğurlanması "arkadaşlık dayanışması" olarak değerlendirildi. Ayrıca açıklamada silahın boğuşma sırasında patladığı yalanı da söylenerek, devletin yarattığı cinayet makinaları aklanarak, gerçekler örtülmeğe istendi.

Valilikten yapılan ve gerçekleri çarpıtan yazılı açıklamada, "Bahçelievler'de polis memuru M.A. ile C.I.'nin tartışması sonucu münakaşanın ilerlemesiyle meydana gelen boğuşma sırasında, polis memurunun silahının patlaması neticesinde C.I. yaralanmış ve kal-



Ölmesi için başında bekledi

Cem İnci'yi vurarak ağır yaralayan ve daha sonra ölmesi için yaklaşık yarım saat başında bekleyen polis memuru Atasoy, 23 yaşındaki gence yardım etmek isteyen vatandaşları da vurmakla tehdit ederek, kimseyi yanına yaklaştırmadı. Yaklaşık yarım saat boyunca İnci'ye müdahale edilmesini engelleyen polis Atasoy, daha sonra olay mahalline gelen polislerle teslim oldu. İnci ise kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

dırıldığı hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamamıştır. M.A. memur olduğundan ve kaçma şüphesi bulunmadığından kelepçe takılmamıştır. Arkadaşları tarafından sarılarak cezaevine uğurlanması, arkadaş dayanışması olarak değerlendirilmelidir” denildi.

Ayrıca Kartal sahilinde arabasının içinde oturan Mühendis Hakan Yoğungan, polisler tarafından önce dövüldü, sonra gözaltına alındı. Daha sonra işkenceci polisler, aldığı darbelerden dolayı bayılan Yoğungan'ı, Dragos ormanlarına bıraktılar.

Sen misin polisten şikayetçi!

Uşak'ta 'gürtültü yaptığı' gerekçesiyle Nurten Peker isimli kadının evi polislerce basıldı. Evi basan polisler tarafından kendisine kötü davranıldığı için karakola giderek şikayetçi olmak isteyen Peker ve yanındaki iki kişi, karakolda kaba dayak işkencesine maruz kalarak hastanelik oldu.

32 yaşındaki Nurten Peker'in evine gelen sivil polis İ.Ü. ile resmi üniformalı polis memuru H.Ç., “Gürtültü yaptığınız için hakkınızda şikayet var” dedi. Bunun üzerine Nurten Peker, polislerden kimliklerini ve şikayet olduğuna dair yazıyı görmek istedi. Peker'e kendisini cinayet masasından komiser Cemil olarak tanıtan İ.Ü., Peker'in “Biz cinayet işlemedik” demesi üzerine, “İşimi sen mi öğreteceksin lan” diye bağırarak, hakaretlerde bulundu. Peker'in, amirleriyle görüşmek istemesi üzerine, İ.Ü. ve H.Ç., “Amir de, memur da biziz” diyerek evden ayrıldı.

Karakolda işkence

Kendisine kötü davranan polislerden şikayetçi olmak için gittiği karakolda Peker'in başına gelmeyen kalmadı. Peker karakolda uğradığı işkenceye dair şu

açıklamalarda bulundu: “Karakola giderek, şikayet dilekçesi verdim. Ancak polisler almak istemeyip, 'devletin polisini meşgul etmekten' hakkımda işlem yapmakla tehdit ettiler. Ben de bunun üzerine cep telefonumdan '155 Polis İmdat' hattını arayıp, 'Telefonda şikayetimi kabul etmiyorsunuz, bari yazılı alınmasını sağlayın' dedim. Ancak, telefon yüzüme kapandı. Bu sırada sonradan isminin İ.Ü. olduğunu öğrendiğim polis memuru cep telefonumu alıp, bana, kardeşim Ayten ve yanındaki arkadaşım S.ye vurdu. S. yere düştü. S.yi kaldırıp, orada gördüğüm boş bir odaya götürüp, kendimizi içeri kitledim. Emniyet amiri olduğunu söyleyen bir kişi kapıyı kırarak, içeri girdi. S.yi saçlarından tutarak, kafasını duvarlara çarptı. Sonra beni de saçından tutup, sürükledi. Ardından da ellerimi kelepçeleyip, darp ettiler. Bu sırada can havliyle bir polisin parmağını ısırdım. Aldığım darbeler nedeniyle bayılmışım. Gözlerimi açtığımda, hastaneydim. Kafamda, boynumda ve kollarımda darp izleri ve morluklar vardı. Polisler, sabah beni hastaneden alarak, savcılığa götürdü. Üç polis memurundan da şikayetçi oldum. Yanımdaki arkadaşım S. ile A. da polislerden şikayetçi oldu.”

Polis hakarete uğramış

Olayın basına yansımasının ardından konuya ilişkin açıklama yapan İlçe Emniyet Müdürü Mustafa Hilmi Özgönül, ihbar nedeniyle uyarda bulunmak üzere eve giden polis memurlarının hakarete uğradıklarını ve görevlerini yapmalarının engellendiğini iddia ederek, polisi ve kendisini aklamaya çalıştı.

Öte yandan Nurten Peker, kardeşi Ayten Peker, arkadaşları S.D. ve komşularının oğlu A.K., savcılığa suç duyurusunda bulundu. İşkence yapan polisler ise pişkinlik içerisinde mağdurlardan şikayetçi oldu.

Devletin hapishane cinayetlerine bir yenisi daha eklendi

Devlet güçlerinin siyasi tutuklu ve hükümlüleri ideolojik olarak teslim almak için olağan bir hale getirdiği 'tedavi etme-etmeme' işkencesi olağanca hızıyla devam ediyor. Bu işkenceye son olarak verilen can ise Siirt E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde hükümlü olan 77 yaşındaki Ali Çekin. Çekin hapishanede yakalandığı karaciğer kanseri hastalığına geç müdahale edilmesi sonucu, kaldırıldığı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde yaşamını yitirdi. Çekin gibi siyasi tutsakların ölüm haberlerinin gelmesi kaçınılmazken, tutsak aileleri ve demokratik kitle örgütleri devletin tutumunu protesto etmeye devam ediyor.



Ali Çekin'den geriye, eşi Hediye Çekin ile çekmiş olduğu bu fotoğraf kaldı

da rahatsızlıklarına rağmen serbest bırakılmayan tutsaklar arasında yer alıyorlar.

Hapishanede bir katliam daha

Hapishanede “yardım ve yataklık”tan tutuklu bulunan 77 yaşındaki Ali Çekin tedavisine geç izin verildiği için yaşamını yitirdi. Demokratik kurumlar ve Çekin'in ailesi yaşanan ölümden devleti sorumlu tuttu.

Hastalığının tedavisi için avukatları tarafından yapılan “dışarıda tedavi edilsin” başvuruları devlet tarafından reddedilen Ali Çekin, kaldırıldığı İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde geç müdahaleden dolayı yaşamını yitirdi. Doktorlar, Çekin'in tedavi uygulamalarına geç kalınması yüzünden yaşamını yitirdiğini belirtti. Öte yandan Ali Çekin'in eşi 72 yaşındaki Hediye Çekin de tansiyon ve mide rahatsızlıkları nedeniyle ciddi sıkıntılar yaşamasına rağmen hapishanede tutulmaya devam ediliyor.

Demokratik kitle örgütleri Ali Çekin'in ölümüyle birlikte gündeme gelen siyasi tutsakların sağlık sorunlarına dikkat çekerek, hapishanelerdeki siyasi hükümlü ve tutukluların ölümlerinden devleti sorumlu tuttular.

Konuya ilişkin İHD Mersin Şubesi demek binasında açıklama yapan şube sekreteri Mehmet Altuntaş, “İsrarla belirtiyoruz ki, cezaevlerinde hastalıktan dolayı ölen her kim olursa olsun, bu ölüm yetkililerin kucağında gerçekleşmiştir” diyerek, Çekin'in ölümünden devleti sorumlu tuttu.

Tabipler Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen ise, hapishanelerde sağlık hizmetlerine ulaşmakta zorluk çekildiğini, hapishanelerde mevcut yaşam koşullarının dahi sağlık koşullarını zora soktuğunu belirtti. Demirdizen, hapishanelerde ruhsal, psikolojik sorunlar ile beslenme sorunlarının sağlığa yönelik tehditlerden bir kaç olduğunu açıkladı.

THV Başkanı Yavuz Önen de şu anda hapishanelerde 42 tutuklu ve hükümlünün ağır hasta olduğunu ve bunların sağlık hizmeti alamadığına dikkat çekti. Bu durumun arkasında idari ve politik nedenler olduğunu belirten Önen, “Sağlık tedavisini yapacak gerekli ekipmanlar yok. Sektör çok zor yapılıyor. Erol Zavar'ın durumu karşımızda duruyor. Özel izin çıkartsınlar diye Cumhurbaşkanına gitmek zorunda kalıyoruz” dedi.

Hapishanelerde devrimci tutsaklar ölüme terk ediliyor

Sömürü sistemlerinin devamlılığına engel teşkil edebilecek en ufak bir pratiğe dahi tahammül edemeyen hakim sınıflar, bu ülke ezilenlerinin sosyal-ekonomik ve demokratik haklarının kazanımı için atılan her adımı ‘suç’ kabul ederek devrimci, demokrat, duyarlı kişileri hapishanelere koyarak etkisiz hale getirmeyi amaçlıyor. Ancak hapishanelerde sürdürülen siyasi mücadele sonucu devlet buralarda da siyasi tutsakları teslim alabilmek adına her imkanı kullanıyor.

Yıllardır F tiplerinde bulunan onlarca siyasi tutsağın yaşadığı sağlık sorunlarının tedavisi için sorumlu makamlara yapılan başvurular sonuçsuz kalmaya devam ediyor. Adli Tıp tarafından düzenlenen “hapishane koşullarında yaşayamaz” raporlarıyla birlikte ‘ilgili’ makamlara defalarca yapılan başvurulara rağmen, tahliye ve tedavi edilmeyen siyasi tutsaklar, devlet tarafından bilinçli olarak ölüme terk ediliyor.

Öldürmek istiyorlar

Sağlık problemlerinden dolayı bugüne kadar yüzlerce tutuklunun tedavisi ve tahliye başvurusu Ceza İnfaz Savcılığı tarafından reddedildi ve bu tutum devam ettiriliyor. Hapishanelerde ağır hasta olarak tutuklu bulunan tutsaklardan bir kaç şöyle:

Zeynel Karabulut: Sincan F Tipi Hapishanesi'nde hükümlü bulunan Zeynel Karabulut'un sağlık problemlerinden dolayı Adli Tıp'tan defalarca kez aldığı 'hapishanede yaşayamaz' raporuna rağmen, Karabulut halen F tipinde tutulmaya devam ediliyor.

Erol Zavar: Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Erol Zavar ise 2001 yılında hapishanede mesane kanseri oldu. Onlarca kez ameliyat masasına yatan Zavar, hastalığı nedeniyle günlük ihtiyaçlarını kendisi karşılamıyor. Ancak onlarca raporla yapılan başvurulara rağmen Zavar'da tahliye edilmiyor.

Aynur Epli: Şuan Siirt Hapishanesi'nde hükümlü bulunan Aynur Epli, 2007 yılında bağırsak kanserine yakalandı. Epli'nin hayatı tehlikesi devam ederken tahliye talepleri halen reddediliyor.

İnayet Mete: Siirt E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan İnayet Mete ise 'koroner ve miyokardit kalp hastalığı, polinöropati, bel fıtığı, boyun fıtığı' gibi birçok rahatsızlığı olmasına rağmen halen hapishanede tutuluyor.

Hepatit-B hastası olan Yaşar İnce, şifren olan Mesut Deniz, wernicke korskaff hastası olan Hatice Bolat

yolculuk başlatıyorum. Dünyada başvuru ilk sivil bir eylem. Gönüllü bir şekilde cezaevine girme eylemi ve gönüllü sivil itaatsizlik eylemi. Özgürlüklere ulaşabilmemiz için bedel ödemiş gerekiyor. Ve özgürlüklere ulaşabilmemiz için ne yazık ki cezaevlerine girmemiz gerekiyor. Bizi özgürlük cennetine kavuşturacak yol bu coğrafyada, bizim coğrafyamızda ne yazık ki hapishanelerden geçiyor. Ruhumu özgürleştirmek için bedenimin tutsak alınmasına rıza gösteriyorum.” dedi.

DTP Kars milletvekili Mahmut Alınak hapishanede

Deniz Gezmiş, Vedat Aydın ve Musa Anter'in adlarını cadde, park ve sokaklara verilmesini istediği ve PKK lideri Abdullah Öcalan'ın tutukluluk koşullarını kınadığı için mahkeme tarafından hakkında verilen para 'ceza'sını protesto ederek ödemeyen Kürt siyasetçi Mahmut Alınak, hapse girdi.

Alınak, 12 ağustos tarihinde, Kars Demokratik Toplum Partisi (DTP) İl Başkanlığı'nda düzenlediği basın toplantısının ardından destek için gelenler eşliğinde Kars Adliyesi'ne gele-

rek savcılığa teslim oldu.

Savcılıkta işlemlerinin tamamlanmasından sonra Alınak, bir polis aracıyla Kars Kapalı Hapishanesine'ne götürüldü.

'Gönüllü bir yolculuk'

Mahmut Alınak, Kars Demokratik Toplum Partisi (DTP) İl Başkanlığı'nda düzenlediği basın açıklamasında, “Gönüllü bir

DHKP-C lideri Dursun Karataş ölümsüzlüğe uğurlandı

DHKP-C önderi Dursun Karataş, yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Ağustos tarihinde şehit düştü. İstanbul'a getirilen Karataş'ın naaşı binlerce kişinin katılımıyla ölümsüzlüğe uğurlandı



DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş, 11 Ağustos'ta Hollanda da tedavi gördüğü hastanede şehit düştü. Karataş'ın yaşamını yitirmesinin ardından avukatlarının yaptığı başvuru sonucu, Karataş'ın naaşı 14 Ağustos'ta İstanbul'a getirildi. 15 Ağustos günü ise Gazi Mahallesi'nde yoldaşlarının, siper yoldaşlarının binleri bulan katılımıyla gerçekleştirilen cenaze töreni ile ölümsüzlüğe uğurlandı. DHKP-C ise "Önderimizi yitirdik" başlıklı yazılı bir açıklama yaparak Dursun Karataş'ın ölümünü kamuoyuna duyurdu.

DHKP-C: "Önderimizi de şehitler kervanına kattık; Onun adı artık bizim andımız, mirasımız, bayrağımızdır. "

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, 11 Ağustos tarihinde yaptığı açıklamayla Dursun Karataş'ın ölümünü duyurdu. DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın ölümsüzleşmesinin, 38 yıllık mücadele pratiğiyle oluştuğu hatırlatılarak, "Onu ölümsüzlüğe uğurluyoruz şimdi. Hayır, biz ona, tarihsel, siyasal, sosyal temeli olmaksızın bir ölümsüzlük atfediyor değiliz. O, 38 yıllık mücadeleyi yaşamı boyunca adım adım ördü ölümsüzlüğünü. Geride bizlere bıraktığı her şey, onun ölümsüzlüğünün kanıtıdır. En başta ve tek başına, yaratılmasına kanını, canını, beynini, yüreğini koyduğu Partimiz ve Cephemiz, onun ölümsüzlüğünün anıtıdır. Her satırıyla, her adımıyla bize bıraktığı teorik ve pratik miras, onun ölümsüzlüğüdür" denildi. Açıklamada, "Kadrolarımız, taraftarlarımız ve halkımız emin olabilir ki; örgütümüz, tüm yönetim mekanizmalarıyla görevinin başındadır ve onun öğrettikleri ile savaşmaya devam edeceğiz. Onun yaşamı, bağışımı, demokratik, sosyalist Türkiye'ye adanmış bir yaşamdır. 38 yılı devrime verilişimiz bu yaşamın her saatinin, her saniyesinin belirleyici bu adanmışlık olmuştur. Bu adanmışlık, bu dava adamlığı, bize her zaman hedefimizi hatırlatan bir miras olarak önümüzde duracak. Bağışımız, Demokratik Sosyalist Türkiye hedefinden hiç sapmadan devrim yürüryüşümüze devam edeceğiz" denilerek, yürüttükleri mücadelenin aynı kararlılıkla süreceği aktarıldı. Açıklamada son olarak şunlar söylendi: "Onsuz ama onunla yürüyeceğiz. Susturulamayan ve dalga dalga yayılmaya devam eden onun sesidir. Onun sesiyle konuşmaya devam edeceğiz. Onun her koşulda sağlam ve kararlı olmasını bilen adımlarıyla adımlayacağız bu yolu. Ve er geç, onun elleriyle oligarşinin burjuvarına bayrağımızı dizeceğiz"

Karataş için binler alanlardaydı

Dursun Karataş'ın cenazesi, avukatlarının ve ailesinin yaptığı başvuru sonucu, 14 Ağustos günü Hollanda'dan İstanbul Gazi Mahallesi'ndeki Cemevi'ne getirildi.

15 Ağustos günü ise devrimci önder Dursun Karataş'ı ölümsüzlüğe uğurlamak için binlerce kişi sabah erken saatlerden itibaren Cemevi'nin önünde bir araya gelemeye başladı. Daha sonra Dursun Karataş'ın resminin olduğu pankart ve "Dursun Karataş Ölümsüzdür", "Bize Ölümlük Yok" pankartlarıyla Cemevi'nin önünden Eski Karakol Durağı'na kadar yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş sırasında sık sık "Dursun Karataş ölümsüzdür", "Titre Oligarşi, Parti Cephe geliyor", "Umudun adı DHKP/C", "Önder yoldaş Dursun Karataş", "Öndere Selam Savaş Devam", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Daha sonra Dursun Karataş'ın cenazesi Eski Karakol durağına getirildi. Burada Dursun Karataş şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Daha sonra Halk Cephesi adına Eyüp Baş bir açıklama yaptı. Baş yaptığı açıklamada, "DHKP-C Önderi ve Genel Sekreteri Dursun Karataş, her anında isyan, her anında kararlılık, umut ve inanç yüklü olan bir yüreğe boyun eğdirilemeyeceğinin en güçlü örneği olmuştur" dedi. Karataş'ın örgütlenme ve mücadele çağrısının yankılanmaya devam edeceğini vurgulayan Baş, "Elbette umudun gerçek olacak, sosyalizm bayrağı bu ülkenin burjuvarında er veya geç mutlaka dalgalanacaktır" diye belirterek, açıklamaya son verdi. Yapılan açıklamanın ardından Gazi Mezarlığı'na doğru sloganlar eşliğinde yüründü. Polisin yoğun yığınak yaptığı gözlenirken, yürüyüş boyunca herhangi bir gerginlik yaşanmadı. Mezarlığa gelindiğinde ise DHKP ve DHKC bayrakları açılarak, Dursun Karataş'ın naaşı toprağa verildi. Yapılan mezar anmasında konuşan Ahmet Kulaksız, "Onun ve onun şahsında uğurladığımız tüm devrimci önderlerimizin mirasına sahip çıktınız. Bıraktığı miras emin ellerdedir. Biz kazanacağız diyen bir halk, gençlik var. Parti Cephehiller seni unutmayacak" dedi. TAYAD adına konuşan Mehmet Güvel ise Karataş'ın vefatın, özverinin, çüretin, bağlılığın, kararlılığın ve umudun adı olduğunu vurgulayarak, "Düşmanların boşuna sevinmesin, ölmedin. Bugüne kadar halkların hangi değerini yok edebildiler ki! Mahir Çayan'ı, Deniz Gezmiş'i, İbrahim Kaypakkaya'yı öldürebildiniz mi" diyerek devrim şehitlerinin ölümsüz olduğunu belirtti. Anma etkinliği, Grup Yorum'un Karataş anısına seslendirdiği marşların ardından, DİP Girişimi, PKK Parti Meclisi ve Mücadele Birliği Platformu'nun mesajlarının okunmasıyla son buldu.

38 yıl boyunca "Haklıyız Kazanacağız" şıkanı bayraklaştıran bir yaşam: Dursun Karataş

Dursun Karataş, 25 Mart 1952'de Elazığ'ın Kürdemiş (Cevizdere) köyünde doğdu. Devrimci mücadeleye 1970 öncesi sempati duymaya başladı. İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'ni kazandıktan sonra İstanbul'a geldi. Ülkemiz devrim mücadelesinde köklü geleneklerin olduğu bu yıllardan itibaren Mahirlerin yolunu seçerek THKP-C sempatizanı oldu. Bu süreçte ülkede gelişen anti-emperyalist ve anti-faşist eylemlerde ön plana çıktı. 1978'de Karataş'ın öncülüğünde THKP-C'yi savunan kadrolar Devrimci-Sol'u kurdular. 12 Eylül sonrası Askeri Faşist Cunta'nın toplumun ilerici, devrimci güçlerine yönelik saldırılarını sırasında tutsak düştü. Hapishanede 'tek tip elbise' dayatmasına karşı devrimci tutsakların geliştirdiği ölüm orucu direnişinde yer aldı. 25 Ekim 1989'da başarılı bir eylemle firar etti. DHKP-C'nin tarihsel birçok döneminin canlı tanığı ve önderlerinden biri olan Dursun Karataş, 30 Mart 1994'te Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Kuruluş Kongresi'ne de öncülük etti. Kongre ile Devrimci Sol, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi olarak ismini değiştirdi ve Dursun Karataş, Parti Genel Sekreteri seçildi. 14 yıldır DHKP-C Genel Sekreteri olarak görev yapan Karataş, 10 yıldır tedavi gördüğü kanser hastalığı sonucu 11 Ağustos'ta yaşamını yitirdi.

MKP: "Kaybınız, kaybımızdır"

Maoist Komünist Partisi Merkez Komite Siyasi Bürosu (MKP-MK-SB) DHKP-C şahsında devrimci-demokrat kamuoyuna bir açıklama yayımlayarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin iyi bir kadrosunu ve devrimci bir önderini yitirdiğini kaydetti.

MKP MK-SB açıklamasında şehit düşen DHKP-C'nin kurucu önderi Dursun Karataş'ın 38 yıllık devrimci mücadele tarihini saygıyla andığını ve mücadeleyi pratiğini selamladığını duyurdu.

Açıklamada Karataş'ın şehit düşmesinin DHKP-C açısından talihsiz bir an olduğu vurgulanarak, "Ailesi, bizler ve tüm devrimci camia tarafından büyük bir acı ve üzüntüyle karşılanmıştır. DHKP-C şahsında, tüm dostlarının acısını acımız olarak paylaşıyor, başsağlığı dileklerini iletıyoruz. Kaybınız, kaybımızdır!" denildi. MKP-MK-SB'nin açıklaması şöyle devam etti: "Dostlar; Kurucu önderiniz Dursun KARATAŞ'ın ölümünü herhangi bir ölümden ayırtan ve şehitlik mertebesinde ifade bularak önemli kılan, O'nun kesintisiz devrimci mücadele yaşamı ve partinizin önderi olarak üstlendiği görev ve rolden ileri gelmektedir. Sizler için anlamlı olan bu realite, bizlerin de ölçütüdür ve anlamlıdır. Ölüm; salt "bir son-bir bitim" biçiminde, temelsiz-kötümser düşüncüyü doğrulayan değil, başka bir niteliğin devam edeceği ayrı bir başlangıçtır da. Bu, tamamen bilimsel bir doğrudur. Biz devrimci ve komünistler için en ağır ölüm ve kayıp bile, ne yas tutma meselesi ve ne de karamsarlık gerekçesi olamaz. Çünkü bizler, gerçekten kaçan çaresizler değil, bilakis gerçekliği değiştirme azmine sahip büyük mücadeleçileriz. Dostlar; kaybınızın, partinizin açısından son derece ağır ve önemli olduğunu idrak etmekle birlikte, metanetle karşılayacağınıza dair inancımız tamdır ve bundan kuşquamuz yoktur. 38 yıllık devrimci mücadele pratiğine sığdırılmış yaşamın birikim ve tecrübeleri, elbette önemli ve yeri zor doldurulacak bir kayıptır. Ne var ki, zaman da alsın, partinizin bu boşluğu doldurma yetisinde olduğuna ve muhakkak dolduracağına kanaatimiz tamdır.

Komprador bürokrat burjuvazi, büyük toprak ağaları ve tüm gerici burjuva zümresinin sevinç ve hain emelleri boştur. Devrimciler ölüyor ama devrimler büyüyor! Kazanan proleterya ve onun önderliğinde geniş halk kitleleri olacaktır! Bir kez daha devrimci önder Dursun KARATAŞ ve O'nun şahsında ülkemiz ve dünya devrim ve komünizm şehitlerini saygıyla anıyor, devrettikleri mücadelelerini sürdürenlere başarı dileklerini iletıyoruz."

FAİLİ BELLİ KATLIAM

Devletin, "stratejik çıkarlar" doğrultusunda yeniden yapılandırılması çerçevesinde çatışmaların yükselmesi, beraberinde Ergenekon operasyonu ve ordu-AKP nezdinde egemen sınıflar arasında sağlanan mutabakat kitlelerin gözüne çarptı. Özellikle Ergenekon operasyonunun fiyaskoya dönüşmesi ve oynanan oyunun teşhir olması mevcut gündemin farklı bir yöne çekilmesini gerektirmiştir. İşte Güngören katliamı bunun sonucudur

Ergenekon operasyonu iddianamesinin açıklanmasının ardından, AKP'nin kapatılması davasında karar öncesinde gerçekleşen saldırı, aklılara "zamanlama" sorusunu getirdi. Birçok siyasi parti, sendika, kitle örgütü, kişi ve kurum patlama sonrası yaptığı açıklama ve değerlendirmede, özellikle patlamanın zamanlamasına dikkat çekmek istedi. Her ne kadar hakim sıfırları usakları, olayı ilk elden PKK'nin üzerine atsa da, gelişen olaylar ve olgular neticesinde, olayın PKK tarafından değil bizzat devlet tarafından planlandığı ve uygulandığı ortaya çıkıyor. Ergenekon operasyonu sözde çetelere, karşı örgütlenmelere ve "derin devlete" karşı temizlik hareketinin yapıldığının propaganda edildiği bu günlerde, devletin halk içerisinde "temizlik imajını" daha da kuvvetlendirmek ve ortaya çıkan eksik yönlerini kapatmak için böyle bir katliama giriştiği açıkça söylenebilir.

Patlamaya örgüt ya da çete bulunamadı Güngören'deki patlamada bugüne kadar bilindik ezber tekrarlanarak henüz hiçbir şey belli değilken, olayın arkasında PKK'nin ya da düşük bir ihtimal olsa da El Kaiden'in olduğu açıklandı. Devletin ilk elden açıklamasını boyalı basının yalan haberleri izledi. Patlamaya dair hiçbir delil aydınlanmamışken özellikle medyanın olayın arkasında PKK'nin olduğunu sayfalarna ve köşelerine taşınması, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın fırsattan istifade mantığıyla sokağa dökülme çağrılarını yapması dikkatleri çekti. Dikkatleri çeken bir diğer nokta ise olayı PKK'nin üzerine atan devletin, buna kendisinin de inanmaması oldu. Zira açıklamaların "çamur at izi kalsın açıklamalar" niteliğinde olması delillerin açıklanamaması, açıklamaların tutarsız ve birbirini yanlışlar olması bunu gösterdi. Olayı hiçbir örgüt üstlenmezken olayın sorumlusu olarak gösterilen PKK, patlamayla hiçbir ilişkisi olmadığını açıkladı. Bunun farkında olan devlet patlamayı yüzyeseli incelemeyle zabıt defterine kaydedip, "faili meçhuller" kervanına katarak asılsız bir-iki tutuklamayla olayı geçiştirdi. Daha önce de "PKK yaptı" denilen birçok eylemin bizzat devlet ve çeteleri tarafından yapıldığı ortaya çıkmıştı. Maraş'ta da bomba atılmış, olayı sol grupların yaptığı söylenmiş, yaratılan provokasyonla yüzlerce insan yaşamını yitirmişti. Daha sonra yayınlanan belgelerde olayı CIA ve MİT'in planladığı, devletin de bunu icra ettiği ortaya çıktı.

PKK: Saldırını kınıyoruz

Devlet ve medyanın patlamadan sonra sorumlu tuttuğu PKK, patlamayla ilgisi olmadığını, olayı kınadığını açıkladı. Patlamanın, devletin kendi içindeki bir hesaplaşmanın ürünü olduğu ve Kürt-Türk çatışması yaratma amaçladığı değerlendirilmesinde bulunuldu. KONGRA-GEL, yaptığı açıklamada katliamı kınayarak, sivil insanlara karşı yapılan eylemleri hiçbir zaman desteklemediklerini belirtti. KONGRA-GEL Başkanı Zübeyir Aydar, Türk devletinin Güngören'de 17 kişinin ölümüne yol açan patlamaya ilişkin bir şeylerin üzerine örtmeye çalıştığını belirterek, olayın PKK'ye mal edilmesinin ordu ile hükümet arasındaki uzlaşmaya dayandığını kaydetti.

Açığa çıkan devlet üç-beş tutuklamayla olayı çözdü

Güngören'deki patlamada ilk iş olarak fail bulmaya girişen, fail olarak PKK'yı gösteren devlet, bu yazılmış senaryoya uygun bir şekilde 8 kişiyi asılsız ve düzmece bir şekilde tutuklayarak olayı bütün yönleriyle açığa çıkardığını "emin" bir şekilde kamuoyuna duyurdu. "Kesin tespitler ve güçlü delillerle tereddüde yer bırakılmayacak şekilde olay aydınlatılmış ve failinin büyük bölümü yakalanmıştır" şeklinde açıklama yapan İçişleri Bakanı Beşir Atalay, ne var ki bahsettiği kanıtların hiçbirini hakkında açıklama yapmadı. Üstüne, soruşturma gizliliğe büründürülerek "tereddüde yer bırakılmayan" konu, şüpheler içerisine çekildi. Takibi bir diğer açıklama da İstanbul Valisi Muammer Güler'den geldi. Güler, Güngören'deki patlamanın "aydınlatıldığını" açıkladı. Buna göre, adliye sevk edilen 10 kişiden birinin "bizzat" bombayı koyan kişi olduğunu, diğerlerinin yardım yataklık ettiğini savundu. "Olay bütün yönleriyle aydınlatıldı. Bu olayın bölücü terör örgütü tarafından yapıldığına kuşku yoktur" denildiği halde, Güler'in "bizim açımızdan bu olay bitmiş değildir" demesi soruşturmanın tutarsızlığını ve uydurulduğunu işaret ediyor.

Haberler düzmece, Kayıtlar polisi, savcılık, İçişleri Bakanlığının söylediklerini yalanlıyor

"Kesin" olan, Güler'in "Geçmişte işlenen olaylar ve bu olayın meydana geliş tarzı bölücü örgütünü işaret ediyor" açıklamasıyla muğlaklaştırılıyor. Yakalanan kişilerle ilgili bilgilerin tümüyle düzmece olduğu, medyanın yaptığı haberlerin bu yalan çerçevesinde dizildiği ortaya çıktı. Gözaltına alınan "failerin" emniyetin ve medyanın söylediklerinin aksine, 7 günde 7 adres değiştirmedikleri, Hüseyin T.'nin yıllardır aynı evde ikamet ettiği ortaya çıktı. Gözaltına alınanların Beşiktaş adliyesinde sorgulan bitmeden, İçişleri Bakanı'nın "kesin aydınlandı" açıklaması dikkate değer. Hüseyin T.'nin tutuklanmasının ardından boyalı basınının "bomba eğitimi almış" şeklindeki iddiasının aksine "bomba eğitimi aldığı" dönemde tekstil fabrikasında 2003'ten beri çalıştığı, işyerinde giriş-çıkış saatini gösteren sistemin kartlı bir mekanizmaya sahip olduğu ve Hüseyin T.'nin yaklaşık 4 yıldır düzenli olarak bu işyerine gidip-geldiği belgelendi. İşyerinin giriş-çıkış kayıtlarının son 2 aylık dökümünün polis tarafından da incelendiği belirtildi. Yine aynı dönemde tedavi amacıyla hastanede bulunduğu sağlık karnesiyle belgelendi. "Olay bütün yönleriyle aydınlatıldı" diyen İçişleri Bakanı Beşir Atalay ve Vali Muammer Güler, savcılığın açıklamasıyla yalanlanmış oldu. Güngören patlaması kapsamında soruşturmayı yürüten savcı tarafından yapılan açıklamada, tutuklanan 8 kişinin 'tasarlayarak birden çok kişiyi öldürmek' suçundan değil 'terör örgütü üyesi olmaktan' tutuklandıkları belirtildi. Güngören'deki patlamadan değil de örgüt üyeliğinden tutuklama olması, olayın düzmece yöntemlerle ve yalanlarla nasıl hasıraltı edilmek istendiğini gösteriyor. Öte yandan sanık avukatlarından Mehmet Sani Kızılkaya, gizlilik kararı nedeniyle delillere ulaşamadıklarının altını çiziyor. Gizlilik kararının istisnalar dışında bütün siyasi davalara uygulandığını belirten Kızılkaya, savunma yapmaya çağışıklarını, fakat bu hakkın engellendiğini ifade etti.

Katliam'ın faili belli mi yoksa "meçhul" mü olacak

Güngören'deki gibi katliamlarda bugüne kadar devlet hep bilindik yöntemleri kullandı ve nedense bu tür saldırıların failleri hiçbir zaman bulunamadı. Gerçekleştirdiği saldırılarda, katliamlarda, cinayetlerde devlet, olayı ilk elden Hizbullah, PKK gibi örgütlere yıkarak hem kendisini aklamış hem de faili meçhul tanımlamasıyla olayı hasıraltı etmişti. Sıcaklığı hissedilen yakın tarihli Şemdinli olayında görüldüğü gibi olay belirsizliğe sürüklenmiş, devlet kendisini aklamaya çalışmış, buna rağmen bizzat kendisinin yaptığı açığa çıkmıştı. Yine aynı şekilde buna benzer olayların yıllar sonra devlet ve ona bağlı örgütlenmeler tarafından gerçekleştirildiği belgelerle ortaya çıkmakta. Olayların faillerinin açığa çıkmasına rağmen hiçbir soruşturmanın yapılmaması, davaların açılmaması ya da göstermelik bir şekilde komisyonlar kurularak bir süre sonra olayın kapatılması bilinmedik, görülmedik şeyler değil. Sivas katliamı, Şemdinli, Gazi katliamı, köy yakımlar, Kürt illerindeki cinayet ve katliamlar, Musa Anter, Uğur Mumcu, Taner Kışlalı vb cinayetler en bilinen örneklerdir. Bugüne kadarki birçok cinayetin, provokasyonun, katliamın bizzat devlete bağlı MİT gibi kurumlar, JİTEM, Hizbullah gibi örgüt ve çeteler tarafından yapıldığı, Ergenekon operasyonu iddianamesinde bizzat devletin yargısı tarafından açıklandığı ve doğrulandı. "Aydınlatılmayı" bekleyen faili meçhul olayların listesinde Güngören'deki katliam eklenirken; ülkemizde meçhul olanın her zaman belli olduğu, belli olanın egemenlerin ve devletlerinin bekası için meçhulleştirildiği de büyük harflerle yazılan bir gerçeklik olarak duruyor.

Devlet, halka saldırıya devam ediyor

Maoist Komünist Partisi (MKP), Güngören'deki patlamaya ilişkin yayınladığı açıklamada, patlamanın gündemi değiştirmek maksadı ile bizzat devlet tarafından gerçekleştirildiğini kaydetti.

MKP Siyasi Bürosu tarafından yayınlanan açıklamada; emperyalistlerin stratejik uşağı Türk devletinin, Ermeni ve Kürt ulusları başta olmak üzere diğer milliyetlere ve tüm ezilenlere yönelik vahşi saldırılarını, yalan ve demogoji eşliğinde psikolojik saldırı kampanyalarıyla çok yönlü olarak sürdürdüğüne dikkat çekti. Türk devletinin emperyalist patentli terörist politikalarını, kamuoyuna Kürt ulusal hareketi ve devrimci komünistlerin eylemleri şeklinde lanse ederek halkımız üzerinde bilinç bulanıklığı yaratmak istediğine değinilen açıklamada, devletin önümüzdeki süreçlerde daha fazla baskı ve katliamların örgütleyicisi ve pratikte uygulayıcısı olacağına da dikkat çekildi.

MKP tarafından yapılan açıklamada son olarak şunlara değinildi: "27 temmuzda İstanbul Güngören'de onlarca ölü ve yüzün üzerinde de yaralının olduğu katliam, faşist Kemalist Türk devletinin bir terörüdür. Halkımızı hedef alan bu katliamı şiddetle kınıyor ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki halkımızı, tüm ilerici ve devrimci güçleri, emperyalizme ve uşağı Türk devletine karşı ortak direnişe ve mücadeleye çağırıyoruz."

Kamu emekçileri toplu iş sözleşmesine hazırlanıyor

Hükümetle toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili memur sendikaları her yıl olduğu gibi bu yılda toplu görüşmeler için 15 ağustosta sosyal ve ekonomik hakları için masaya oturacak. 1.5 milyon kamu çalışanını etkileyecek toplu görüşmeleri kamu emekçileri sendikaları adına KESK, Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen yapacak. Memur sendikaları 15 ağustosta hükümetle yapacakları toplu görüşmeler için hazırlıklara başladı. En fazla üyesi bulunan Kamu-Sen başkanlığında yürütülecek toplu görüşmelerde KESK ve Memur-Sen temsilcileri de masada olacak. Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası uyarınca, her hizmet kolunda en fazla üyesi bulunan ve yetkili olan sendikalar toplu görüşmelere katılacak. Görüşmelerde Türkiye Kamu-Sen'e bağlı sendikalar 8 hizmet kolunda, Memur-Sen'e bağlı sendikalar 2 hizmet kolunda, KESK'e bağlı sendikalar ise 1 hizmet kolunda yetkili olarak toplu görüşmelere katılacak.

KESK, toplu iş sözleşmesi hakkını kullanacak

Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu (KESK), hükümeti toplu iş görüşmesi için değil, toplu iş sözleşmesi için masaya çağıracağını belirtti. KESK 15 ağustosta başlayacak toplu görüşmeler öncesinde ve sonrasında belirlediği eylem takvimi kapsamında bir dizi eylemler gerçekleştirecek. Toplu görüşme masasının meşru olduğunu, oyundan ibaret olduğunu ve KESK'ın, bu oyunun bir parçası olmayacağını ifade eden KESK Başkanı Sami Evren, "Biz bu konuda iddialyız, toplu sözleşme yapılması gerekiyor. Artık o masanın dağılması gerektiğini, bu oyunun bozulması gerektiğini hem kamuoyu, hem de kamu çalışanları biliyor. O masayı dağıtmak meşrudur. Kamuoyu bu konuda ikna olmuştur. Emekçiler bu konuda ikna olmuştur. Emekçilerin hak ve çıkarlarının konuşulmadığı bir masa meşru değildir" açıklamasında bulundu. Öte yandan Evren, toplu görüşme yöntemini kullanan

Kamu-Sen ve Memur-Sen'e, görüşmelerin bir sonuç yaratmadığı, oynanan bu oyunda sorumluluk almamaları gerektiği çağrısında bulundu.

Toplu iş sözleşmesi yapılmasını isteyen KESK'in talepleri şu yönde olacak: TİS ve grev hakkının kullanılması ile ortak örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması, baskı-sürgün ve ceza uygulamalarının durdurulması, tüm çalışanlara 350 YTL ek zam verilmesi, temel ücretin 1.250 YTL olması, eşit işe eşit ücret verilerek kamu çalışanları arasındaki ayrımcılığın kaldırılması, tüm kamu çalışanlarına yılda iki kez bir maaş tutarında ikramiye ödenmesi, çalışma yaşamında toplumsal cinsiyetten kaynaklanan sorunların giderilmesi (24 hafta doğum izni ve kreş hakkı), sözleşmeli personel uygulamasına son verilmesi, sözleşmeli personele kadro verilmesi, Kamu Personeli Rejimi Kanun Taslağı'nın geri çekilmesi ve SSGS'nin emekçiler aleyhine düzenlemelerinin geri alınması.

Ordu'da çalışmak Kürt işçilere yasak

Kürt illerinden gelen mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı sıkıntı ve zorluklara valinin şehir içinde konaklamama yasağı eklendi. Şehir içinde konaklamamanın yasak olduğunu belirten vali, gelen mevsimlik işçileri şehre almamak için jandarması, polisi ile seferber olmuş durumda.

Daha önce dönemin Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu tarafından "aralarında terörist olabileceği" gerekçesi ile polis zoru ile şehre sokulmayan Kürt tarım işçilerine Ordu'nun yeni valisi Ali Kaban'dan da yasak geldi. Şehir içinde konakla yapması yasaklanan işçilere gerekçe olarak daha önce konaklanan yerlerin sağlık koşullarına uygun olmadığı ve "insanlık onuruna yakışmıyor" gibi açıklamalar yapılırken, konaklamaları için hiçbir yer gösterilmedi.

Birkaç yıldır valiliğin gösterdiği Melen Irmağı kenarında konaklayan işçiler çalışacakları tarlalara buradan gidiyorlardı. Fakat Ordu Valiliği'ne Başbakan'ın danışmanlarından Ali Kaban'ın atanmasının ardından işçiler yeniden bir yasaklanma sürecine girdi. Kaban'ın emriyle şehrin girişinde bulunan Melen Irmağı geçişine yerleştirilen bekket kuvvet ekipleri 24 saat burada nöbette ve gelen tarım işçilerini bu alana sokmuyor.

Kamyon sırtında yüzlerce kilometre yolculuk yapan tarım işçileri, henüz iş bulamadıkları ve fındık hasadı da tam olarak başlamadığı için yer sıkıntısı ile birlikte daha derin bir sefaletle maruz kalıyor. Şehre geldiklerinde valinin yeni uygulaması ile karşılaşınca konaklayabilecekleri yeni yer arayan işçiler, her yerde polis ya da jandarmanın engeli ile karşılaşılıyorlar. Şehrin girişinde polis tarafından durdurulan işçiler, çalışacakları yer belirli olmadığı için şehre alınıyorlar ve kamyon sahipleri ile Ordu'ya kadar anlaşmalı olan ve Ordu-Samsun otobanında inmek zorunda kalan işçilerin buralarda kurdukları çadırları ise jandarma tarafından sökülüyor. İşsizliğin kol gezdiği Kürt illerinden, para kazanmak için yüzlerce kilometre uzağa gelen ve günlük 10 ila 20 YTL arasında değişen ücretlerle çalıştırılan tarım işçileri ise, geri dön(e)mediği için geceyi çadırı, yataksız, taş-toprak üzerinde geçirmeye razı olsa da, valilik izin vermiyor. Vali Ali Kaban ise yaptığı açıklamada uygulamanın artık her sene böyle olduğunu belirterek; "Bu sene ilk uygulama olduğu için sıkıntılar olacak. Bunu zaten bekliyorduk. Şehir çevresinde barınma yerleri aradık ama uygun yerler bulamadık. Bundan sonra da böyle devam edecek. Giresun'da da yıllardır bu şekilde uygulanıyor ve sorun yaşanmıyor" sözleri ile uygulamayı savundu. Uygulamayı tarım işçilerinin çıkarına yönelikmiş gibi lanse etmeye çalışan Vali Kaban'ın uygulaması saldırılardan ve işçileri mağdur etmenin yöntemleri olmaktan başka bir şeyi çağıştırmıyor.

TARIMDA 'HAYALİ' İHRACAT ARTIŞI!



AKP'nin hükümete geldiği süre içerisinde tarımda yaşanan sancılı artarak devam ettiği bir dönemde, yıkım politikalarının yanı sıra kuraklıkla da boğuşan üreticinin gözler önündeki vahim tablosu, Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker tarafından yapılan açıklamayla gizlenmeye çalışılırken, tarım sektörüne ilişkin oldukça "iyimser" bir tablo çizildi.

İzmir'de gazetecilere yaptığı konuşmada tarımın oldukça iyiye gittiğini ve ihracatın arttığını ifade eden Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker'in ifadeleri, tarımda her şeyin güllük gülistanlık olduğu yanılsamasını yaratmaya yönelik. Bakan Eker; hükümetin gübreye, tohumla, mazota yaptığı birçok zamla iyice borçlanan ve borçlarını ödeyemeyecek duruma getirilen köylülerin,

çiftçilerin ürünlerini yok pahasına satmak zorunda bırakılması ve bu yüzden ucuzlayan ürünlerin dışardan daha fazla talep edilmesi ile artırılan ithalatla övündü. Eker, yaptığı açıklamada 4 milyar dolardan 10 milyar dolara çıkan ihracatla birlikte sektörün büyüklüğünün de 22 milyar dolardan 50 milyar dolara çıktığını iddia etti.

Hükümetten tarıma 'yardım' kampanyaları!

Ülke genelinde tarım alanlarında önemli bir sıkıntı olan kuraklıktan zarar gören çiftçilere yardımların yapılacağını belirten Eker, bu durumda olan üreticilerin Ziraat Bankası'na olan borçlarının da 1 yıllığına erteleneceğini ifade etti. Eker aynı

konuşmada, ülkede kuraklığın çok az yaşandığını söyleyerek, yapılacak 'yardım'ların göstermelik olacağını da itiraf etmiş oldu. Hızla borçlandırılmaya devam edilen, borçların ancak faizini ödeyebilecek durumda olan, özel bankaların cenderesinde kalan çiftçilerin sorunlarının bu "çözüm"le çözülemeyeceği ise aşikar durumda.

"Türkiye tarım sektöründe net dışalımca konuma doğru sürüklenmektedir"

Son beş yıl içerisinde ihracatta önemli gelişmelerin, artışların olduğunu belirten Eker'in aksine tarımsal dış ticaret açığının 1.8 milyar dolara ulaşması ve bu artış hızıyla yıl sonunda 3.6 milyar dolara ulaşabilecek olması Eker'in ifade ettiği "artışın" kime, ne yararı olduğu sorusunu akla getiriyor. Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Başkanı Gökhan Günaydın, tarımsal dış ticaret açığına ilişkin yaptığı açıklamasında, yılın ilk altı ayında tarım ürünleri dış alımının geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 53.4 artarak 3.6 milyar dolara yükseldiğini, söz konusu duruma karşın dış satımın ise yüzde 11.8 oranında artarak 1.8 milyar dolara çıktığını ifade etti. 2007 yılının bütününde 900 milyon dolar olan tarım ürünleri dış ticaret açığının, aynı hızla gitmesi durumunda 2008 yılının tümünde 3.6 milyar dolara çıkacağını dile getirdi.

Söz konusu durumun sadece 2007 yılında yaşanan 'kuraklıkla' açıklanamayacağını dile getiren Günaydın, "IMF-Dünya Bankası güdümünde uygulanan 'yoksulluk yönetimi' politikaları destekleri üretimden bağımsızlaştırmakta, girdi fiyatları yaşanan artışlar ve iç ticaret hadlerinde tarım aleyhine olan hareketler ekim alanlarını daraltmakta, verimlilik ve kalite geriyeye gitmektedir. Bu gelişmelerin doğal bir sonucu olarak, Türkiye tarım sektöründe net dışalımca konuma doğru sürüklenmektedir" şeklinde konuştu. Günaydın, tarım ve gıda krizinin tüm dünyayı sardığı bir ortamda, yılda 700-800 bin civarlarında bir artışın yaşandığı ülkemizde tarımsal üretimden giderek kopuşun yaşanmasının ve 6 aylık tarımsal dışalım için 3.6 milyar dolar ödemesinin, ülke için "kayıf" verici olduğunu ifade etti.

Toprak Holding işçileri patronu uyardı

Toprak Holding Yağ ve Yem Fabrikası işçileri; çalışma ücretlerinin yetersizliğine ve işyerindeki fizimi ve psikolojik baskıya karşı bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Diyarbakır'ın Lice ilçesinde bulunan Toprak Holding'de çalışan işçiler; fabrika müdürlerinin keyfi uygulamalarından, iş güvencelerinin olmamasından, bazen 24 saati bulan mesailerinin ödenmemesinden dolayı bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Yaptığı bir konuşmasında fabrika ve işçilere ilişkin, "Lice'deki mermer fabrikasında istihdam yaratıyoruz. Dağdan oraya geldiler, işe girdiler" diyen Halis Toprak'a ait fabrikalarda işçilere köle muamelesi yapılıyor. Asgari ücretle çalıştırılan ve sosyal haklardan mahrum, iş güvenliğinin hiçbir şekilde sağlanmadığı fabrikada, sendikal örgütlenme de işten çıkartmalarla ve jandarma saldırıları ile engelleniyor. Asgari ücretle çalıştırılan işçilerin büyük çoğunluğu kalabalık ailelerden oluşuyor. Köyleri devlet tarafından yakı-

lan, baskılara maruz kalan, topraklarını işleyemeyecek hale getirilen işçiler Halis Toprak'ın fabrikalarında başka bir kısıpkaca alınıyor. Bu fabrikada çalışmaktan başka alternatif olmayan işçiler, sosyal haklardan mahrum bırakılıyor ve 24 saate varan mesailere zorunlu bırakılmalarına karşın bunların parasını dahi alamıyorlar. 1993'te köylerinin yakılmasında kaynaklı buraya zorunlu olarak göç ettiklerini belirten bir mermer işçisi; aynı arsa içerisinde üç fabrikanın olduğunu fakat işçilerinin birbirlerini dahi göremediklerini ve bundan kaynaklı da örgütlülüğün sağlanmadığını, bu yüzden işten çıkartmaların rahatlıkla yapıldığını belirtiyor. Alınmayan iş güvenlii önlemlerinden kaynaklı hayatını kaybeden iş arkadaşlarının olduğunu belirten işçi, patronların her yönden baskı uyguladığını belirterek, seçimler sürecinde dahi patron tarafından AKP'ye oy vermemeleri durumunda işten atılacakları tehditlerinin yapıldığını ifade etti.

İşçi ölüm ve kazalarıyla haftalarca gündemin üst sıralarında yer işgal eden Tuzla tersanelerinde işler maaşlarını alabilmek için eylem yaptı. Selah Tersanesi Afak taşeron firmasında taşeron olarak çalışan 33 işçi, geciktirilen ücretlerinin ödenmesi için DISK'e bağlı Limter-İş Sendikası'yla birlikte direniş başlattı. İşçiler, ücretlerinin bir an önce ödenmesini, prim ve fazla mesai haklarının verilmesini istedi. Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bulunan Selah Tersanesi Afak taşeron firmasında çalışan 33 işçinin, yaklaşık 3 aydır birikmiş olan ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle tersane önünde başlattıkları eylem ücretlerin ödenmesi ile son erdi. Limter-İş Sendikası ve işçilerin taşeron firmayla yaptıkları görüşmelerin ardından, işçilerin ödemeleri yapılmaya başlandı. Ücretleri ödenen işçiler eylemlerine son verdi.

Direnen tersane işçileri kazandı

Devlet-patron işbirliğiyle Tuzla'da işçi katliamları sürüyor

Son aylarda peş peşe gelen işçi ölümlerine bir yenisi daha eklendi. İş kazası ve ölümünün katliama dönüştüğü Tuzla tersanesinde tüm dikkatlere ve tepkilere rağmen hiçbir önlem alınmayarak ölümler seyrediliyor. Tuzla Tersanesinde bulunan Gisa tersanesinde 16 işçinin içinde bulunduğu fiilinin halatlarının kopması sonucunda 4 işçi hayatını kaybederken 12 işçi de yaralandı. Son ölümlerle birlikte ölen işçilerin sayısı 108'e ulaştı. İş güvencesinin olmadığı, kuralsız çalıştırmanın hüküm sürdüğü ve herhangi bir önlemin alınmadığı Tuzla'da ölüm ve yaralanmaların artması sonucunda işçiler eylemler gerçekleştirmişti. O güne kadar gündeme gelmeyen Tuzla tersanesindeki ölümler gündemde önemli bir yer işgal etmiş, hükümet de konuya eğilmek zorunda kalmıştı.

Gemi sektöründeki gelişmeyi överek işçi ölümlerin bu gelişmeyi göğelemesi gerektiğini özellikle belirten Başbakan Erdoğan, işçilerin eylemleri sonucunda hükümetin gündemine almak zorunda olduğu Tuzla'da işçileri ve temsilcisi sendikaları muhatap almayarak patronlarla görüşmüştü. Erdoğan'ın ve bakanlarının, "önlem alacağız, ölümleri azaltacağız" söylemlerine rağmen Tuzla'dan ölüm haberleri gelmeye devam etti. Tuzla'nın gündemden düşmesiyle devlet, umursamazlığına devam ederek yaşananları hissraltı etti. Formalite icabı göstermelik bir şekilde birkaç tersaneyi kapatan hükümet, birkaç gün sonra açılmasına izin vermişti. Çıkardığı yasalarla, hayata geçirdiği yıkım politikalarıyla sermayeye hizmet ederek önünü açan hükümet "önlem alacağız" yanıyları işçi-emekçi düşmanlığı bir kez daha gösterdi. Hükümetten destek alan tersane patronları ise aldıkları bu güvene yaslanarak güvencesizliğe, kuralsızlığa, önlemsizliğe devam ederek işçi ölümlerini birlikte seyrediyorlar.

Kum torbasi muamelesi gören işçilerin hayatı bir hiç

Tuzla'daki katliamda 4 işçinin ölümü ve 12'sinin yaralanmasının nedeni yine güvencesizlik ve kuralsızlık oldu. Filikalara test esnasında kum torbaları konulması gerekirken işçiler bindirildi. Filika düşerken camları kırılıyor, düşme esnasında işçiler birbirlerini eziyor, o anda içeriye su doluyor ve işçiler boğuluyor. Kobay olarak işçilerin hayatlarının hiçe sayıldığı ve ölüme götürüldüğü katliamda devletin sorumsuzluğu kendisini açıkça orta koymuş oldu. İnsan hayatının bu kadar ucuz olduğunu vahim, olayı ise katliam olarak değerlendiren Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç, olay üzerine "Tuzla Tersanelerinde ölümlerin artmasının nedeni Başbakan ile Çalışma Bakanı'nın tersane işçileri yerine işverenlere güç vermesidir" dedi. Limter-İş Sendikası Genel Sekreteri Kamber Saygılı ise, "Dünyanın en büyük kentlerinden birinin göbeğinde tersanelerde işçiler ölüyor, devlet de buna seyirci kalıyor. İşveren bu gücü hükümetten alıyor. Bu pervazsızlığın altında da bu yatıyor. İşçi ölümlerinin sayısı 108'e ulaştı. Bu ölümlerinin artmasının temel nedeni Başbakan ve Çalışma Bakanı'nın sorumsuzluydu" açıklamasında bulundu. İşçi katliamının ardından fabrika önünde toplanan bir grup işçi eylem yaparak katliama tepki gösterdi. "Arkadaşlarımız ölüyor, yetkililer susuyor" diyen işçilerin, olayın yaşandığı tersaneye girmek istemesini polisler engelledi.

Limter-İş katliamı protesto etti

Tuzla'da 4 işçinin ölümü, 12 işçinin de yaralanmasıyla yaşanan katliam, 13 Ağustos sabahı DISK'e bağlı Limter İş tarafından Gisan Tersanesi'nin önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Çeşitli sendika, siyasi parti temsilcilerinin de katıldığı açıklamaya direnişteki Arkas Arser Liman işçileri destek verdi. "Hayvanların dahi denek olarak kullanılmasının lanetlendiği 21. yy da tersanelerde işçiler denek olarak kullanılıyor ve de bile bile ölüme gönderiliyor" diyen Limter-İş Başkanı Cem Dinç, işçilere ölümü reva görenlere söyleyecek söz, yakıştıracak sıfat bulmadığını ifade etti. İşçiler ise "Sorumlular yargılsın. Çalışma Bakanı istifa", "Kaza değil, resmen cinayet sloganları attı. Dinç, ölüm ve kazalarla çözümün 27-28 Şubat ve 16 Haziran grevlerine gerekçe olan ve meclis araştırma komisyonunun raporuna yansyan taleplerin uygulanması olduğunu belirtti. Bunun için derhal çalıştayın kurulması gerektiğine vurgu yaptı.

'Beyaz altın' üretici için hayal olma yolunda

Tarımda yaşanan sorununun ciddi boyutlara tırmadığı birçok bölgeden birisi olan Çukurova'da 'beyaz altın' olarak nitelendirilen pamuk, bölge çiftçileri için hayal olma yolunda! AKP tarafından uygulanan tarım politikaları sonucunda ülkemiz çiftçisi zorunlu ciddi geçim sıkıntısı çekerken, hükümet çiftçileri çözümsüzlük içerisine bırakıp soluğu ithalatta alıyor.

Yüreğir Ziraat Odası Başkanı Durmuş Halis yaptığı açıklamada, Çukurova bölgesine ilişkin pamuk ekimlerinde büyük düşüşlerin yaşandığını belirterek, bunun, hükümetin uyguladığı politikalarından kaynaklandığını altını çizdi. Halis, dünyada pamuğa yönelik yatırımların arttığını ve pamuğun ciddi önem kazandığını belirterek ülkemizde ise uygulanan politikalarla pamuk ekicilerinin zorlaştırılan koşullardan kaynaklı ekim yapmadığına, buna paralel olarak da ekim alanlarının azaldığına dikkat çekti. Geçen yıllarda bölgede 350 bin hektar alanda pamuk ekiminin yapıldığını belirten Halis, 2007 yılı itibarı ile bu alanın 38-40 bin hektar dolaylarına gerilediğini belirtti. Pamuk ekim alanlarının hızla azaldığını, yetkililerin; çiftçinin ve ziraat odalarının sesine kulak vererek ithalata yönelik politikalarından vazgeçmesi gerektiğini belirten Halis; "Devlet politikalarını düzeltir, çiftçi kazanmaya başlarsa pamuk eker, karpuz gibi alternatif ürünlere yönelmez" ifadelerine yer verdi.

Uygulanan yıkıcı politikaların yalnız pamukta çöküşe neden olmadığını, bu uygulamalardan diğer ürünlerin de önemli ölçüde etkilendiğini kaydeden Halis; "2007 yılında 3 milyon 800 bin ton mısır üretildi, ancak bu yıl rekolte çok düşer. Birinci ürün fazla ama ikinci ürün aşığı yukarı yok denecek kadar az. İkinci ürün yüzde 80 oranında ekilmedi" şeklinde konuştu.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

— Dursun BAŞTUĞ —

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

kadın



Tiner, toz ve penye kokularından boğulan ciğerlerine rağmen makinelerin ritmik sesleri arasında, molalar dışında, başlarından hiç ayrılmadıkları makineleriyle aynılan kadın işçiler

Yaşamları atölyelere sıkıştırılan kadın işçiler-1

Kayıt dışı ekonomi, ülkemizde elde edilen Gayri Safi Yurtiçi Hasıla (GSYH)'nın yansını oluşturuyor. Bu ekonomiyi; hiçbir sosyal güvenlik hakkına sahip olmayan, dolayısıyla ağır koşullar altında güvencesiz, geleceksiz çalışmaya mahkûm edilen 11 milyon işçi oluşturuyor. 'Gizli' ekonomi diye de tabir edilen kayıt dışı ekonominin ortaya çıkmasına; hızlı nüfus artışı, bölgesel geri kalmışlık nedeniyle yaşanan iç göç, kentleşme, gelir yetersizliği, işsizlik, bürokratik engeller, denetim yetersizliği vb gibi etkenler yol açıyor. 'Gizli', 'kaçak' denilse de kaç kişinin, hangi koşullarda çalıştığı istatistiklerle bilinmiyor. Buna rağmen bugüne dek sorunların çözümüne yönelik somut tek bir adımın dahi atılmamış olması, kayıt dışı istihdam edilenlerin, egemenlerin ilgi alanlarının dışında kaldıklarını gösteriyor.

Kayıt dışı, geçtiğimiz kıy İstanbul Davutpaşa'da 'kayıt dışı' bir işyerinde meydana gelen patlamada 20 kişinin hayatını kaybetmesi ve 117 kişinin de yaralanmasıyla gündeme gelmişti. Patlamanın kamuyunda geniş bir yankı bulmasının ardından, AKP hükümeti kayıt dışı ekonomiyi gündemine aldığını söyleyerek, bu alanda karşılaşılan sorunları çözeceği vaadinde bulunmuştu. Ancak yaşanan olay toplumsal hafızanın belleğinde gerilere atılır atılmaz hasıraltı edildi. Kayıt dışı istihdamın çok yoğun olarak görüldüğü sektörleri başında tekstil geliyor. 4 milyon civarında işçinin çalıştığı tekstil sektöründe yalnızca 500 bin kişi sigortalı; 3 milyon 500 bin kişi ise kayıt dışı çalışıyor.

Tiner, toz ve penye kokularından boğulan ciğerlerine, biraz olsun hava soluyabilmek için açılan kapılardan arabesk şarkıların dışarı sızdığı, içeride ise makinelerin ritmik sesleri arasında yemek, çay molası dışında başlarından hiç ayrılmadıkları makineleriyle adeta bütünleşen dikişçileri, gizli gizli çekilen sigara dumanları arasında kurulan hayalleri, bir gün usta olup makinelere terfi ettiğinde alacağı maaşı düşleyen, henüz masalara dahi boyları yetişmeyen çocuk bedenli ortacılarıyla, birkaç metrekairelik alana sıkıştırılmış yaşamlarla tekstil atölyelerindeyiz

Kayıt-dışı ekonominin yüzde 40'ını oluşturan tekstil sektörünün büyük bir çoğunluğunun bulunduğu İstanbul'da bazı tekstil atölyelerinde çalışan kadın işçilerden çalışma koşulları, iş yerinde karşılaşılan sorunlar ve yaşadıkları zorluklar hakkında düşüncelerini aldık.

"Koşullar zor olsa da, ücretler düşük olsa da çalışmaya mecburuz"

Ayten Çetiner: 31 yaşında, tekstilde 10 yılı geride bırakmış bir işçi. 800 YTL ücret karşılığında mesai olmadığı durumda günde 10 saate yakın çalışıyor. İş yoğunluğu olduğundan ise çoğu zaman mecbur kalıyor mesaiye. 'Eskiden mesai aldığın zaman hemen hemen aylığın kadar geliyordu. İnsan o zaman çalışabiliyordu. Çalışınca paramı alıyorum bana yetiyor diyardın. Şimdi ise aldığın mesai seni tatmin etmiyor. Çalışma koşullarımızı görüyorsunuz. Hava sıcak. Penceresi bile yok. Bu şartlarda çalışıyoruz' diyor ve ekliyor: 'Güneydoğudan gelenler çoğunlukta. Eskiden biz bizedydik. Biz bize derken buralarda oturanlar. Bunlar bizim maaşlarımıza da yansıyor. Doğu bölgelerinden gelenler kalabalık oluyorlar. Bizim istediğimiz ücretin çok çok altında çalışıyorlar. Mesailere falan itiraz etmiyorlar. Patronlar da genelde hep onları çalıştırıyor. Çok oldukları için, bir de mesailere sesini çıkartmadıkları için. Ee bu bize de çok yansıyor" açıklaması özellikle de zorun-



AYTEN ÇETİNER

lu göç mağduru Kürt işçilerin işsiz kalma kaygısıyla ücret ve çalışma koşulları bakımından olumsuz birçok şartı kabul ettiğini ve haksız uygulamalara karşı itiraz edemediklerini gösteriyor. 4-5 yıl önce işçilerin dayanışmasını ve birlikteliğini bugüne kıyasladığında yakınıyor: "Mesela eskiden baktığın zaman işçiler daha bilişliydi. Yeri gelirdi mesailer hep birlikte itiraz edilirdi. Kalmazdık. Şimdi baksan bir iki kişinin dışında kimsenin sesi çıkmaz. Bir şeyler olduğu zaman hiç kimse konuşmaz. Hep birilerini beklerler konuşsunlar diye. Hani birileri öncülük yapsın. Çalışma şartlarımız ağır. Zaten sabahın erken saatlerinde işe başlıyoruz. Çok zorlarsa çıkar giderim, ama bazen bakıyorum işler yoğun, çalışıyoruz. Sonuçta biz buradan ekme k yiyoruz." Aldığı ücreti, geçinme koşullarını ve verdiği emeği göz önünde bulundurduğunda yeterli olmadığını biliyor ama patronlar; "Size daha fazla versem, kıy olduğu, sezon durduğu zaman sizin maaşlarınızı ödeyemem ve sizi işten çıkartmak zorunda kalırım" deyince, "geçinmek için çalışmaya mecburuz" diyor. Öte yandan her iş yerinin patronuna göre değişen yasaklar ve farklı baskılar nedeniyle işçilerin çoğunda 'başka bir işe girsem ne ile karşılaşıcağımı bilmiyorum' kaygısının olduğunu söylüyor. "Çoğu yerde yasak konuşmak. Tekstilde genel olarak kimsenin kimseye konuşmasına izin verilmiyor. Biz o konuda biraz daha rahatız. Zaman zaman iş değiştireyim diyorum

ama diğer yerlere uyum sağlamak da problem" sözleriyle anlatıyor, bu durumu. Patronların, "benim işim varken işçinin işi olamaz, öncelikle benim işim gelir, beni bırakıp gidemezsiniz" gibi bir mantık güttüğüne, bunun da sosyal yaşantılarını tamamen sınırlandırdığına dikkat çekiyor. İş koşullarının çok rahatsız edici olduğunu ve bu duruma yönelik hiçbir iyileştirici adım atılmadığını, "Akşama kadar tozun pisin içindesin. O pisliğin içinde aldığın para da para değil. Akşam eve gidiyorsun. İnsan kendinden tiksiniyor. Sağımız baskımız, üstümüz pis içinde" şeklinde sitemkâr ifadelerle anlatıyor. Fiziki koşulların yeterince ağır olan atölyede bir de zorunlu olarak dinletilen arabesk müzik eklenince, mesai saatinin dolması iple çekiliyor. Kavga dövüş öğlene kadar türkü dinleyebildiklerini anlatan Ayten, arabesk müzik çalan radyolardan spikerlerin anonslarıyla birlikte çocuk yaşta çalışanların masaları yumruklamaya başladıklarını hatta kollarını bıçaklarla, makaslarla kestiklerini anlatıyor. Arabesk müziğin çalışanları karamsar ve boş vermiş bir ruh haline sokarak, bütün gün kendilerini iş vermelerine neden olduğunu ve bu gibi iş yerlerinde bilinçli olarak bu müziğin tercih edildiğini söylüyor.

Aile baskısından bir kaçış olarak atölyelere sığınan kadınlar, ikinci bir baskıya çalışma yaşamında görüyor



Suzan 25 yaşında, geçimini yıllardır bu sektörde çalışarak sağlıyor. Tekstil işçilerinin özellikle son 4-5 senedir sezonluk işçilere dönüştüğünden ve bunun işçilerin yaşam koşullarında yarattığı sıkıntılardan bahsediyor. "3 ay, zoraki mesailerle gece gündüz istedikleri gibi çalıştırıyorlar. Ama sezon bittikten sonra 4 ay iş yok. 4 ay kapatıyorlar atölyeleri ve çalışanları ücretsiz izine çıkartıyorlar. Bizim işyerinde atölye kapanmıyor. Ama maaşlarımızı düzenli alamıyoruz." diyor. Özellikle doğu ve güneydoğudan gelen işçilerin nüfuslarının da kalabalık olması nedeniyle çalışmadıkları süre içerisinde yaşadıkları sıkıntıların hat safhada olduğunu anlatıyor. Kiralarını ödeyemedikleri için evden çıkartıldıklarını, faturalarını yatırmadıklarından elektriklerinin, sularının kesildiğini, çoğu zaman ceplerinde kahvaltı yapacak kadar bile paralarının olmadığını söylüyor. İşlerin düzenli olmasını, ücretlerinin düzenli yatırılmasını ise; "4 sene önce dikilen bir tişört 600 liraydı. Bugün dikilen aynı tişört 550 lira. Evet, benim patronum bana az veriyor. Ama ona işveren firmada bu şekilde yaklaşıyor. Hepsi birbiriyle bağlantılı aslında" sözleriyle açıklıyor. Fason üreticilerin mali durumlarındaki gerilemelerinin işçilerin ücretlerine ve ücret artışlarına olan yansımaları ise; "Normalde 6 ayda bir zam alırken şimdi yılda bir kere zam alıyoruz. O da 50 milyon-30 milyon. Mesai saatlerimiz 2,5 milyon veya 3 milyon civarında. Normalde mesai saatlerinin yüzde 50 fazla olması gerekirken bu uygulama olmuyor artık." diyerek özetliyor. Tekstil atölyelerindeki fiziki koşulların işçilerin sağlığı üzerinde yol açtığı rahatsızlıklara da değinen Suzan; "Sağlık problemleri mutlaka yaşıyoruz. Nefes alamıyoruz. Ben bronşit oldum mesela. Ciğerlerimizde mutlaka problem oluyor. Verem olan arkadaşlarımız bile oldu. Bir arkadaşımızın ise astımı var, normalde böyle bir atölyede çalışmaması gerekiyor. Kaç kere fena laştı, acile kaldırdık" diyerek işçilerin ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya olduğunu gözler önüne seriyor. Tüm bu koşulların dışında işçilerin sigortasız çalıştırılmalarının tedavi olanaklarını da imkânsız hale getirdiğini ekliyor. İşçilerin sigorta yapılmasını istememelerini ise "Sigorta yapıldığı takdirde en fazla bir iki ay ödeniyor. Sonrasında kapatılıyor. Eğer ödenirse de maaşından diyelim yüzde 25 kesiliyor. Adam şimdi 10 kişilik nüfus besliyor. Aldığı maaş zaten ona yetmiyor. Sigortayı kendisi istemiyor. Benim 300 milyonum kesildikten sonra ben sigortayı istemiyorum. Çünkü ben ev geçindiriyorum. Benim kiram var. Sana sigorta yaparım ama 300 milyonunu keserim diyor. Aldığım maaş 700 milyon zaten. 400 milyonla ne yaparsın? Zeytinburnu'nda kiralar en az 550-600 Lira" sözleri açıklamaya yetiyor. Ücretlerin düşük ve düzensiz olmasının çocuk işçilerin sayısının her geçen gün artmasına neden olduğunu söyleyen Suzan, geçim sıkıntısı nedeniyle ailelerin, ilkokul çağındaki çocuklarını okuldan alarak çalıştırmak zorunda kaldığını söylüyor. Hatta bazı çocuk işçilerin okuma yazması dahi olmadığını anlatıyor. Kadın işçilerin çalışmasının ekonomik bağımsızlık ve özgürlük getirmediğini ancak zamanla evde maruz kaldıkları aile baskısından bir kaçış olarak atölyeye sığındıklarını anlatıyor. "Kadınların maaşlarını babaları gelip alıyor. Ya da babaları, kardeşleri işe bırakıp, işten alıyor. Kadınlar evde çok baskı görüyor. Onlar için de bir kaçış çalışmak. Bazen mesai var deyip arkadaşlarıyla geziyorlar. Evde televizyon izlemeyi bile yasaklayan aileler var" sözleri zorunluluktan başlayan çalışmanın kadınlarla yaşamlarında ailenin dışına çıkabilecekleri bir kapı araladığını gösteriyor. Tüm bu olumsuz koşullara karşı tepki göstermek gerektiğini, kendilerine dayatılan her şeyi kabul ettikleri takdirde hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylüyor Suzan, "Ama biz burada 35 kişi çalışıyoruz burada bir iki kişinin bir şeyler söylemesi bir şeyleri değiştirmiyor. İşçiler arasında bir birlik olsa, sendika olsa bir kere zorunlu mesailer ortadan kalkar" diyerek çalışanların bu koşullara karşı ortak bir tepki geliştirmeleri gerektiğini anlatıyor.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Çalışma yaşamında kadın ve örgütlülük bilinci

Ülkemizde kadınların aktif işgücüne katılım oranı yüzde 25. Bunların yarıya yakını 'kocasının', babasının küçük aile lokantasında, tarlasında ya da iş yerinde ücret almadan çalışıyor. Çalışan kadınların yandan fazlası kırsal kesimde çalışan 'ücretsiz aile işçisi' pozisyonunda. Kırsal kesimde çalışanların dışındaki kadınların büyük çoğunluğu hizmet sektöründe, kalanları da imalat sanayinde çalışıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 2007 yılı için hazırlamış olduğu istatistiklere göre, toplamda sendikalaşma oranı yüzde 58.4 iken, bu oran kadınlarda yüzde 10 dolaylarında. Sendika yönetimlerinde yer alan kadınların oranı ise neredeyse yok denecek kadar az; yüzde 1.

Yan-feodal sosyo-ekonomik yapının zemin sunduğu sorunlar, cinsiyetinden kaynaklı kadın somutunda ikiye katlanarak, sistemin ve onun yarattığı sorunların potansiyel hedefi durumundaki kadının iş yaşamında da karşılaşılan zorluklar boyutlanmaktadır.

Bunlardan öne çıkanları; istihdamda kadın çalışan sayısının azlığı, çalışan kadınların büyük bir çoğunluğunun ücretsiz çalışan durumunda olması, çalışan kadınlarda sendikalaşma sorunu ve bu gibi örgütlenmelerin yönetiminde yer almada yetersizlik olarak karşımıza çıkıyor.

Bu sorunlara çözüm gücü olabilmek için öncelikle onları ortaya çıkartan nedenleri irdelemek gerekmektedir.

Erkek egemen anlayışın ağırlığına yan-feodal, yan-sömürge toplumsal gerçekliğinin de eklenmesiyle, kadın emeği görülmekte, kadın emeğinin genel olarak tarım işleri, ev işleri ya da evde üretim yoluyla sağladığı iş istihdamı, milli gelirin yüzde 40'ını oluşturmaya rağmen, kadınlar bedava işgücü ya da ucuz iş gücü olarak kabul edilmektedir. Erkeklerle aynı koşullarda çalışan kadınların yüzde 41'inin onlardan daha az ücret alıyor olması, 'erkek evini geçindirmekle mükelleftir, kadın alsın da almaya da olur' toplumsal algılayışının hükümünü sürdürdüğünü göstermektedir. Ev içi işlerin sorumluluğunun kadının üzerinde olması durumu çalışan kadınlarda da çoğunlukla niteliksel bir farklılık taşımadığından, ev ve aile bireylerinin bakımından sorumlu olan kadınlar, çalışma yaşamlarından bir süre sonra kopmak durumunda kalıyor. Evlilik, gebelik, doğum sonrası izinler vb nedenlerle kadınların iş güvencesi kaygısı duyması, onların sınırlı olan sosyal haklarını dahi kullanmakta çekince taşınmalarına neden oluyor. Nitekim bu gibi doğal, insani durumların varlığı işverenler cephesinden işe almama ya da işten çıkartma gerekçesi yapılmaktadır. Bu durum özel sektörde çok daha yakıcı bir biçimde kendisini hissettirmektedir.

İşyerlerinde sıkça karşılaşılan taciz ve toplumsal değer yargıları nedeniyle kadınların bunu dile getirememesi de onları çalışma yaşamından kopartan bir diğer faktör olarak karşımıza çıkıyor.

İş yaşamında kadınların sıklıkla bu gibi sorunları yaşamasına yol açan nedenler, sendikal mücadele içerisinde ise aktif mücadeleye katılmaktan geri durması şeklinde kendisini göstermektedir. Bugün kadınların çoğu, üretimden gelen güçlerini kendisiyle aynı koşulları paylaşan sınıf gücüyle birleştirerek ekonomik-demokratik haklarını kazanabilecekleri gerçekliğine vakıf durumunda değildir.

Bunun yanı sıra aile, ev sorumluluklarının kadınların yaşamlarını adeta kuşatıyor olması da kadının örgütlü mücadeleye zaman ayırmabilmesinde büyük bir engel teşkil etmektedir. Çocuk bakımı, ev işleri gibi yükümlülüklerin toplumsallaşamamasının sonucu olarak çalışan kadın da işten çıkıp eve gittiğinde ev içi sorumluluklara boğulmakta böylelikle ücretli kölelik, 'ev köleliğiyle' perçinlenmektedir.

Toplumsal statüdeki 'kutsal' rolleri evinin kadını, çocuklarının anesi şeklinde kısaca tariflenen kadınların büyük çoğunluğunun örgütlü mücadele yürütmek istemi, eşleri tarafından engellenmektedir. Kadınların kendilerine biçilen bu toplumsal statüden kopamamış olmaları sendikal çalışmalara -toplantılara, mitinglere- zaman ve mali kaynak ayırmak yerine evine, çocuklarına zaman ayırmayı tercih etmelerini beraberinde getirmektedir.

Toplumsal yapının kadının özgüven sahibi olmasında açtığı gedikler, sendikal mücadele içerisindeki çalışmalarda kendisini ifade edememesi olarak yansımakta ve bu da kadınları pasif bir konuma sürüklemektedir.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini Yeni Demokrasi mücadelesiyle bileştirmede önemli bir mevzi olan sendikalar da aynı sorunu bünyesinde barındırmaktadır.

Bu nedenle sendikaların kadınları aktif mücadeleye katabilmek ve buradan da yönetim mekanizmalarına taşıyabilmek için özgün politikalar geliştirmesi, önemli bir yerde durmaktadır. Nasıl ki işçi sınıfının asıl kurtuluşunun ancak devrimle olabileceği öğretisinden hareketle işçilerin belirli kazanımları bugünden elde etmesi mücadelesinin devrim sonrasında ertelenemeyeceğini söylüyorsa; kadın-erkek eşitsizliği gelişiminin devrim sorunu olduğu gerçekliği de bu eşitsizliği gidermeye dönük mücadelenin bugünden yürütülmesi gerekliliğini yadsımaz.

Tarım, hizmet, imalat sanayi gibi çeşitli sektörlerde çalışan kadınların her şeyden önce emeğinin sömürülmesine ve kadının ikinci cins olarak görülmesiyle katmerleşen sömürüye karşı her türlü sömürünün ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması için yürütülen sınıf mücadelesinin etkin bir bileşeni olması zorunlu bir ihtiyaçtır.

Devrimci mücadele içerisindeki kadınların dahi, çoğu zaman iş yerlerini mücadelenin bir parçası olarak kavramaktan uzak olduğunu görmekteyiz. Halbuki sistemin kadın üzerindeki çifte baskısı buralarda tüm yalınlığıyla karşımıza çıkmaktadır. Ve zamanının büyük bir çoğunluğunu burada geçiren devrimci kadınların kendisiyle aynı sömürü çarkları arasında sıkıştırılmak istenen ve devrimden çıkarılmayan bu kesimi Yeni Demokrasi mücadelesinin bir parçası haline getirmesi kaçınılmaz ve ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Her türlü ayrımcılığı, baskıyı ve sömürüyü ortadan kaldıracığımızı bir dünyayı yaratma cüreti ve bilinciyle bulunduğumuz her alanda örgütlenmeyi ve devrimleşmeyi zorunluluk addetmiyoruz. Egemelerin boynumuza geçirmek istedikleri çifte kulluk halkasına mahkûm olmayacağımızı tüm yaşam alanlarını Yeni Demokrasi mücadelesinin birer mevzisi kılarak göstermeliyiz!

MAOİST PARTİDE ISRAR GELECEĞİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLUDUR

Ekonomik ve sosyal kategoriler temelinde siyasi sınıflara bölünen toplum, bağında taşıdığı bu derin çelişkinin koşullamasıyla sınıf savaşlarına tanıklık ederek, değişik toplumsal sistemlerin ortaya çıkıp gelişmesi biçiminde ilerledi. Üretim ilişkileri, gelişen üretici güçler karşısındaki gerileşip ayak direyise de siyasi alanda keskinleşen sınıf çelişkisi ve çatışması, had safhada cereyan edip, sosyal patlamalar biçiminde sınıf devrimlerini gündeme getirerek, her defasında siyasi iktidarı el değiştirmesi biçiminde gerici üst yapının tasfiye edilmesiyle sonuçlandı. Devrimler sağladıkları gelişmelerle, toplumlar tarihini parlak geleceğe doğru ilerletiyor. Böylece, gelişme çizgisi ve gelişme yönünün nereye doğru olduğu ve bu gelişmenin olanaklı ve kaçınılmaz olduğu kanıtlandı. Ne var ki, gerici güçler, bu gelişme yasasının önünde geçici engel olmaya devam etti-ediyorlar. Sınıflar mücadelesinin, yengi ve yenilgiler, gel-gitler arasında ilerleyeceği bilinmez ve anlaşılmaz değildir. Çürüye-rek yok olmaya yüz tutmuş "kağıttan kaplan" eninde sonunda soğuk sulara gömülecektir. Devrim meşru, komünizm kaçınılmazdır.

Üretici güçlerin gelişme düzeyi ile üretim ilişkilerinin gelişme niteliği arasındaki büyük uyumsuzluğa bağlı olmayan ve alt yapı ile üst yapı arasındaki uyumsuzluk esasına dayanmayan; emperyalist burjuvazi ve onunla kol kola olan devrik burjuvazi ve komünist partide çöreklenmiş olan yeni burjuvazinin; sınıflı toplum realitesinin, emperyalist-kapitalist dünya koşullarının, iktidar ve yönetim tecrübelerinin, proletarya ve geniş halk kitlelerinin ideolojik eğitim ve gelişmelerinin yetersizliği ve benzeri gibi birçok koşulun burjuvazi lehine sunduğu avantajların yanı sıra; bütün bunlara bağlı olarak, sosyalist sistem ve iktidarı taşıdığı zaatlardan da yararlanarak, sosyalist iktidar ve sistemi burjuva kapitalist iktidar ve sisteme dönüştürme ya da gerici darbe ve komplo-larla ele geçirme zemini bulup, siyasi iktidarı proletaryadan gasp etmeleri biçimindeki iktidar değişimi; tamamen haksız, toplumlar tarihinin ve dolayısıyla insanlığın ilerleyişi önünde gerici bir çrpınış ve meşru olmayan ideolojik-politik ve kültürel cephedeki siyasi karşı-devrimdir. Bu üst yapı unsurları eksenli gündeme gelen karşı-devrim, "bazen üst-yapı'nın belirleyici olduğu" doğrusuna uygun olarak ekonomik alt yapıyı da gerici üst-yapı'ya dönüştürmektedir.

Ne var ki, karşı-devrimin gerçekleşmesinde yukarıda özetlemeye çalıştığımız zemin, meselenin bir yanını oluşturmaktadır. Bu zemin üzerinde belirleyici rol oynayan ise üst yapı kurumu olan komünist partisi ve onun niteliğidir. Nitekim karşı-devrimlerin gerçekleşmesinde, komünist partilerin içten çürüyerek yozlaşp burjuvalaşması tayin edici unsur olmuştur. Komünist partileri ve dolayısıyla iktidare ele geçirilip, gerici üretim ilişkileri ve tüm sosyalist ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel politika ve doğrultu yerine, burjuva-kapitalist politika ve doğrultu yerleştirilerek, bütünlüklü bir sistem değişikliğine gidildi-gidilmiştir.

Komünist partilerin, komünist niteliklerini koruyarak burjuvalaşmalarının önlenmesi durumunda, karşı-devrimler yaşanmamış ya da önlenmiş olacaktı. Çare, Maoist komünist partileri önderliğinde, proleter kültür devrimleridir. Büyük Proleter Kültür Devrimi bunu kanıtladı. Kültür Devrimi, partinin yönetici-kilit noktalarına çöreklenip partiyi burjuvalaştırarak, yeni burjuva modern revizyonistlerden temizleyerek, partinin niteliğini ve dolayısıyla proleter iktidarı korudu. Tehlikenin bir kez savuşturulması yetmiyordu-yetmedi. Yeni kültür devrimleri gerekliydi, hepsi bu. Bununla "yetinmeyip", sorgulamalarını komünist partiden, kültür devrimine ve oradan proletarya diktatörlüğüne kadar derinleştirilenler yanılmakla birlikte, MLM'den sapma içerisindeydiler.

Sosyalizmde sınıf mücadelesi halen devam ediyor idiyse (ki, öyle olduğuna kesinlikle inanıyoruz); kültür devrimlerinin sıklıkla yaşanması doğallıkla kaçınılmaz olardı-olardı. Daha fazla yaşanmasının şansı olmadı, ama bu olamayacağı anlamına gelmez. Pratik tecrübe özellikle öğreticidir. Kültür devrimleri, karşı-devrimi önleyici olduğu gibi komünist parti, proleter iktidar ve hatta MLM'yi geliştirme dinamiklerine ve yeteneğine de sahiptir. Devrim tecrübesi, tarihin en büyük tecrübesidir. Kültür devrimlerinin tecrübeleri, komünist topluma doğrudur ve yeterlidir. Bu, kültür devrimlerinin statik tekrarlanması anlamına gelmeyeceği gibi, her devrim sonrası tecrübeler edinecek gelişeceği, geliştirilmesi gerektiğinin ifadesidir. Aynı durum, Maoist komünist partileri, proletarya diktatörlüğü ve devleti için de geçerlidir. Ne var ki, tüm gelişmelere rağmen komünist topluma kadar, proletarya diktatörlüğü, partisi ve önderliği öz olarak aynı kalacaktır.

Partinin Maoist komünist özünü korumak; proleter devlet ve iktidarı kullanarak, komünist topluma yürümenin yolu bundan geçmektedir. "Altın çağ" yolculuğuna önderlik yapacak yegane güç; proletarya ve onun öncü kurmayı olan Maoist komünist partidir.

Proletaryadan burjuvaziye dönük iktidar ve sistem değişimi; toplumlar tarihinde geriye dönük bir adım olduğundan ve iç çelişkisi-özü itibarıyla nesnel gelişim ve dinamik dayanaklardan yoksun olmakla birlikte, üretici güçler karşısında, ileri üretim ilişkilerini temsil eden toplumsal sistem-üstüya olma gerçeğinden uzak olduğundan; geçici engelleme çabası ve gerici özün kendisini tekrerr etmesinden öteye fazla bir anlam taşımaz.

Proletarya ve burjuazi sınıf çıkarlarının doğası gereği, iktidarı korumakta kararlıdır. Hiçbir sınıf kendi iktidarı başka bir sınıfa, çatışmadan, savaşmadan, rızasıyla devretmez. Bu bir devrim meselesidir. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen temel ayrışımındaki "düşman" sınıflar iktidarı paylaşmazlar. İktidarı diğer sınıftan almak isteyen her sınıf, devrim yoluyla diğer sınıf iktidardan alışı ve zorunluluğuyla yüz yüzedir. İktidarı zor yoluyla zapt edilmesi devrimdir. Siyasi iktidarı hedefleyen sınıf devrimi ihtiyacı, sınıfın devrimci partisini de zorunlu bir araç olarak dayattı. İktidara aday olan sınıf, iktidarı ele geçirmek için örgütlenmek ve geniş devrimci kitleleri önderliği altında birleştirmek durumundaydı. Devrim ihtiyacı, siyasi iktidarı ele geçirilmesi ihtiyacından ve devrimci parti, devrim ihtiyacından doğdu.

Devrimci sınıf teorisi gelişerek Marksizm'e vardı. Marksizm, doğa yasalarını topluma uyarlayarak, toplumların gelişme yasasını açıklayıp felsefe ve diyalektikte milat olduğu gibi, bilimde yepyeni bir çığır açtı. Sınıflı toplumun köklü gelişimi ve çatışmalarına dayanan proleter sınıf bilimi, yani Marksist dünya görüşü, proletaryanın en ileri unsurlarından teşkil olan ve sınıfın önderliğini temsil eden komünist partisi vasıtasıyla, komünist topluma ulaşmayı öngördü. Çelişki yasası, gelişim yasasına dayanarak komünist toplumun mümkün ve kaçınılmaz olduğunu bilimsel olarak açıkladı. "Emperyalizm ve proleter devrimler" çağında, Leninizm ve Leninist partiden sonra, özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi'yle gelineen Maoizm ve Maoist parti evresi, başta sosyalizmde



Maoist komünist parti; niceliğe değil niteliğe, biçime değil öze önem verir. Gelişmenin garantisi özün-iç çelişkinin pozitifliğidir. "Önce kızıl olmak, sonra uzman olmak" her zaman temel şiarımızdır. Niteliği kızıl tutmanın yolu, bünyede faal bulunan zararlıların çürüten etkisini mücadele yoluyla temizlemek veya makul düzeye çekerek bilimsel zeminimizi güçlendirmekle mümkündür. İdeolojik ve teorik mücadele, örgütsel tedbirlerle desteklenmek durumundadır. Sınıf mücadelesinin içindeki yansımalarına karşı gerekli direnci gösteremeyen bir parti, siyasi mücadeleyi etkili yürütüp kazanamaz

sınıflar mücadelesi ve yeni burjuvazi ve modern revizyonizm karşı, proleter ideoloji ile Maoist komünist parti önderliğinde kültür devrimleri cephaneliğiyle, komünist topluma varma ihtiyacını karşılayarak aydınlatmaktadır.

Ne Marksizm, ne Leninizm, ne de Maoizm, komünist toplumu öngörürken ve zorunlu varış yeri olarak açıklarken, bunu proletarya diktatörlüğü dışında açıklamadılar. Bilakis, proletarya önderliği ve diktatörlüğüyle mümkün görüp açıkladılar. Ne Marks'ın komünist toplum ütopyası, ne de günümüze kadar uzanan komünizm ütopyası, ütöpik değil, tamamen bilimseldir. Komünal sistemci ve bilimüm proletarya diktatörlüğü muhalifleri, "Marks'ın komünist toplum öngörüsü yalandı" demek durumundadırlar. Lenin ve Mao'nun öngörüsü için de... Zira komünizme varmak için öncelikle proletarya önderliğinde devrim, proletarya diktatörlüğü ve bu iktidarı altında sınıf mücadelesi ve kültür devrimlerini sürdürmeyi şart görüyorlardı, öyledir de. Tersini savunan anlayış ütöpiktir. Proletarya diktatörlüğü savı devrimci, buna tereddüt ve kuşkuyla yaklaşan karşı sav ise devrimci olmayan yoldur. Komünizme kadar devrim ve dolayısıyla diktatörlük, tek devrimci yoldur.

Bugünden komünist partinin rol ve önemi küçükten, proletarya diktatörlüğünü bulandırıp zayıflatarak her tür yaklaşım, proletarya ve geniş halk yığınlarına değil, burjuvaziye hizmet eder.

Komünist parti, devrim için bir araç olduğu gibi, aynı zamanda, devrimde proletaryanın ideolojik-politik-örgütsel önderliğini temsil eder ve proletarya diktatörlüğü biçimlerinin iktidarında, sınıfın öncü kurmayı rolüyle iktidarda etkin rol alır.

Komünist parti, devrimin temel stratejik silahı olduğu gibi, iktidarı koşulları ve komünizme kadar bu stratejik önemini ve geçerliliğini koruyarak kalır.

Komünist parti, proletaryanın sınıf çıkarlarını temsil eden açık sınıf partisi beyanıyla, amaç ve niteliğini gizlemeyerek, diğer partilerden ayrılır.

Komünist parti bilinci, devrim bilinciyle birlikte, tarihsel olarak ortaya çıkıp gelişti. Önderiksiz bir hareket ve devrim olamazdı. Marksizm ile birleşen sınıf hareketi, komünist partisi olarak gerçek sınıf önderliğini yarattı. Parti ve dolayısıyla önderliğini niteliği, Marksizm'den sonra Leninizm ve Maoizm aşamalarıyla, MLM partisi ve önderlik niteliğine ulaştı.

Proletaryanın en ileri kesimlerini temsil eden parti, devrimi örgütleyip önderlik yapma ve yanı sıra komünizm perspektifiyle devrimleri sosyalizm koşullarında sürdürme öngörüsü ve rolüyle tam anlamını kazanır. Maoist parti bilinci, devrim ve komünizm bilincinden kopuk ve daha basit bir bilinc değildir. Dolayısıyla Maoist partinin örgütlenmesi, devrim ve komünizm mücadelesi ve örgütlenmesiyle birebir ilgilidir. Devrim geliştirilip komünizme ilerletilmesi için proletarya diktatörlüğü gibi, Maoist parti ve önderliğin örgütlenip geliştirilmesi de şarttır.

"Proletarya diktatörlüğü eşittir parti diktatörlüğü" anlayışı yanlış olduğu gibi, ikisinin bir olduğunu ileri sürerek ayrılaştıran yaklaşım demagojik safasadan ibarettir. Maoist komünistlerin; "Halkın çıkarlarıyla partinin çıkarlarının çatıştığı yerde, tercihimiz halkın çıkarlarından yanadır" biçimindeki ilkesi, "parti diktatörlüğü mü, proletarya diktatörlüğü mü?" sorusuna yeterli yanıt vermektedir. Lenin yoldaş da aynı soruyu gerçeğe uygun olarak yanıtlamıştı. MLM komünist partinin bir araç olarak, parti diktatörlüğünü değil, Yeni Demokratik Halk İktidarı ve proletarya diktatörlüğünü uyguladığı gerçeğini sulandıran anlayış, özünde proletarya diktatörlüğüne kuşkuyla yaklaşan anlayışın sancısını taşımaktadır. Proletarya partisi olmadan, proletarya diktatörlüğünden bahsedilemez. Her şey tarihsel şartlar(ı) içinde biçimlenir ve anlam kazanır. Proletarya diktatörlüğünü tarihsel-toplumsal koşullar dışında, sınıfın üstü biçimde tanımlayıp yorumlamak ve ele almak, sorumsuz ve soyut teori olup, gerçekten uzaktır.

Partinin Maoist niteliği hayati derecede önemlidir. Bu niteliğe bağlı olarak, partinin illegal, gizli niteliği de diğer birçok özelliğinden önce, oldukça önemlidir. Unutulmamalıdır ki, açık(ta) olan "tehlike", düşman saldırısına açık olup, daha rahat bertaraf edilir bir "tehlike"dir. Amaç veya hedefleri doğrultusunda yürüteceği çalışmalarını, kendi inisiyatif ve iradesi kontrolünde değil de, hasımlarının merhameti ve icazeti altında yürüten kimse, açık ki, geleceği olmayan ve özüne bağlı olmayan bir çalışma içerisindeydir. Gizli "tehlike", büyüyen gerçek "tehlike"dir. Illegal-gizli partinin legalizm liberalizasyonu kabul edilir bir "tehlike" haline getirilmesi ve özünden uzaklaştırılması burjuvazinin ezeli stratejisidir. Özünden uzaklaşan parti, amaçlarından da uzaklaşmıştır. Şayet stratejik-ana örgüt ve örgütlenme damarını, ya da temel varlığımız hasmımız tarafından kabul edilir nitelikte ise bu bizler için kabul edilir dayanak ve varlık hali değildir. Doğru çıkarılması, ne formelci mekaniklik suçlamasıyla ve ne de yüzyıllık mücadelenin kazanımları demogojisiyle boşa çıkarılmaz.

Tüm legalizm hayranlığına inat, partinin illegal ve profesyonel devrimcilik temeli, buna bağlı nitelikleri ile özü mutlak bir ihtiyaç olarak korunmak ve geliştirilmek durumundadır. Bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın iktisadi ve sosyal yapısı-temeli üzerinde şekillenen siyasi şartların öngördüğü nesnel bir zorunluluktur. Bu durumu gözardı etmekle, illegal gizli çalışma temel prensibine bağlı kalmayan her çalışma, karşı-devrimin muhtemel bir dalgaısıyla, "kuma yazılmış yazı" gibi silinip gitmeye mahkumdur. Devletin özü ve niteliği, gerçek devrimci ve komünist çalışmaya ve bu çalışmayı meşru, açık ve özüne uygun yürütme-y tahammül gösteremeyecek kadar koyu faşist durumdadır. Legal alan demokratik örgüt ve çalışmalarımızın, stratejik biçimler değil de taktik unsurlar olarak ele alınmasında, bu gerçeklik, önemli ve belirleyici etkindir.

Düzen içi sınırlarda legal mücadele stratejisini benimseyip bunu pratikleştirenlerin görünürdeki gelişiminin içi boş olup, gerçek durumları ve iç dinamikleri cılız ve pasiftir, geleceklere ya mahcupiyet ya da devrimcilğe ait kendilerinde ne varsa hepsinden silkinip düzene tam yamamaktır. Bunların nispi devrimci özellikleriyle legal alanda çalışma ve varlıklarını sürdürebilmelerinin esas nedeni; hakim sınıfların yasalıyla tanıdığı çerçeveye dışına çıkmamaları ve mevcudiyetleriyle ciddi bir tehdit ve tehlike oluşturmamaları yasal uyum gösterip hakim sınıfların "hayırsever" tutumlarını kazanmış olmalarına esasta bağlıdır. Yoksa, devrimci mücadeleler birikiminin açtığı alanlar veya yılmaz mü-

cadeleler neticesinde gelişmiş olan çağsal normların, faşist diktatörlükler açısından da artık bu düzeyde burjuva demokrasisinin kabulüne varmış olan dünya koşullarına sahip olduğumuzdan değildir.

Devrimci çalışmanın bir biçimi ve parçası olan, legal alan-demokratik örgüt, kurum ve faaliyetlerin belli düzeyde olanaklı olup yürütülüyor olması gerçeği; devrimci mücadelenin kazanımları, açtığı sonuçlar ve kazanılmış mevzileri olarak değerlendirilebileceği gibi, aynı zamanda bu faaliyetlerin, politik iktidarı alınması yeteneğinde kapsayıcı olmayıp, devrimin örgütlenmesinde tayin edici role sahip olmamaları, öte yandan hakim sınıfların bu çalışmaları ilgi odakları haline getirerek, gerçek devrimci çalışmayı anlamsız göstererek legalizm batağında kontrollerine alma istem ve amacıyla tercih etmeleri veya istemeye istemeye kabul etmeleri, yine, legal alan ve örgütlenmelerinin hakim sınıflarca rahat dağıtılabilecek özellikle olmalarından ileri gelmektedir. Faşist diktatörlüğün kendisine yönelmiş ciddi tehdit ve gelişen tehlikeye kayıtsız kalıp mûsamaha göstereceğini ummak, büyük bir yanılgıdan öte bir şey değildir. Burjuvazinin bilimüm aldatmacayla legalizme hapsedip orda oyalanarak meşguliyet bulanları gördüğümüz gibi, burjuvazinin istediği vakit bunları nasıl engelleyip trpanladığı da görülemez bir giz değildir. Maoist komünistler, sahte demokrasi ninnilerine aldanamazlar. Maoist komünistler, ilkeye bağlı kalarak; legal ve demokratik örgüt, örgütlenmeler ve faaliyetlerden asla sakınmazlar ama bunları esas alıp stratejik anlam yüklemeyip ve hiçbiryle yetinemezler. Siyasi iktidarı alınması çabalarını, iktidarı sahiplerinin tanıdığı çerçeveye sınırlayamayacakları gibi, silahlı devrimci savaşın zorunluluğunu görerek, devrimci yolu terk etmezler. Legalizm kulvanı Maoist'lere dar gelir.

"İlkesizliğin kendisi bile bir ilkedir." İlkesizlik ilkesi; "serseri gezginci ruh hali"nin ilkesi ve oportünizmin tipik siyaset ve davranışdır. Maoist komünistlerin tutumu ve benimsedikleri ilke bu olamaz. İlkesizlik bile bir ilke ise, "hiçbir şey ilkelere dışında olamaz ve her şey ilkelere bağlı olmak zorundadır", sonucuna varmak doğru bir çıkarımadır. Çıkarımanın önem ve mantığı; bütün çalışma ve amaçlarımızda ilkel olmayıp ve ilkelere bağlı kalıp davranmanın zorunlu gerekliliğini açıklayıp anlatmakta yatmaktadır. Evrensel devrimci zor ilkesinin, şartlarımız ve devrimimiz somutunda aldığı; devrimimizin silahlı mücadele içinde örgütlenmesi ve silahlı devrimci savaş biçiminde ele alınması ilkesi terk edilemeyeceği gibi, aynı mantalite üzerindeki, "illegal mücadele esas", "silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesi esas" gibi devrimimizin özel ve aynı koşulların evrensel ilkelere, kıt anlayış ve temelsiz zorlamaların soyut heveslerine dayanan legalizme feda edilemezler. Devrimimizin ilkesi; son tahlilde zor'un kullanılması şeklinde değil, başından beri zor ilkesinin izlenmesi biçimindedir. Legal parti stratejiciliğinin parlamentarist şeridi ve ilkeleri esnetip zayıflatıran hiçbir açılım kabul edilemez.

Mesele; ilkelermizi bilince çıkarak savunup uygulayamamız meselesidir. Dıştan gelen zorlar; içte sıkı örülerek doğru bina edilen ve bilimsel kararlılıkla savunulan ilkelermizi aşındırmaya yetmez. O halde, özü oluşturan iç nitelik yapımızı ilkelermize göre tesis edip kuvvetlendirmek ve faydacı oportünizmi reddetmek, dedikodu-üşhirci kırılı mücadele kültür ve kişiliğin küçük burjuva kusurlu devrimcilğine ve diğer ideolojik problemlerimize karşı "savaş" aşkını zaruridir. "Taktiğin stratejiyi kemirdiği" belirlemesindeki diyalektik iyi kavranmalıdır.

İlke meselelerinde keskin ve net ölçülerimizi sıkıca muhafaza etmek elzemdir. İnsan merkezli felsefe ve ideolojimize bağlı kalarak, dönüştürüp eğitime ve kazanma siyaseti esaslır. Varlık gerçemiz olan iki çizgi mücadelesinin tüm biçim ve aşamalarını, gelişmenin motoru ve silahları olarak bilimsel devrimci zeminde kullanma kültürünü hakim kılmak, acil ve ihtiyaçtır. Demokratik merkezizetçilik ilkesi, ödün verilemez olan, temel örgütlenme ilkesi ve temel ayrışım noktamız olarak son derece önemli olup, doğru uygulanmalıdır. Görev ve işbölümüne-ihtisaslaşmaya dayalı örgütlenme ihmal edilmemesi gereken kadar önemlidir. Profesyonel devrimcilik anlayışı; örgüt, örgütlenme ve tüm çalışma tarzımızda, mücadeleminiz kaynağı olmak zorundadır. Profesyonel devrimci mücadeleye dayanmayan bir parti-örgüt ve örgütlenmenin, sınıf mücadelesinin görevlerini başarması, zorluk ve acımasızlıkları göğüsleyerek kendini koruması ve gelişerek hedeflerine ulaşması düşünülemez. Parti yapısı ve onun örgüt çekirdekleri, profesyonel devrimcilerden teşkil olmak durumundadır. Parti üye ve kadroları profesyonel devrimci çalışma içinde pişmiş olmalıdırlar. Tersiyaklaşım, gevşek ve Menşevik anlayışa yakın olup, devrime uzaktır.

Maoist komünist parti; niceliğe değil niteliğe, biçime değil öze önem verir. Gelişmenin garantisi özün-iç çelişkinin pozitifliğidir. "Önce kızıl olmak, sonra uzman olmak" her zaman temel şiarımızdır. Niteliği kızıl tutmanın yolu, bünyede faal bulunan zararlıların çürüten etkisinin mücadele yoluyla temizlenmesi veya makul düzeye çekilerek zemini-mizin güçlendirilmesiyle mümkündür. İdeolojik ve teorik mücadele, örgütsel tedbirlerle desteklenmek durumundadır. Sınıf mücadelesinin içindeki yansımalarına karşı gerekli direnci gösteremeyen bir parti, siyasi mücadeleyi etkili yürütüp kazanamaz.

Toplumsal şartlarımızda, politik savaş partisi niteliği ayrıt edici olup, kuvvetli bir gereklilik olarak hayati derecede önemlidir. Proletarya önderliğinde devrim ve siyasi iktidar, siyasi iktidarı koşullarında ve altında kültür devrimleriyle komünist topluma ulaşmak için, iktidarı öncesi sınıf mücadelesi koşullarında, siyasi parti olarak, politik devrimci savaş partisi biçiminde örgütlenmiş Maoist parti vazgeçilemezdir. Maoist parti; salt Halk Savaşı evrenselliğinin ifade bulup geçerli olduğu toplumsal koşullarda evrensel değil, Marksizm-Leninizm biliminin gelişerek Maoizm aşamasına ulaşmasına paralel olarak, MLM'yi temsilen dünya çapında evrensel nitelikte bir partidir.

Parti bilinci; partinin önem ve fonksiyonu, partinin öz ve niteliği, araç-amaç ilişkisinde partinin yeri, partinin amaç ve ilkeleri, partinin sorumluluk ve görevleri, dost ve düşman tespitleri, örgütlenme ve mücadele esasları, kitle çizgisi ve çelişkileri ele alış, ideoloji ve genel siyasi çizgisi, tüzük ve adalet anlayışı, devrim programı ve stratejisi, sınıfsal temsil ve kökeni, sosyal dayanakları ve devrimin önder ve temel güçleri tespitleri, ulusal sorun ve azınlıklar meselesine yaklaşımı, devlet ve demokrasi anlayışı, taktik siyasetleri ve örgütsel ilkeleri, faşizm tahlili ve emperyalizm değerlendirmesi, işgaller, emperyalist saldırıgınlık ve haksız savaşlara karşı tutumu, uluslararası çizgisi gibi tüm meselelerde; parti hakkında sahip olduğumuz bilgi toplamı ve bu bilgiye paralel biçimde sergilediğimiz davranış çizgisi ve kültür bütünüdür.

ADLİYEDE FAŞİST PROVAKASYON

ANTALYA- Akdeniz Üniversitesi'nde 6 Nisan tarihinde yaşanan faşist saldırıların ardından tutuklanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler 4 ağustosta mahkemeye çıkartıldı. Tutuklu bulunan öğrencilerden Münir Aktan ve Muzaffer Çelebi serbest bırakılırken, Ahmet Bekmezci isimli öğrencinin tutukluluğunun devamına karar verildi.

6 nisan tarihinde devrimci, demokrat öğrencilere faşistler tarafından silahlarla ve bıçaklarla saldırı gerçekleştirilmiş ve bu yaşananlar burjuva-feodal basında

da geniş yer bulmuştu. Faşistler tarafından yapılan bu saldırı sonrasında silah kullanan şahıslar dışında tek bir saldırgan dahi tutuklanmazken, saldırıya uğrayan ve kendilerini korumak amacıyla faşistlere karşı duran öğrencilerden 43'ü gözaltına alınmış ve bunlardan 6'sı tutuklanarak Antalya L Tipi Hapishanesi'ne konulmuştu. 4 ağustos günü yapılan duruşmada ise tutuklu bulunan öğrencilerden Münir Aktan ve Muzaffer Çelebi serbest bırakılırken, Ahmet Bekmezci'nin tutukluluğu devam ettirilip mahkemesi 2 eylül tarihine ertelendi. Duruşma sonrasında

ise adliyede faşist gruplar tarafından provakasyon çıkartıldı. "Kahrolsun PKK" sloganları atarak devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere saldırmak isteyen faşist gruba karşı devrimci, demokrat öğrenciler alkışlarla adliye kapısına çıkarak cevap verdi. Polis ise provokatör faşist grup yerine devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere uyandı bulunarak tekrar kimin yanında olduğunu gözler önüne serdi. İlerici öğrenciler ise polisi muhatap almayarak yeni bir provokasyona meyil vermeden alkışlarla adliyeden ayrıldı.

Rektör atamaları ve AKP'nin kadrolaşma atağı

Her şeyin her an değişebildiği ülkemizde, haber gündemleri aylardır birkaç konu üzerinde yoğunlaşmış durumda. Er-genekon operasyonu kapsamında her geçen gün yeni yeni haberler ortaya çıkıyor, kapatma davalarının biri bitiyor, yenisi başlıyor. Tüm bunların ABD'nin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) çerçevesinde meydana gelen olaylar olduğunu bundan önceki sayımızda dile getirmiştik. Bugün tüm bu yaşananlara paralel olarak gündemimize yeni bir tartışma konusu daha girdi. Bu da üniversitelere atanan rektörlerin tartışması oldu. AKP, hükümete geldiğinden beri izlemiş olduğu kadrolaşma politikasında önemli adımlar attı. Gerçekleştirilen Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Abdullah Gül'ün seçilmesi, daha sonra ise Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK)'ün başına AKP'ye yakınlığı ile bilinen Yusuf Ziya Özcan'ın getirilmesi ile birlikte önplana çıkan, aslında önceden de var olan kadrolaşma, son dönemde yaşanan rektörlük seçimleriyle birlikte tekrar gündeme geldi.

Yapılan bu atamalar ise, bazılarının dediği gibi ülkenin demokratik bir hukuk devleti olduğu teorilerini bir kez tuzla buz etti. Çünkü ülkemizdeki siyasal iktidarın yaşamın hiçbir alanında kendisine ters olan, uyumşayan görüşlere yer vermediğini, yine yapılan bu atamalarda da kendisinden olmayana, kendisine zıt görüşlere sahip olanlara yaşam hakkı tanımıyor. Atamaların nasıl yapıldığına biraz yakından bacakak olursak, yapılanların ne denli "demokratik" olduğu görebiliriz. Rektör atamaları öncesinde üniversitelerde 6 kişi rektör adayı olarak belirleniyor ve bu belirleme yapılırken üniversitedeki öğrenciler ve tüm akademisyenler değil, sadece yardımcı doçentler, doçentler ve profesörler oy kullanabiliyor. Sonuç olarak ilk 6'ya girebilenlerin listesi YÖK'e gönderiyor. YÖK ise bunu yapılan seçimlerde oluşan sıralamaya bakmaksızın (sonuç olarak kendi görüşlerine göre) 3 kişiyi Cumhurbaşkanlığı'na gönderiyor. Aynı olay Cumhurbaşkanlığı'nda da cereyan ediyor ve YÖK tarafından bildirilen 3 kişiden (yine hiçbir sıralamaya bakılmaksızın ve kendine en uygun geleni) bir ismi rektör olarak üniversiteye atıyor. Tüm yapılanlar da bu seçim sürecinin ne kadar "demokratik" olduğunu açıkça gözler önüne seriyor.

Her zaman olduğu gibi bu seneki rektör atamaları da bu şekilde yapıldı. Abdullah Gül öncesi Cumhurbaşkanı olan Ahmet Necdet Sezer, uygun bulmayarak atamadığı kişileri (tabii ki yine hiçbir sıralamaya bakılmaksızın) Abdullah Gül atadı. Ve bunların yapılması sonucunda birçok siyasi partiden ve çeşitli sendika ve derneklerden tepkiler geldi. Birçok üniversitede neredeyse istifa yağmuru yaşandı. Bunlardan birkaçına baktığımızda; İTÜ'de 12 öğretim üyesi, Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde dekanın da içinde bulunduğu hastane yönetimi, Dokuz Eylül Üniversitesi'nde rektör adayı olan Prof. Dr. Sedef Gidener görevinden istifa etti. Türbana karşıtlığı ile bilinen Akdeniz Üniversitesi Rektörü Mustafa Akaydın'ın yerine 22 Temmuz seçimlerinde AKP'den aday adayı olan Prof. Dr. İsrail Kurtcephe'nin atanması, yine 22 Temmuz seçimlerinde Diyarbakır milletvekili aday adayı olan Prof. Dr. Ayşegül Jale Saraç'ın atanması, AKP'nin gerçekleştirmiş olduğu kadrolaşma siyasetinin başıyaya ulaştığını gösteriyor.

Tüm bu yapılanları; hükümetteki AKP'nin kadrolaşma politikası olduğu gibi aynı zamanda 12 Eylül askeri faşist darbesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan YÖK'ten ayrı düşünmemek gerekir. Başka bir deyişle; seçimlerin bu şekilde yapılması YÖK zihniyetinin ürünü ve sonucudur. YÖK'ün sınırsız yetkilerle donatıldığı rektörler, üniversiteleri kendileri gibi yönetmekte, rektörün izni olmadan üniversiteye bir iş ne bile alınmamaktadır. YÖK, 12 Eylül faşist darbesi tarafından üniversiteleri, emperyalistlerin ve onların kuklası Türk hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda yukarıdan aşağıya örgütlemek amacıyla kurulmuştu. Ve bunda başarılı da oldu. Günümüzde yaşanan devrimci, demokrat öğrencilere karşı gerçekleştirilen uzaklaştırma ve okuldan atma gibi 'ceza'lar, bu otoriter yapının bir parçası olarak önplanda duruyor. Yani her dönem hükümette olmuş olan ve üst yapı kurumlarının büyük bir kısmını eline geçirenin yapmış olduğu kadrolaşma bu sistemin bir gerçekliğidir. Yaşananların sadece AKP döneminde meydana gelmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Her siyasi oluşumun hükümete geldiğinde yapmış olduğu bir gerçekliktir.

Yapılan bu atamalara ilişkin belirli kesimlerden tepkiler de geldi. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, konuya ilişkin yaptığı yazılı açıklamada, son rektör atama sürecinin üniversitelerdeki rektör seçimlerinin göstermelik olduğunu bir kez daha ortaya serdiği belirterek; "Ülkenin en eğitimli kesimi olan üniversite hocalarının kendi yöneticilerini seçmelerine dahi izin verilmemekte, tercihlerine saygı duyulmamaktadır" dedi. Bilimsel gelişmenin sağlanabilmesi için yükseköğretim sisteminin hükümetlerden bağımsız ve özerk olması gerektiğini belirten Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği başkanı Prof. Dr. Tahsin Yeşildere, "YÖK'ün yetkilerinin sınırsızlığı, bilimsel özgürlüğe ve demokratik katılıma aykırıdır" dedi.

Üniversitelerde yaşanan bu ve tüm diğer anti-demokratik uygulamaların değiştirilmesinin yolunu, iktidar mücadelesini merkeze oturtmuş bir yürüyüş dahilinde 12 Eylül'ün getirmiş olduğu bu zihniyeti değiştirmek için uğraşmaktan geçiyor. Bilimsel, anadilde ve ücretsiz eğitim ancak bu yolla gerçeklik kazanabilir.

AKP hükümetinin "sağlıkta dönüşüm" adı altında uyguladığı neo-liberal politikalar, Ankara'nın sayılı büyük doğumevlerinden olan Dr. Zekai Tahir Bucak Uygulama ve Araştırma Hastanesi'nde bir ayda 42, sadece bir haftada ise 27 bebeğin canına mal oldu. Sağlık Bakanlığı'nca ulaştırılan ilk bilgiler, bebeklerin yeni doğmuş olduğu ve bebeklerin prematüre olarak doğduğu, bu nedenle öldükleri şeklinde oldu. Ancak bebek ölümlerinin hızla artması ve çalışanların konuyla ilgili hiçbir şekilde bilgi vermemesi, enfeksiyon nedeniyle gerçekleşen ölümlerin münferit olmadığı şüphesini uyandırdı. Bebek ölümleri başta aileler olmak üzere Sağlık Emekçileri Sendikası (SES), Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu (KESK), Türk Sağlık-Sen gibi sendikaların yanı sıra uzmanlara göre "çok doğal" olarak açıklanamazdı. Sağlık Bakanlığı ve hastane yönetimine göre ölümler hastane enfeksiyonu nedeniyle gerçekleşmemiştir. Elbetteki prematüre bebek gelişimi tamamlanmadığı için her türlü enfeksiyona açık durumdadır. Eksik personel, malzeme ve taşeronla verilen temizlik hizmetinin enfeksiyona dave tiye çıkardığı görmezden gelinerek, "Evet enfeksiyon var ama bu hastane enfeksiyonu değildir, çok farklı nedenlerle çocuklar ölmüşler" açıklaması yapıldı. Yani bebekler prematüre oldukları için, daha doğrusu bebeklerin kendilerinden kaynaklanan enfeksiyon nedeniyle ölümler yaşanmış!

Sağlıkta piyasa anlayışı

Ölümler o kadar doğaldı ki; doğar doğmaz sağlıkta dönüşüm politikalarından nasibini alan bebekler, bir koli içinde ailelerine teslim edildi. Hatta Sağlık Bakanlığı'nca yapılan yazılı açıklamaya göre; aileler, bebeklerinin bir kutu içerisinde teslim edilmesini istemiştir! Ve bu olayın sorumlusu olarak birkaç sağlık emekçisinin cezalandırılmasıyla sorunun çözülmesine çalışıldı. Çalışanlarla halkı karşı karşıya getirmeye çalışan Sağlık Bakanlığı, hastane yönetimini kaderiyle baş başa bırakmıştır. "Paran kadar sağlık" anlayışıyla verilen sağlık hizmeti, yaşanan bu süreci sağlık çalışanlarının üstüne yıkmaya çalışan bir yaklaşımın ürünüdür. Halbuki yaşanan ölümlerde sağlık sisteminin piyasa anlayışıyla yönetilmesinin etken olduğu gayet açıktır. SES Genel Sekreteri Kemal Yılmaz, bebeklerin prematüre oldukları için öldüklerini söylemenin gerekçe olmayacağını belirterek, "Çocuklar zaten prematüre oldukları için o hastaneleler. Madem enfeksiyon yok, neden bir gecede bebekler birbirinden ayrı kuvözlere konuldu" sorusunu yöneltti. Oluşturulan inceleme komisyonu, Yenidoğan servisinde yatan bir bebekten 7 Temmuz 2008 tarihinde alınan kan da bakterisi bulunmazken, 29 Temmuz 2008 tarihindex alınan kan örneğinde C grubu streptokok ile 31 Temmuz 2008 tarihinde alınan kan örneğinde ise çok ağır bir enfeksiyon nedeni olan acinetobacter baumannii calcoacetius complex ürettiğini saptamıştır. Böylece yaşanan ölümlerin nedeninin, "bebeklerin kendilerinden kaynaklı" enfeksiyon olmadığı kanıtlanmıştır.

Daha önce farklı şehirlerde ve farklı hastanelerde ortaya çıkan hastane enfeksiyonuna dayalı ölümlerin yaşandığı ülkemizde, sağlıkta dönüşüm programının daha ağır sonuçlarına tanık olacağımız gibi görünüyor. Başbakan Erdoğan, kadınlara en az üç çocuk doğurmalarını salık versin ve kadının yeri evidir mesajını veredursun, Sağlık-Sen'in kadın doğum hastanelerine yönelik tespitleri çocuk ölümlerinin altında yatan nedenlere dikkat çekerek nitelikte. Buna göre ülkemizde 5 bin kuvvöz ihtiyacı olmasına karşın sadece 1.532 kuvvöz mevcut ve Yenidoğan yoğun bakım servisinin yatak sayısı sadece 1.233. Ülkemizde 10 bin kişiye düşen ebe sayısının 65 olduğu hastaneler, artık yoğunluğu kaldıramayacak hale gelmiş durumda. Kadın doğum hastanelerine gerekli yatırılmanın eksikliği bir yana, personel eksikliği sorunu giderek büyümektedir. Kamu hastanelerinde bebek yoğun bakım ünitelerinin teknik olarak yetersiz ve yeterli sayıda personelden yoksun olduğu ortadadır. Performansa dayalı döner sermaye uygulamasının hastanelere



AKP hükümetinin "Sağlıkta Dönüşüm" adı altında uyguladığı neo-liberal politikalar, Ankara'nın sayılı büyük doğumevlerinden olan Dr. Zekai Tahir Bucak Uygulama ve Araştırma Hastanesi'nde bir ayda 42, sadece bir haftada ise 27 bebeğin canına mal oldu

“Sağlıkta dönüşüm” bebekleri öldürüyor

rin yükünü arttırdığı ve hastanelerin taşeron temizlik şirketleri tarafından sıradan bir temizliğe tabi tutulduğu düşünüldüğünde; bebek ölümlerinin bir enfeksiyondan değil, sağlık sisteminde uygulanan politikalarından kaynaklı olduğu anlaşılabaktadır. SES'in açıklamasında ifade edildiği gibi; "Dr. Zekai Tahir Bucak Araştırma ve Uygulama Hastanesi, Türkiye'nin en yoğun hastanelerinden biri olmakla birlikte yoğun bakım ünitelerinin yetersizliğine bağlı olarak kapasitesinin çok üstünde çalışmakta ve Türkiye'nin birçok ilinden gelen hastayı kabul etmek zorunda bırakılmaktadır. Malzeme ve personel eksikliği, bütçeden sağlığa ayrılan payın yetersizliği ve piyasacı zihniyetin sonucu her hastanenin kendi geliri ile yaşamak zorunda bırakılması, performans dayalı sitemin uygulanması ve başka uygulamalar hizmetin niteliğini düşürmektedir".

Ancak sağlık hakkının gasp edildiği neo-liberal politikalar sürecinde bebek ailelerinin en ufak bir hak talep etme hakkı ellerinden alınmıştır. Çünkü hastane yönetimi hastalara veya hasta yakınlarına 'yetersizlik adı altında her türlü risk ve olası teknik yetersizlikleri kabul' ettiren bir sözleşme imzalatıldıktan sonra, hastanın hastaneye yatırılmasını kabul etmektedir. Hastane koşullarını öğrendiğimizde ise bir kuvvözde 2-3 bebeğin birden

yatıldığı, bir hekime 3 veya 4 bebeğin düşmesi ve iki bebeğe bir hemşirenin bakması gerekirken, yeni doğan bölümünde geceleri bir hemşireye 20 bebeğin düştüğü, mamaların sık sık değişebilen ve bu konuda eğitimsiz olan taşeron şirket çalışanları tarafından hazırlandığı dikkat çekmektedir. Bunun yanı sıra tatilat nedeniyle başka bir yere taşınan doğumhane her türlü enfeksiyona açık bir yerde bulunmaktadır.

Eksiklikler daha önce belirtilmişti

Türk Tabipler Birliği'nin Aralık 2005 tarihli yoğun bakım ünitelerine dair raporu, bebeklerin yaşamının korunması için bu ünitelerde nitelik ve nicelik açısından yeterli hekim ve hemşire bulunmasının gerektiğini, enfeksiyonların önlenmesi için altyapı ve donanım ihtiyacı olduğunu ortaya koymuştu. Raporda "yapılan düzenlemelerin bugün ve gelecekte ortaya çıkaracağı hak ihlalleri çok açıktır" denilmiştir. Çok geçmeden neo-liberal politikalar AKP ile hız kazanınca Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGS) ile aile hekimliği, kamu hastanelerinin işletmelere dönüştürülmesi gibi düzenlemelerle sağlık hizmetlerinin piyasanın kullarlarına terk edildiği ve ancak bedeli ödenince sağlanan bir hizmet haline getirildiği ortaya çıktı.

Sağlık alanında yıkım

SSGS ve benzeri düzenlemeler insanların sağlık hakkının ihlali anlamına gelmektedir. SSGS'nin hedeflerinden biri de sağlık çalışanlarının emeğini ucuzlatmaktır. Şöyle ki; devlet kadrolarında çalışan sağlık emekçileri, hakim sınıflar için fazla değer üretmeyen konumdalar. 1980'lerden sonra hızla özelleştirilen kamu hizmetlerinin emek türünün ucuzlaması için sermaye yaranna devletin güvencesinden çıkarılması gerekmekeydi. Sosyal Güven(Cesizlik Kurumu, parayı veren ve hizmeti satın alan, hastanelerse hizmeti satan ve bedelini alan işletmeler olarak karşımıza çıkmaktadır. Sağlıkta dönüşüm programı, sağlığın ticarileştirilmesinin ve taşeronlaşmanın ortaya çıkaracağı tahribattan, toplumun sağlık hakkının ve sağlık emekçilerinin tüm kazanımlarının gasp edilmesinden başka bir şey değildir. AKP hükümetiyle hız kazan ve 1 Ekim'de yasallaşması beklenen söz konusu program sağlıkta dönüşüm yani kamusal/koruyucu sağlık sistemi yerine piyasacı sağlık politikalarını dayatmaktadır. Yaratılmak istenen, kamusal alanın bütününde ve özellikle sağlık alanında yıkımdır. IMF ve DB dayatması olarak uygulanan "Sağlıkta Dönüşüm Programı" eşitsizlik, hizmete ulaşamama, salgınlar, bebek ölümleri, paran kadar sağlık hizmeti, yani sağlıkta yıkımdır.

Uzaklaştırma terörü tam “gaz” devam ediyor

URFA- Üniversitelerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik gerçekleştirilen saldırı haberleri bu yıl da eğitim ve öğretim dönemine damgasını vurmaya devam ediyor. Gazetemiz sayfalarmında neredeyse hiç eksik olmayan polis, idare ve sivil faşistlerin ortaklaşa gerçekleştirdikleri saldırı haberleri okulların kapanmasına rağmen hala devam ediyor. Son olarak Muğla Üniversitesi'nde gerçekleştirilen ve okulların kapanmasına 2-3 gün gibi bir süre kala 48 kişiye 1 ila 2 dönem arasında değişen uzaklaştırma 'ceza'ları verilmiştir.

Muğla üniversitesinde gerçekleştirilen bu saldırı sonrasında yeni bir saldırı haberi de Urfa'dan geldi. Urfa Harran Üniversitesi Rektörlüğü, haklarında çeşitli gerekçelerle dava açılan 14 devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciyeye 1'er yıl uzaklaştırma 'ceza'sı verdi. Okul yönetimi tarafından öğrencilere verilen bu uzaklaştırma 'ceza'sının trajikomik yanı ise, öğrenciler hakkında açılan davaların öğrenciler lehine sonuçlanmasına rağmen okul yönetiminin öğrencileri suçlu göstermesi. Bu da her zamanki gibi yönetimin yanlış davranışını gözler önüne seriyor.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yazımızın yazarı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

DTÖ, dünya halklarının sömürüsü için toplandı

Emperyalistler, kendilerine bağımlı ülkelerin tarım ve sanayisinin tümüyle kendilerine açılması, gümrük vergilerinin kaldırılması, tarımın ve hayvancılığın tekelinin himayesine sokulması çerçevesinde kararlar almak için yıkım ve sömürü kurumu olan Dünya Ticaret Örgütü'nü (DTÖ) Cenevre'de topladı. 35 ülkenin katılımıyla gerçekleşen toplantıda, emperyalist sermaye ve pazanın önündeki engelleri kaldıracak neo-liberal politikalar ve ticaret kuralları, bağımlı ülkelerin daha da bağımlılaştırılmaları, bu ülkelerde tarıma ve köy-

lûye verilen devlet desteğinin tamamıyla ortadan kaldırılması gibi konular konuşuldu. Toplantı "Küresel Ticaret Anlaşması"nda mutabakata varılamamasıyla sona erdi.

Bağımlı ülkelerin tarımsal ürün ithalatındaki artışa karşı üretici köylüsünü korumalarına yardımcı olacak önlemler, tarım gümrükleri ve sübvansiyonlarda indirim konularında dünya ticaretine ve tarımına hâkim ülkelerin sıcak bakmadığı ve bu noktada uzlaşma sağlanamadığı belirtili-

yor. Dünya ticaret anlaşmasını korumaya yönelik görüşmelerde ABD ve Hindistan arasında bir anlaşma sağlanamadığı kaydediliyor. DTÖ'nün Cenevre Toplantısı'nda 2001'deki Doha Turu ve ardından 2003'teki Cancun Toplantısı'nda uzlaşma sağlanamayan konuların, emperyalist ülkelerin lehine sonuçlanması, tarım ve ticaretin yeniden liberalizasyonunun hızlandırılması bekleniyordu. Nitekim tarım gümrükleri ve sübvansiyon (ve de diğer desteklerin kaldırılması) indirimi noktasında emperyalistlerin dayattıkları politikaların devamı

ettirilmesi kararlaştırıldı. DTÖ aracılığıyla dayatılan, tarımın tekelilere sunulması, bağımlı ülkelerde tarımsal üretimin yok edilmesi, ithalatın teşviki üzerine inşa edilen yıkım politikaları şimdi de "küresel serbest ticaret" adı altında hızlandırılmaya çalışılıyor. Bu uygulamaya ile emperyalizme bağımlı ülkelerin gümrük kapılarının sonuna kadar açılması, ithalat vergilerinin kaldırılması, ithalatın artırılmasıyla tarımsal üretimin dibe vurması, böylece tarım tekellerinin etkinliğinin artırılması hedefleniyor.

Kerkük meselesi gerginliği tırmandırıyor

Kerkük'ün statüsünün belirlenmesi için yapılacak referandum ve yerel seçimleri öngören, geçtiğimiz günlerde Irak parlamentosundan geçen "Yerel Seçimler Yasası"yla başlayan gerginlik tırmanıyor.

Kerkük'te yapılacak seçimleri 6 ay ertelemeyi, Kerkük'ün statüsünün Irak parlamentosu denetiminde bir komisyon tarafından belirlenmesini, şehrin güvenliğini Güney ve Orta Irak'tan gelecek özel askeri güçlerle sağlanması ile şehrin 2003 yılındaki halıyla kabul edilmesini öngören 24. maddenin parlamentodan geçmesine Kürt Bölgesel Yönetiminden ve Irak Devlet Başkanı Celal Talabani'den sert tepki gelmişti. Anayasanın ihlal edildiği, yasanın uygulanması halinde Irak'ın bölüneceği tepkinde bulunan Barzani'yi Celal Talabani'nin yasayı veto etmesi izlemişti. Bilindiği üzere Kerkük'ün statüsü için Irak parlamentosunun kararın Kürt liderlerin formülü doğrultusunda çıkartılmıştı. Celal Talabani, Türk devleti ile yapacağı görüşme öncesinde, 2 Şubat 2008'de, Kerkük'e giderek Arap ve Türkmen liderlerle görüşmüş, Türkmenlerin kendisine önermiş olduğu yedi maddelik öneri paketini kabul etmişti. Bu öneride Kerkük II Meclisi'nde 32 Türkmen, 32 Arap, 32 Kürt temsilcinin olması yer alıyordu. Bugün ise Irak parlamentosunun bu doğrultuda kabul ettiği yasa, Talabani tarafından veto edildi. Yerel Seçim Yasası'nı protesto eden, onun yerine Irak anayasasında yer alan 140. maddenin uygulanması için gösteriler düzenleyen Kürt kitleye yapılan bombalı saldırıda 28 kişi hayatını kaybetti, 185 kişi de yaralandı. Kürtler, patlamadan Irak Türkmen Cephesi'ni sorumlu tutarken, patlamanın

ardından çıkan gerginlik sonucunda Türkmen kuruluşları binalarına yönelik saldırılar gerçekleştirildi. Güvenliğin sağlanması için Irak Merkezi Yönetimi, şehre 2 tabur asker gönderdi.

Irak parlamentosu Kerkük için toplandı

Kerkük ve Süleymaniye'deki gerginlikten sonra Irak parlamentosu Başkanı Mahmud El Meşhedani, Yerel Seçimler Yasası'ndan dolayı yapılan gösteriler ve yaşanan şiddet olaylarını görüşmek üzere parlamentoda özel oturum gerçekleştirdi. Yapılan oturumda, Kerkük'te tarafları memnun edecek bir anlaşma sağlanamadı. Kürt Bölgesel Yönetimi Kerkük'ün özerk bir yapıda ama kendisine bağlı kalmasında ısrar ederken, Arap ve Türkmenler şehrin merkezi hükümetin kontrolü altında olmasını istiyor. Irak parlamentosundan üst düzey bir yetkili, milletvekillerinin BM'nin önerisini kabul etmeye meyilli olduklarını ancak Sünni Araplarla Türkmenlerin uluslararası garanti istediklerini belirtti. ABD'nin Bağdat Büyükelçisi Ryan Crocker ve BM Genel Sekreteri'nin Irak özel temsilcisi Staffan da Mistura, Irak Başbakanı Nuri El Maliki ve diğer Iraklı liderlere parlamentoya sunulacak bir anlaşmaya varılması için baskı yapıyor.

ABD Başkanı George Bush'un da Sünni parlamento başkanı Meşhedani ve Şii Devlet Başkan Yardımcısı Adil Abdulmehdi'yi telefonla arayarak bir karar üzerinde anlaşmaya varılmasını istediği açıklandı. Öte yandan görüşmelerde uzlaşmaya varılamaması nedeniyle Yerel Seçimler



Yasası için görüşmelerin devam edeceği belirtilirken, ekim ayında yapılması planlanan vilayet seçimlerinin ertelenmesi kararı alındı.

Kerkük'ün Kürt bölgesine bağlanması kararı

Kerkük II Meclisi, Kerkük'te yerel seçimleri ve Kerkük'ün normalleşmesini öngören anayasanın 140. maddesini gündeme alarak toplandı. Toplantının ardından Meclis Başkanı Rızgar Ali, Kerkük'ün Kürt bölgesine dâhil edilmesinin karara bağlandığını, alınan kararın da Irak anayasasına uygun bir karar olduğunu açıkladı. Kerkük II Meclisi aldığı kararı, yarın bölgesel Kürt parlamentosuna yollayacak.

Kerkük ve Süleymaniye'deki gerginlikten sonra Irak parlamentosu Başkanı Mahmud El Meşhedani, Yerel Seçimler Yasası'ndan dolayı yapılan gösteriler ve yaşanan şiddet olaylarını görüşmek üzere parlamentoya özel gündeme topladı. Yapılan oturumda, Kerkük'te tarafları memnun edecek bir anlaşma sağlanamadı

Hamis-El Fetih arasındaki gerilim yeni bir çatışmayı alevlendirdi

Filistin'de 2006'da yapılan seçimleri Hamas'ın kazanmasıyla başlayan El Fetih-Hamas çatışması yeniden alevlendi.

İsrail işgali altındaki Filistin'de Hamas'ın, Gazze sahilinde meydana gelen patlamaların sorumlusu olarak gördüğü, Gazze'nin doğusundaki Secaiye Mahallesi'ndeki El Fetih yanlısı Hillis ailesine karşı başlattığı operasyonda çatışmalar yaşandı. Çatışmalar sonucunda 9 kişi öldü, 90 kişi de yaralandı. Gazze'de geçen hafta meydana gelen ve 5'i Hamas üyesi, biri çocuk 6 kişinin öldüğü patlamaların ardından, olayı El Fetihlilerin düzenlediğinden şüphelenen Hamas, 200'den fazla El Fetih yanlısını tutuklamıştı. Buna karşı El Fetih, Hamas'ın Batı Şeria'daki liderlerinden Dr. Muhammed Gaza'lı kaçırmıştı. El Fetih'i Gazze'de kendisine karşı darbe yapmakla suçlayan Hamas, El Fetih'in eylemlerine karşı başlattığı operasyonda 150 El Fetih üyesi Batı Şeria'ya geçmek için İsrail'e sığındı. Hamas'ın fiili İçişleri Bakanı Said Siyam, operasyonda Hillis ailesine karşı değil, Gazze'de huzuru bozmaya çalışanlara yönelik olduğunu belirtiyor. Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas, Hamas'ı kınayarak, bu saldırıları Moğol saldırılarına benzettii. Hamas'ın seçimleri kazanmasını hazmedemeyen El Fetih meclisi feshetmiş, Hamas hükümetini ve başkanını tanımadığını açıklamıştı. Yine seçimden sonra Hamas'ı tanımayacağını belirtti ABD, İsrail ve AB ülkelerinin etkisiyle kanlı çatışmalar olmuş, bunun sonucunda Filistin, El Fetih'in denetimindeki Batı Şeria ile Hamas'ın denetimindeki Gazze şeklinde fiilen ikiye bölünmüştü. Bu bölünmeden sonra Filistin, El Fetih ile Hamas arasında sık sık cereyan eden çatışmalarla sahne olmuştü.

Nepal'de kriz çözülmek üzere



Nepal Komünist Partisi (Maoist), Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ve Madhesi Halkın Hakları Forumu; NKP(M) lideri Prachanda'yı başbakanlık için ortak aday gösterme konusunda anlaştı.

Bir süredir devam eden yeni hükümet müzakereleri Nepal Kongre Partisi ve NKP(M)'in Savunma Bakanlığı'nın hangi partiye verileceği konusunda anlaşamaması üzerine çıkmaza girmişti. Kriz ile birlikte Nepal diplomasisi yeniden hız kazanırken, 15 ağustos günü bir araya gelen NKP(M), Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ve Madhesi Halkın Hakları Forumu heyetleri akşam saatlerinde basın karşısına geçti. Nepal Kongre Partisi'nin bazı konularda ve özellikle Savunma Bakanlığı konusunda esnememesi üzerine bir araya geldiği bildirilen parti heyetleri, akşam saatlerinde düzenledikleri basın açıklaması ile anlaşmaya vardıklarını duyurdular.

UML Genel Sekreteri Jhala Nath Khanal, Maoist lider Prachanda ve MPRF koordinatörü Upendra Yadav yaptıkları basın açıklaması ile Pushpa Kama Dahal [Prachanda] liderliğinde yeni bir hükümet kurulması teminde anlaştıklarını duyurdu. Parti liderleri anlaşmanın yedi

maddeyi kapsadığını belirtti. Pushpa Kamal Dahal ise üç parti arasında imzalanan anlaşmadan sonra başbakanlık adaylığı için Kurucu Meclis Sekreterliği'ne başvurusunu yaptı. Kurucu Meclis'teki en büyük parti olan NKP (M)'nin üçüncü ve dördüncü büyük partiyi arkasına alması nedeniyle Prachanda'nın Cuma günü yapılacak seçimden yeni hükümetin ilk başbakanı olarak çıkmasına kesin gözle bakılıyor.

Prachanda, üç parti arasında imzalanan anlaşamayla öncelikle ulusal birlik hükümeti konusunda uzlaşmaya varıldığını, asgari bir hükümet formunun ortaya çıkartıldığını ve Nepal Komünist Partisi ile düğüm neden olan Savunma Bakanlığı'nın NKP (M)'de kalmasına karar verildiğini duyurdu. Öte yandan meclisteki ikinci parti olan Nepal Kongre Partisi 15 Ağustos'ta yaptığı grup toplantısı ile başbakan adayı olarak eski başbakanlardan Sher Bahadur Deuba'yı aday gösterdi.16 Ağustos günü yapılan oylamada, Prachanda, Nepal Kurucu Meclisinin ilk başbakanı olması için gereken güven oyunu aldı.

* Solundogusu.net sitesinden alınmıştır.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Kafkasya savaşı

Kafkasya'daki savaş söylendiği gibi sadece Osetya ve Abhazy ile Gürcistan ya da Rusya ile Gürcistan arasındaki bir kışkırmasından ibaret değildir.

Bu, emperyalistler arası çelişkiler zemininde şekillenen, emperyalistler arası çatışmanın bir parçasıdır. Gerici haksız savaşların, şimdiki dünya konjonktüründe, tıpkı Ortadoğu ve Balkanlar'da olduğu gibi bölgesel savaşlar biçiminde sürmesi uluslararası boyutlu olduğu gerçeğini değiştirmez.

Kafkasya öteden beri enerji kaynaklarının geçiş yolları ve jeo-stratejik önemi açısından emperyalist güçlerin önemli bir kışkırmaya alanıydı. Bölgeyi kontrolünde tutma ve yönetmede, uygulanan istikrarsızlaştırma ve bölgesel sorunları (ulusal-tarihsel vb.) kaşıma yönelimi, emperyalistlerin stratejilerinin önemli bir parçasıdır.

Diğer rakiplerinin hazırlıksızlığını ve görece zayıflığını fırsat bilen ABD emperyalistleri, Rusya kontrolündeki Varşova Paktı'nın çöküşünü, dünya çapında stratejik egemenliği için bir avantaj olarak değerlendirdi, topyekün seferberlik perspektifiyle harekete geçti. Balkanlar'daki gibi Rusya'nın eski nüfuz alanlarına, Ortadoğu'ya, Avrasya'ya emperyalist askeri saldırganlığa-işgallerle yöneldi. Tabii ki emperyalist stratejilerinin bir parçası da Ukrayna ve Gürcistan'da tertiplenen, adına "turuncu-kadife devrim"ler denilen icraatlardı. Rusya gibilerinin eski nüfuz alanlarındaki ihtiraslarından vazgeçmiş olmasalar da, ABD'nin taktik üstünlüğüyle o dönemler itibarıyla baş etmekte zorlandıkları, çıkmazları ve toparlanma ihtiyaçlarıyla uğraştıkları için pasif denilebilecek politikaları, ABD'nin işini objektif olarak kolaylaştırmıştı. Üstelik ABD, kontrolündeki emperyalist-askeri saldırganlık örgütü NATO'yu Rusya'nın burnunun dibine kadar genişletme planı uyguluyordu. ABD, Kosova'nın sözde "bağımsızlığı" paketini de uygulamasıyla, Balkanlar'daki "zafer"ini pekiştirdiğini düşünüyordu. Avrasya'dan Afrika'ya uzanan emperyalist Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'nin de bir halkası olarak Ukrayna ve Gürcistan'ın, NATO'ya dahil edilmesi planlanmıştı. Ancak Putin'in Rusya'sı, artık eski çöküşteki Rusya değildir, nispeten toparlanmıştı. Üstelik, ABD'nin taktik üstünlüğü Irak, Afganistan işgallerinde uğradığı hezimetten kaynaklı darbelenmişti. ABD'nin ekonomik vb. sorunları büyümüştü, dünya imparatorluğu hayallerine rağmen yeni güç odakları şekillenmekteydi. Rusya artık bölgede kolay yutulur bir lokma değildir. Kaderini Batı'ya ve ABD emperyalist savaş makinesine bağlamış Gürcü egemenlerinin şimdiki lideri Saakaşvili, ABD, Batı, NATO yönlendirmesi ile yanıp tutuştuğu heveslerini muazzam bir hata ile icraa etti. Oysa emperyalistlerin vazgeçilmez dostları değil, stratejik çıkarları vardır. Çıkarları gereği gözden "çıkarmayacakları" dostları yoktur. Nitekim Saakaşvili, bazı diplomatik görüşmeler ve destek açıklamalarının ötesinde emperyalist efendilerinin ordularını yanında göremedi. Saakaşvili'nin kabadayılığı pes etmek ile sonuçlandı.

Fakat bu durum Gürcü egemenlerinin kaptanlığını ABD ve Batılı emperyalistlerin yaptığı gerçeğini görmemeye götürmemelidir. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar son derece derindir. Bölgesel düzeyde süren dünya çapındaki bir kışkırmaya ve bir emperyalist paylaşım mücadelesidir. Neo-liberalizmin söylemlerinin aksine dünya, hiç de barışa yönelmiş ve emperyalist savaş tehlikesinden uzaklaşmış değildir. Rusya emperyalizminin ABD ve Batı'ya cevabı da buna örnektir. Balyoz misali bu ikaz, sadece Gürcü egemenlerine değildir, ikaz edilen aynı zamanda ABD ve Batı'lı emperyalistlerdir.

Artık Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO'ya üye olarak dâhil edilmesi eskisi gibi kolay olmayacaktır. Abhazy ve Osetya'da da Rus kontrolü pekişmiş, Gürcü hükümetinin geleceği de belirlenmiştir. Rusya'nın, ABD ve Batı mevzisini aşma kararlığında olduğu açıktır.

Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı gibi Rusya'dan bağımsız gerçekleştirilen enerji politikaları da darbelenmiştir. Türk devleti derin bir kaygı içerisinde. İran ve diğer bölge devletlerine ABD planı doğrultusunda konumlandırılmış "İlmimli islam" projesini, büyük çıkmazlar beklemektedir. Yani başında cereyan eden bu gerici savaşta kendisi de suç ortağı olduğu halde bağlanmış baskireti yüzünden refleks gösteremeyen Türk devletinin gerçekliğinin anlattığı da budur. ABD'nin, BOP maşası TC'nin, "Kafkasya ittifakı" gibi sözde rol alma politikaları da işlevsizdir. Bakü-Tiflis-Kars Demiryolu projeleriyle hava atan Türk hâkim sınıflarını zor günler bekliyor.

Bölge ve dünya halklarının birliğini, gerici haksız savaşlara, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, devrimci alternatif temelinde mücadele perspektifi sağlayabilir.

Ne ABD-AB ne de Rusya gibi emperyalistler hiç bir zaman halkların umudu olamazlar.

Beklendiği üzere, faşist vatan haini Chavez'in bir kez daha sözde "Bolivarcı" Venezuela Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı seçildiği açıklandı. Venezuela'daki tek faal siyasi gücün (karşıdevrimci silahlı kuvvetlerin) hükümetini temsil ettiğini ve bu silahlı kuvvetlerin de "misyonlar", "devriyeler", "mangalar" vb korporatif gruplarda, faşist demagoji, yoksulluk ve işsizlik yüzünden başka seçeneği kalmayan kitleleri örgütlediğini, bu yolla da petrol fiyatlarındaki "fırlama" ile edinildiği "tatlı paraya" sanılan oportünist bir "üst tabakanın" bu kitlelerin sırtından geçindiğini göz önünde bulunduracak olursak, başka nasıl bir sonuç beklenebilirdi ki? Bu ülke, tarihindeki en sahte seçime tanıklık etmiştir.

Zaferinden sonra "şef" Chavez gayet pişkin bir şekilde Venezuelanın artık "sosyalist bir cumhuriyet olacağını", "devrimin partilerinin" tek bir partinin bünyesinde toplanacağını veya hükümeti terk etmek zorunda kalacaklarını, oylan partilerin değil kendisinin aldığı, stratejik öneme sahip alanları kamulaştıracığını ve petrol anlaşmalarını (özellikle de kendi elleriyle imzaladığı Orinoco Havzası'nı kapsayan antlaşmaları) yeniden gözden geçireceğini, Venezuela Merkez Bankası'nın "bağımsızlığını" ortadan kaldıracağını ve istediği kanunu dikte etmesini sağlayacak otoriter bir parlamento kanunu yürürlüğe sokmak için meclise bizzat dayattığı faşist anayasayı "islah edeceğini", bu sene ocak ayında bakanların atama töreninde uygulamayı tasarladığı diğer faaliyetlerle birlikte ilan etti. Pekî bütün bu "21. yüzyılın sosyalizmi" muhabbeti ne işe yaramaktadır? Kitleleri asıl sorunlardan uzaklaştırmaya, onları gerçekleştireceği iddia edilen yanlış bir sosyalizm anlayışına yönlendirmeye ve faşist-korporatif davaya yeni bir ivme kazandırmaya... Chavez ve revizyonist akıl hocalarının "sosyalist" teorisi halkı kandırmaktan başka fazla bir yenilik de içermemektedir. Demokratik çizginin, Yeni Demokrasi'nin, devriminin ve toplumun mevcut olan iki temel sorununun -ulusal sorunun ve demokratik sorunun- çözülmesi için verilen mücadelelerin karşısında olan eski, bürokratik çizgiyi benimsemişlerdir.

Biz Marksist-Leninist-Maoistler için en önemli ve belirleyici soru: hangi sınıfın iktidarda olduğu, hangi sınıfın diktatörlüğünü kurmuş olduğu, hangi sınıfın üretim araçlarına sahip olduğudur. Biz Maoistler işte bu soruyu çıkış noktamız olarak alır ve bunu göz önünde bulundurarak Venezuela devletinin devrimci (Yeni Demokratik veya Sosyalist) veya toprak ağalarının ve bürokrasinin yanki emperyalizmine bağlı diktatörlüğünün yönetiminde karşı-devrimci bir devlet olduğuna karar verebiliriz. Pekî o halde, "şef" Chavez'in "sosyalist devriminin" savunucuları neden bize yeni devlet iktidarının araçları olan işçi meclislerinin ve halk komitelerinin nerede olduğunu göstermiyor? İşçi-köylü iktidarı nerede? Hiçbir yerde değil, çünkü böyle bir şey yok. Sadece halkların celladı olan yanki emperyalizminin hizmetindeki toprak ağalarının ve bürokrasinin diktatörlüğünün belkemiği olan katil, faşist Venezuela silahlı kuvvetleri, yani "Bolivarcı Devrim"in yegâne siyasi partisi ve onun etrafında kümelenmiş olan korporatif gruplar, işte var olan budur. Pekî ya üretim araçları? Kaç petrol sahası işçilerin denetimindedir? Toprak ağalarının kaçının mülkü, emperyalist şirketlerin hangileri, yoksul köylülerin kontrolündedir? Bu hususlarda bazı düzmece, katiyen gerçek olmayan, katiyen komünist partinin önderliğindeki işçi-köylü yönetimine benzemeyen etkinlikler düzenlenmektedir. Bu iki birbirinden ayrılmaz nokta bize "21. yüzyılın sosyalizmi" yalanının eski Alman ekolü sosyalizmden bile daha antik ve geri kalmış olduğunu gösterir.

Faşist Chavez Söylemleri ile Neyi Amaçlıyor?

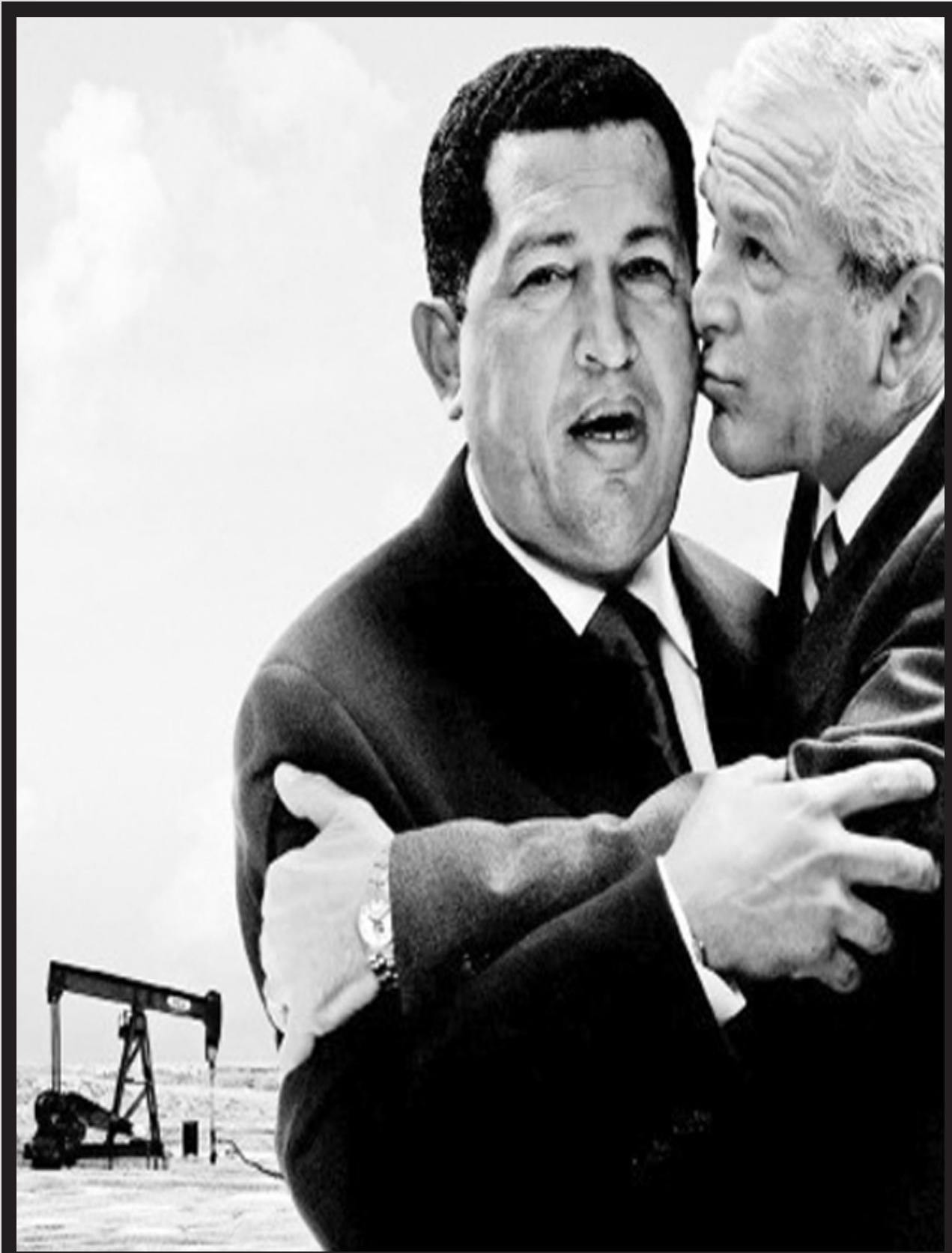
Ağzından çıktıkları andan itibaren iki birbirinden çok farklı gruba hitap ediyor Chavez'in söylemleri. İlki; şu an ülkenin muazzam zenginliğine rağmen korkunç bir yoksulluk içinde yaşayan ve Chavez'in güzel bir gelecek yalanı ile kandırmaya çalıştığı halk kitleleridir. İkinci ise; hızla düşmekte olan petrol fiyatlarını yukarı çekmek için ulaşmaya çalıştığı piyasa spekülâtorleri, emperyalist sermayenin "geleceğinin" spekülâtorleridir. Çünkü burjuvazinin siyasi uzmanlarının da belirttiği gibi Chavez iktidarının geleceği, tıpkı faşist Alan Garcia'nın kankası Carlos Andrés Perez, Hristiyan demokrat Rafael Caldera ve farklı adlar altında benzer şekilde siyaset yapan diğer "şanslı" Venezuela cumhurbaşkanları gibi, tamamen petrol fiyatlarındaki "patlama"ya bağlıdır. Onlar korumacı sisteme güveniyor ve anonim şirketleri geliştiriyorlardı. Ayrıca tıpkı bugün olduğu gibi, rüşvet ve "kamu geliri"ni kötüye kullanma alanlarında da çığır açıyorlardı. Ve Chavez tek başına değildir bu uğraşında, bugünlerde Rus devlet başkanı Putin de petrol fiyatlarını yükseltmek için çaba sarf ediyor. Lukashenko ile olan yarşını tamamlayıp "dostluk" petrol alanını kapatmıştır. Ama konuşmasının satır aralarını okuyacak olursak korporatifleşme planını, korporatif devletin inşasının planını tekrar ettiğini görürüz. "Tek partili" yönetimi, "anayasalı reformu" ve elbette planını gerçekleştirebilmek ve yeni oluşan güçlülüklere karşı iktidarı perçinlemek için yürürlüğe koymaya çalıştığı "otoriter parlamento kanunu" buna işaret etmektedir. Bu bağlamda ele alındığında Chavez'in şişirilmiş, abartılı konuşması önemlidir; çünkü Chavez faşist düşünceye uygun korporatif devletin gelişimi için yolu açmıştır.

Venezuela'nın uluslararası rezervlerinin bir bölümüne ilişkin işlemlerin şimdiden devletin eline geçirilmiş olduğu Venezuela Merkez Bankası'nın bağımsızlığını kaldırmaktan söz edişini referans verecek olursak, Chavez'in amacının ekonominin mümkün olduğunca büyük bir kısmına el koyarak (devlet tekelindeki petrol sanayisi ile başlayan ve şimdi, önce Merkez Bankası olacak şekilde, bankalara sıçraması olan, yakında da her türlü sanayi alanına geçecek olan süreç ile) faşizmi ve korporatifleşmeyi ilerletmek olduğunu söyleyebiliriz.

Komprador avından kolay kolay vazgeçmeyecektir, bu kimin başı çekeceğini ve kompradordan hangi şartlar altında boyun eğeceğini belirlemek için verilen bir kavgadır. Gericiliğin, özellikle de büyük burjuvazinin bağrında yer alan bir çelişkidir bu, ama aynı zamanda milli burjuvazi ve gelişmekte olan küçük burjuva sınıfı için işleri daha karmaşık bir hale sokmaktadır. İşte bu kitle, bu çekişmenin nesnesidir. Faşizmin ve revizyonizmin uğruna mücadele verdikleri şey iktidardır. Dahası, Chavez'in Venezuela'sı bir yandan süper güç Rusya'dan silah satın almakta, öbür yandan da İspanya ve Çin gibi emperyalist ülkelerle antlaşmalara imza atmaktadır. Bu güçler araya girermeye çalışsalar da Chavez'in ABD ile ilişkilerini bozmaya niyeti yok gibi gözükmektedir. Yani 'aynı anda iki atı birden sürmeye çalışıyor' da diyebiliriz. Ama emperyalist güçlerin kendi aralarında da çatışmaları vardır ve bu çatışmalar da Venezuela'da içsel sürtüşmeler şeklinde tezahür etmektedir.

Yanki Emperyalizminin Çıkarlarını Chavez'den Daha İyi Koruyabilecek Biri Yoktur

Dünyada ve Venezuela'da olup bitenlerden haberdar olan kimse Chavez'in "anti-emperyalizmine" şaşırılmaktadır. Yanki emperyalistlerin rakiplerinin kâtipleri bile Chavez'in aslında nasıl biri olduğunu anlatmaktadırlar. Örneğin Frankfurter Allgemeine Zeitung'un (An-



Chavez'in korporatif faşist hükümeti yanki emperyalizminin Latin Amerika için olan planlarına hizmet etmektedir

Maoistler için en önemli soru kimin iktidara sahip olduğudur*

gela Merkel'in partisi, şu an iktidarda olan sağcı Hristiyan Demokratlar ile ilişkileri olan bir gazete) bir muhabiri olan Josef Oehrlin, Chavez'in Venezuela'yı "sosyalist bir cumhuriyet" ilan edışı ve "tek bir sosyalist parti kurması" hakkında şunları söylemektedir: "Chavez tehdit edici üslubuna rağmen, ne Kuzey Amerika'ya petrol göndermekten vazgeçmiştir, ne de ülkeye gelmekte olan ithalatı durdurmuştur. Bilakis, işler her anlamıyla tıkındadır. Bu yüzden Amerikan karışı duruşu ve Bolivarcı bir 'karşı-imparatorluk' inşa etme iddiası aslında tamamen dikkat çekmek ve Latin Amerika'nın 'ikinci kurtarcısı' olarak sahneye çıkabilmek içindir." (Bolivarcı Gösteri makalesinden, 27 Aralık, 2006).

Bizce, Chavez'in korporatif faşist hükümeti yanki emperyalizminin Latin Amerika için olan planlarına hizmet etmektedir ve tamamen bu planlar dâhilindedir. Ayrıca Venezuela devletinin belkemiği olan silahlı kuvvetlerden güç alan bir iktidar olarak yerel sömürücü sınıflara da hizmet etmektedir (özellikle Venezuela'daki büyük burjuvazinin bürokratik kesimine). Belli başlı uluslararası koşulları ve o ülkedeki sınıf mücadelesinin çerçevesinde faaliyete geçirilen bir komplo'dur. Chavez'in demagojisi, hatipliği ve tavırları kiminin kafasını karıştırmaya ve kiminden de alkış toplamaya yarayabilir. Her şeyden önce, en çok alkış "devrimci" bir askeriyeyle özlem duyan revizyonistlerden toplayacaktır kuşkusuz. Ama emperyalist enfendileri kiminle karşı karşıya olduklarını başından beri çok iyi bilmektedirler: "O günlerde [Ocak-1999, yazının notu]... Onunla kavga etmek için sırada bekleyen Amerikan elçisi John Maisto idi. O zamanın Caracas ile diplomatik ilişkiler komutanına göre Chavez'i sözcükleri ile değil, faaliyetleri ile değerlendirmek gerekiyordu. 'Ağzına değil, eline bak' demişti" ("Hugo Chavez Sin Uniforme", Alberto Barrera Tyszka ve Cristi-na Marciano, Barselona, 2006, sf.258).

Ve biz bu yazarlardan alıntılarda bulunmaya devam edeceğiz çünkü aktarmaya çalıştığımız savı çok iyi bir şekilde destekliyorlar. Devam ediyorlar: "Chavez Nisan ayında gerçekleştirilen 2. Amerika zirvesi esnasında Bush ile olan gayri resmi buluşmasını şöyle aktarmaktadır: 'Bana arkadaşım olmak istediğini söyledi. Ben de ona aynı-sını söyledim. Artık selamlaşıyoruz, ama hiçbir uzlaşma, düzen veya diyalog söz konusu değildir. Umarım bir ara bunların da dahil olduğu bir buluşmamız gerçekleşir'". (The National, 23 Nisan 2001).

"Chavez'in ifade ettiği şeylerin hiçbirini gerçekleşmeyecektir. Resmi diplomasi açısından bakıldığında, ilişkiler daha da kötüleşecektir, ama dibe vurmayacaktır. Ticaret açınsındasa ilişkiler daima sütlüman ola-

caktır. Venezuela'nın petrol ihracatının %72'sini almakta olan Amerika Birleşik Devletleri bu Karayip ülkesinin ana ticari ortağı olmaya devam edecektir ve Venezuela da Amerika'nın uluslararası yatırım çıkarlarına itiraz etmeyecek güvenilir bir mal sağlayıcısı olarak kalacaktır. Bu iki yönden birini George Bush, öbürünü ise Latin Amerika Temsilcisi Ali Moshiri'ye Chavez'in sevinçle kucak açtığı Chevron-Texaco temsil etmektedir" (a.g.e. 259). Bizim yorumumuz şöyledir: Chavez ABD'nin Venezuela'ya ilişkin temel stratejik hedeflerinden birini, yani Kuzey Amerika'ya petrol akışının emniyete alınmasını garanti altına almaktadır. İşte bu yüzden Chavez ile, Birinci Körfez Savaşı'na kadar Arap petrol despotlarına uyguladığı, "petrol sanayileri diplomasisini" uygulamak Washington'un işine gelmektedir.

Daha sonra Kitabın yazarları şöyle bir yorumda bulunmuşlardır: "Onlar (Beyaz Saray) Chavez'in Amerikan başkanına hakaret edip onu kampanyaları için bir araç olarak kullanırken aynı zamanda Venezuela hükümetinin Chavez'in Washington'daki imajını iyileştirmek için en prestijli Amerikan lobi örgütlerinden olan Patton Bogs, LLC'ye her sene 1.2 milyon dolar verdiğini biliyorlar. Bu ilk kez olmuyor. Daha iktidara geldiği ilk yıl Bolivarı hükümet Amerika'ya iyi görünmek için 'Latin Ticareti' dergisi aracılığıyla imaj mücadelesi veren Latin Amerika ülkeleri arasında 15.363.398\$ vererek birinci olmuştu. Hatta kendi Bolivarcı lobisini, Venezuela Bilgi Ofisini (VBO) kurmuştu. Ayrıca beş yıldan daha uzun bir süredir Washington'da Hugo Chavez'in aslında görüldüğü kadar korkunç olmadığını da biliyor. Ve Washington'dakiler de Maisto'nun önerisini hatırlıyorlar: 'Söyledikleri ile değil, faaliyetleri ile değerlendirmek gerekiyor adamı.' Venezuela verdiği sözleri tutuyor, petrolü zamanında ulaştırıyor; Kanada, Suudi Arabistan ve Meksika'dan sonra ABD'ye en çok petrol ihraç eden ülke olarak yerini koruyor ve 'anti-emperyalizmi'ni sorun etmeden gringo firmaları ile anlaşmalara imza atabiliyor. Örneğin, Orinoco Deltası'ndan 250 kilometre uzaklıkta yer alan devasa 'Delta Rafi'nin 'keşfi' Chevron-Texaco'ya verildi bir süre önce. Latin Amerika temsilcisi Ali Moshiri de olayı çözmüştür. Chavez Amerika'yı petrolleri göndermemek ile tehdit ettiğinde; 'Siyaset ticaretten ayındır ve biz şimdiye kadar projelerimizde hiç sorun yaşamadık. Kuşakta (Orinoco Kuşağı) geliştireceğiz. Bu da büyük miktarda para demek' demiştir. Başkanlığını sınırsız süre uzatmasını sağlayacak olan referandumu feshedişinden birkaç gün önce, bir basın açıklamasında, Hugo Chavez Kuzey Amerikalı finans yayınlarının, tüccarların emniyetini ve istikrar sağlayan bir figür olduğu yönündeki görüşünü ispatlamıştı. Bu kez basit sol jargonu yüzeye çıkarmamıştı, emperyalizme ve neo-liberalizme karşı bir çığırkanlığa girişmemişti. Parayı sayarken

Irak'taki ölümler ve ABD'nin müdahaleci tutumu fazla önemli gözük-müyordu belli ki gözüne. Petrol anlaşmalarını imzalarken Chavez 'Yankee go home' diye haykırmamıştı."

İşte bu yüzden yanki emperyalizminin çıkarlarını Chavez'den daha iyi koruyabilecek biri yoktur. Bu yüzden 2002 nisanında emperyalizm karar vermek zorunda kaldığında (büyük burjuvazinin komprador kesimi darbe girişiminde bulunduğu) destegi Chavez'den, yani burjuvazinin bürokratik kesiminin temsilcisinden yana koymuş; "geçiş lideri", FELDECAMARAS başkanı ve Venezuelalı komprador muhalefetinin temsilcisi Carmona'yı da bir kenara atmıştır. Argentine dergisinin 12. sayfasında Chavez'in bizzat "İhtilale girişen askerlere iktidarı devretmiş olmasının stratejik bir manevra olduğunu, yabancıların değil, alıştığı askeri ortamın içinde yani Fort Tiuna'da bulunmak istediğini" söylediği yazılmıştır. Fakat Chavez yanki askeri hareketının Fort Tiuna'dan kumanda edildiğini (ve hala oradan kumanda edilmekte olduğunu) ve yankilerin burayı üs edinmiş olduklarını bizlerden gizli tutmuştur (Fort Tiuna Savunma Bakanlığı'nın bulunduğu yerdir aynı zamanda). Dahası, 2006'nın ocak ayında Chavez DEA ile yeni bir anlaşmayı kabul etmiştir.

Bürokratik Kapitalizmin Gelişimi ve

Faşist Fenomenin Meydana Çıkışı

Başkan Gonzalo'nun bize öğrettiği üzere, bürokratik kapitalizmin gelişiminin mantıksal sonucu faşist fenomenin meydana çıkışıdır. İşte bu yüzden bürokrat kapitalizmin ne olduğu çok iyi anlaşılmalıdır. Pek çok insan gereksiz tartışmalar ile zaman kaybeder: "Biz hakiki bir devrimci ile mi karşı karşıyayız, yoksa bu kıtada pancar toprak gibi toplanabilecek despotlarla mı?", "Şu veya bu Chavez kararının olumlu yanları var mıdır?" vs.

Emperyalizm tarafından geri bırakılmış ülkelerde teşvik edilen bu kapitalizm çeşidinin tam olarak ne olduğu anlaşıldığında, aralıksız bir şekilde propagandası yapılan "kamulaştırma" efsanesinin hızla eski çarpıcılığını yitirdiğini görüyor insan. Chavez'i sonuna kadar savunan revizyonistler ve onlarla aynı kafada olan Meksikalı-Alman Heinz Dietrich gibileri bile gerici Venezuela Silahlı Kuvvetlerinin ilerletmekte olduğu sürecin sınıfsal tahilini şu şekilde yapmaktadırlar: "O halde askeri darbeler burjuvazi arasında rağbet gören ve iktisadi kalkınmadan yana olan bir kesim ile vatani satmaya daha hevesli, daha neo-liberal bir kesimin arasındaki uzlaşmaz çelişkiden dolayı gerçekleşmektedirler. Bolivya'da da Keynesyen model veya ithalatın ikamesini veya CEPAL'çilik veya ne isim vererseniz verin, 200 yıldır pek çok farklı alanda uygulanmakta olan bir model uygulamaya koyulmaktadır. Hayır, Bolivya'da sosyalizme doğru bir gidişat yoktur. Uçağınız yoksa uçamazsınız çünkü. Sosyalizmin ihtiyaç duyduğu nesnel ve kuramsal koşullar yoktan var edilmez. Keynesci hükümetler, halk ile birlikte çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve bir ilincin gelişmesi için çaba sarf ediyorlar, şu an bu ülkelerde gerçekleşmekte olan da budur ve Chavez de bu siyaseti doğru bir şekilde uygulamaya koyuyor" (Revizyonist 'Mariategui' dergisi ile yapılan bir röportajında-Peru, Ağustos 2006).

Hayır, Chavez'in, faşizmin yapmayı amaçladığı şey devrimi sonlandırmaktır. Bunu zenginlerin arasındaki basit bir tartışma olarak algılasanız bu mücadelenin sınıfsal niteliğini göz ardı etmiş olursunuz. Bu hareketin sınıfsal niteliğinin, dayatmak istediği sistemin ve faşizmin amaçlarının açık bir şekilde ortaya serilmesi gerekmektedir. Burjuva demokrasisinin faşist korporatif bir yönetime yerini bıraktığı gösterilmelidir. Bu halkın karşısına çıkabilecek en sinsi, en karanlık güçtür, hile ve çatışmanın birliğidir. Tarihsel şartlar göz önünde bulundurulduğunda, devletin ekonomiyi kanşmak zorunda kalışı genelde bir devrimin yakın olduğunu gösterir. Peru'da mesela, belirli bir evrede, bürokratik kapitalizm, tekeldi bir devlet kapitalizmi yaratmak için kendisini devlete eklemek zorunda kalmıştır (II. Dünya savaşı sırasında örneğin) ve bu da devrimin olgunlaştığını göstermiştir; bu su götürmez bir gerçekliktir. Ama mülklere el koyuşun, "kamulaştırmaların", hep faşist devleti ve halkın bu en tehlikeli düşmanını kuvvetlendirmeye, ona devrime karşı savaşmak için daha iyi koşullar yaratmaya yaradığının da farkına varmak zorundayız. Bu durumda biz bunu nasıl destekleyebiliriz ki? Bizim için bu kamulaştırmaların ve devlet gücünün artışının fazla ileriye gitmemesi daha iyi olacaktır, ama komprador burjuvazinin kuyruğuna takılmak gibi bir niyetimiz de yoktur. Bu Amerikan hegemonyasından kurtulmak için Rusya veya başka bir emperyalist gücün kuyruğuna takılmaya benzer. Bu süreci açığa çıkarmalı, olan bitenin anlaşıldığına emin olmalı ve bu faşizmi devrime son vereceği umudu ile destekleyen tüm oportünistleri ifşa etmeliyiz. Oportünizm için; halkın ne kadar açık ve esaret çektiği, ne kadar kanın döküldüğü önemli değildir. Bunu eski sosyal demokrat revizyonizminin ihanetine benzetmek mümkündür. Chavez, Morales, Correa veya başkalarının "kamulaştırmalarını" desteklemek revizyonizmdir. Halk Savaşı'na henüz başlamamış olan Latin Amerika ülkelerinin halklarına düşen komünist partiyi oluşturmak ve Halk Savaşı yolunda silaha sanlmaktır. Mücadele alanı kitlelerdir. Başkan Gonzalo'nun da bizlere öğrettiği üzere kitle faaliyetlerinin iki yanı vardır: Onların taleplerinin dile getirildiği, çözüldüğü yanı ve sadece devrimin çözebileceği yanı.

Yanki emperyalizminin, Latin Amerika için olan planlarını faaliyete geçirme amacıyla, Venezuela'da gerici Venezuela silahlı kuvvetleri tarafından temsil edilen, büyük bürokratik burjuvazinin siyasi gücü aracılığıyla geliştirmekte olduğu bürokratik kapitalizmin gelişimini anlamak Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'ni kuşanmış olan bizlere düşmektedir. Chavez rejiminin sınıfsal niteliğini net bir şekilde tanımlamalıyız. Çünkü bu rejim emperyalizmin hizmetindeki büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının rejimidir. Kurucumuz José Carlos Mariategui'nin de söylemiş olduğu gibi; "Bizim sanayicilerimiz, montajcıdan, 'finansçılarımız' vurguncudan başka bir şey değildir. Büyük burjuvazi üretimden çok rant ile ilgilanmaktadır." Aynıı şu an Bolivya'da iktidarda olan Evo Morales hükümeti için de geçerlidir. Yaptığı "toprak reformu" 1953 yılındaki Milli Devrimci Hareket'in yapmış olduğundan bile daha yetersizdir (yani tanımda toprak ağalarının yolunun benimsenişi, devlet oraya elini atmadan evvel de oradan kâr elde etmekte olan tekelere yarayan "hidro-karbon kamulaştırılması"). Ecuador'daki "petrol ve muz ihracatını arttırarak" devrim yapmadıklarını söyleyen, "solcu" Correa hükümetinin durumu da bundan daha az gülünç değildir.

Latin Amerika halkları ve proleteryası için bu sorunun çözülmesi, şimdi daha önce olduğundan daha büyük önem taşımaktadır. Başkan Gonzalo'nun da belirttiği gibi; "Halk için Yeni Demokrasi'nin devriminden başka yol yoktur ve tüm faaliyetleri bu yolda, yani komünist partinin kuruluşu ve Halk Savaşı'nın hazırlığı yolunda olmalıdır." Korporatif devlet yapısını ifşa etmek ve onu destekleyenlerle mücadele etmek son derece önemlidir. Bu ülkelerin devrimcilerinin göz önünde bulundurmaları gerekenler şunlardır: Korporatif devletin yapısına hizmet etmek veya kirlardan kentleri kuşatmak. İlki karşı-devrime, ikincisi ise devrime hizmet eder.

* Peru Komünist Partisi (PKP)'nin Red Sun (Kızıl Güneş) isimli yayın organının Şubat 2007 tarihli sayısından çevrilmiştir.

"Ben şiiri ciddiye almıyorum ki zaten, yeter ki şiir beni ciddiye alsın! Davetsiz misafirdir... Pat diye gelir O, ya bir Afrika menekşesini ya ölen bir delikanlıyı bahane eder, oturur karşıma, kaldırıbilirsen kaldır artık."

Can Yücel

Datça'ya gömün beni demişti Can Yücel, göğe bakan çiçeklerle... Hayır, dua istemez demişti Vasiyet şiirinde. Küfürlerden en acılı ağıtlara, sokak ağzından dolu dolu sevdaya, her şey vardı onun mısralarında. Sade, duru, mizah yönü güçlü bir dil kullandı şiirlerinde. Tüm haksızlıklara karşı öfkeli, acılı direnişler döküldü kaleminden ustanın. Halkın sorunlarına karşı duyarlılığını ve sorumluluğunu hiçbir zaman unutmadı. Can Yücel'in yüreğinden dökülen mısralar sokaklarda, fabrikalarda coşkun ezgiler olup tırmaladı, tırmalıyor dilimizi. Devrim mücadelesinde yüreğini ortaya koyan devrimciler için kaleminden mısralar döküldü beyaz sayfalara...İşte Deniz Gezmiş için yazdığı şiiri MARE NOSTRUM (Bizim Deniz):

En uzun koşuysa elbet Türkiye'de de Devrim,
O, onun en güzel yüz metresini koştur
en sekmez lüferin namlusundan fırlayarak...
en hızlıydı hepimizin,
en önce göğüsledi ipi...
acıyorsam sana, anam avradım olsun,
ama aşk olsun sana çocuk, aşk olsun!

"...

Baktım gökte bir kırmızı, bir uçak
bol çelik, bol yıldız, bol insan
bir gece sevgi duvarını aştık
düşüğüm yer öyle açık seçik ki
başucumda bir sen varsın bir de evren
saymıyorum ölüp ölüp dirilttiklerimi
yalnızlığım benim, çoğul türkülerim
ne kadar yalansız yaşarsak, o kadar iyi"

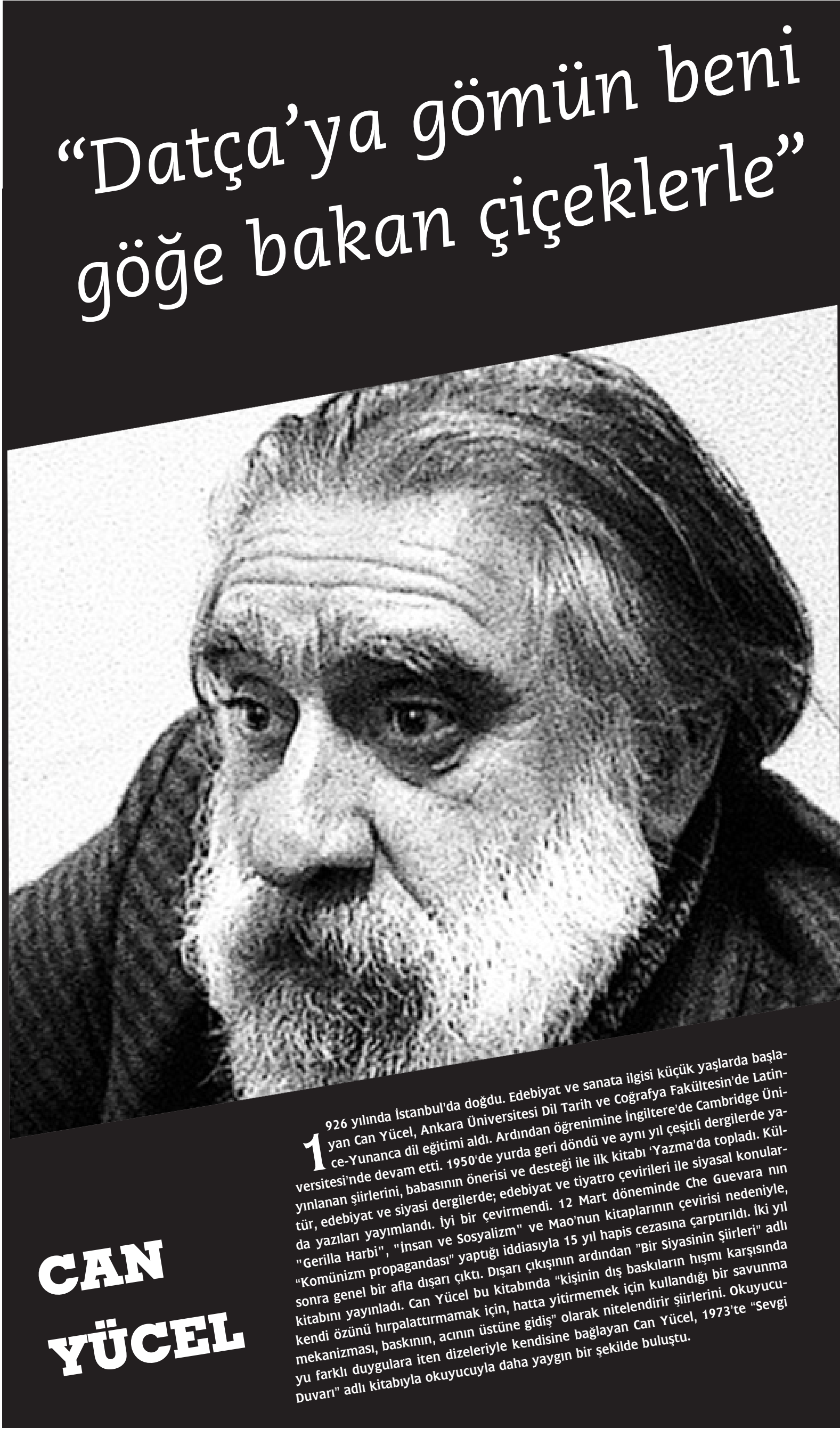
Şiir kitapları ardi ardına gelmeye başladı : "Ölüm ve Oğlum", "Şiir Alayı", "Rengahenk", "Gökyokuş", "Gece Vardiyası", "Güle Güle Seslerin Sessizliği" bunlardan bazıları...

Halk dili, halk türküleri ve deyişlerinden de yararlanan Can Yücel'in, 12 Eylül sonrasında müstehcen olduğu iddiasıyla "Rengahenk" adlı kitabı toplatıldı. Can Yücel Lorca, Shakespeare, Brecht gibi toplumcu-ilerici yarı türkçeye çevirdi.

Şiirinde kullandığı günlük söylem, 'argo' sözcükler Yücel'in şiirlerini etkili kılan öğeler oldu. Diyaloglar, atasözleri, benzetmelerle kendisine has bir üslup oluşturdu. Şiirinde ironinin fazla olması ve "küfürbaz " oluşundan kaynaklı birçok eleştirisi alan Yücel, "Örke ile sevgi arasında çırpanan bir çelişkinin içinde yaşıyorum ben... Küfrü ve argoyu halk kullanıyor. Yazdığımız şey de halkın nabızı ve ağzı olduğuna göre elbette bu küfür de kendiliğinden katılıyor işin içine. Aslında küfür bir özgürlük davasıdır. Türkiye'de kala kala küfretme özgürlüğü kalacak. O özgürlüğü de elden bırakmak istemiyorum" diyerek eleştirilere karşı kendin ifade etmeye çalıştı.

Hayatının her alanına şiiri işleyen Can Yücel, şiir üzerine sohbetlerindeki; "Hayatımda karım hariç iki şey sevdim: şiir ve politika. Şiir nedir diye sorarlar. 'Şiir göklerde uçan nazenin bir balon' değil; o balon çoktan patladı. Benim için şiir akıl ve heyecan meselesidir. İnsan beyninin yalnız yüzde 10'u bilinir, gerisi meçhul kıta. Şiir, beynin işlemeyen yüzde 90'nını harekete geçirmektedir. Şiir bir terlemedir. Güneş güneş sözlerle... Ve böyle böyle eriyip gider. Dünya gibi tıpkı; döndükçe terleye terleye..." sözleri ile şiir üzerine düşüncüklerini tanımlar.

Toplumcu bir bakış açısına sahip olan Can Yücel son kitabını çok sevdiği Datça üzerine yazmıştır. Datça'nın güzelliklerini, şiirinin güzellikleriyle buluşturmuştur. 16 Ağustos 1999'da yaşamını yitirdiğinde Yücel; sevgisini, acısını, öfkesini ve kavgasını işlediği dizeleri bizlere bırakarak, vasiyeti üzerine çok sevdiği Datça'ya gömülür.



1926 yılında İstanbul'da doğdu. Edebiyat ve sanata ilgisi küçük yaşlarda başlayan Can Yücel, Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde Latince-Yunanca dil eğitimi aldı. Ardından öğrenimine İngiltere'de Cambridge Üniversitesi'nde devam etti. 1950'de yurda geri döndü ve aynı yıl çeşitli dergilerde yayınlanan şiirlerini, babasının önerisi ve desteği ile ilk kitabı 'Yazma'da topladı. Kültür, edebiyat ve siyasi dergilerde; edebiyat ve tiyatro çevirileri ile siyasal konular da yazıları yayımlandı. İyi bir çevirmendi. 12 Mart döneminde Che Guevara'nın "Gerilla Harbi", "İnsan ve Sosyalizm" ve Mao'nun kitaplarının çevirisi nedeniyle, "Komünizm propagandası" yaptığı iddiasıyla 15 yıl hapis cezasına çarptırıldı. İki yıl sonra genel bir af la dışarı çıktı. Dışarı çıkışının ardından "Bir Siyasinin Şiirleri" adlı kitabını yayınladı. Can Yücel bu kitabında "kişinin dış baskıların hismi karşısında kendi özünü hırpalatmamak için, hatta yitirmemek için kullandığı bir savunma mekanizması, baskının, acının üstüne gidis" olarak nitelendirir şiirlerini. Okuyucuyu farklı duygulara iten dizeleriyle kendisine bağlayan Can Yücel, 1973'te "Sevgi Duvarı" adlı kitabıyla okuyucuyla daha yaygın bir şekilde buluştu.

5. Mamak Kültür Sanat Festivali yapıldı

ANKARA- Mamak İşçi Kültür Evi tarafından bu yıl 5.'si düzenlenen "Mamak 5. Kültür Sanat Festivali" 8-10 Ağustos tarihleri arasında, Ankara'da üç gün süren etkinlikler çerçevesinde gerçekleştirildi. "Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız" şıarlarıyla yapılan festivale, birçok sanatçı ve kurumun destek verdi, paneller ve konserler düzenlendi.

Kültür ve sanatı, seçkinlerin elinden alarak işçi sınıfının devrimci değerleri ve ideolojisi ekseninde bir üretim konusu yapmayı amaçlayan festivale üç gün boyunca çeşitli konserler, söyleşi, halk oyunları, tiyatro ve belgesel gösterimleri yapıldı. Mamak İşçi Kültür Evi tarafından düzenlenen festivale, Sanatçı ve kültür sanat kurumları destek amaçlı bir deklarasyon yayımlayarak, düzenin yoz kültürüne karşı festival etrafında kenetlenme çağrısında bulundu. Sermayenin, sosyal yıkım saldırıları ile yoksulluğun, sefaletin, ve geleceksizliğin daha da katmerleştiğine dikkat çeken sanatçı ve kurumlar, milyonların, mahkum edildiği kölelik koşullarına karşı yan yana olmak gerektiğine vurgu yaptılar. Açıklamada festivalin, yüzlerce yıllık haksızlığa ve zorbalığa karşı direniş kültürünün yarattığı değerlerin etrafında kenetlendiği belirtilerek, "Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız" haykırışı etrafında sömürü düzenine karşı mücadele ruhunu kuşanarak değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkmak gerektiği ifade edildi.

Mamak 5. Kültür Sanat festivalini bir deklarasyonla açıklayan isimler şöyle: Nurettin Kılıç Doğan (Tümtis Ankara Şube Başkanı), Prof. Dr. Yüksel Akaya, Volkan Yaraşır (Tez-Koop İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı), Haluk Gerger, Mustafa Özarslan, Fatoş Sezer Ulusoy, İlyas Salman, Dertli Divani, Sevda Gül, Zeynep Nalan Çelebi, Devrim Acar, Hüseyin Ay, Hasan Durak, Ferzan, Cem Sağ, Veysel Durmuş, Oğuz Boran, Mustafa Coşkun, Ekin Sannat Merkezi/Oyuncu-Yönetmen Faruk Güvenç, Ankara Sanat Tiyatrosu, Grup Yakamoz, Hasan Sağlam , Nurettin Güleç, Erdal Bayrakoglu, Mehmet Esatoğlu, Bilgesu Erenus, Yusuf Çetin , Aleksandra Omajz , Betsy Jeeyn, Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu, Ankara İşçiden İşçiye Bülteni, Tersane İşçileri Derneği, Sefaköy İşçi Kültür Evi, Kartal İşçi Kültür Evi, Esenyurt İşçi Kültür Evi, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi/, Kayseri İşçi Kültür Evi.

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

DEMOKRASİYİ DERİNLEŞTİRMENİN EKONOMİK ALANDA ATILACAK İLK ADIMLARI

1-SANAYİDE

Tekellerin kamulaştırılması; devlet mülkiyeti değil, kamu mülkiyeti haline gelen bu kuruluşların yönetiminin, tüm çalışanlardan oluşan işçi meclislerinin seçtiği, istediği zaman görevden alabildiği, toplantı ve kongrelerle denetlediği geniş işçi konseylerine devredilmesi. Konseyin, kendi içinde özerk bir hükümet gibi çalışması, yani tekel meclisinin, tekelin işleyişine (planlama, üretim, dağıtım, yatırım vs) ve tekelde çalışanların yaşamına (ekonomik, sosyal, kültürel vs) dair aldıkları kararları uygulaması.

Devlet tarafından yapılan merkezi planlamanın, kapsamının, vergi toplama ve bu kaynağı, ülkenin ortak ihtiyaçları ile bölgeler arasındaki dengesizliğin giderilmesi şeklinde daraltılması. Merkezi planın, devleti değil, yerel insiyatifleri ve insanı geliştirecek bir anlayışla ele alınması; yani planın, çalışan insanı, geleceği yaratma eyleminin basit bir aracı olarak gören bürokratik anlayışlara karşı yükselmesi.

Uluslararası sermayenin, güdükleştirdiği, tıkaayıp atıl duruma soktuğu veya kendi taşeronu haline getirdiği orta ve küçük sanayinin önünün açılması, ona gelişme olanağının sunulması. Yeni başlayan özel girişimlerin bastırılmaması; tüm orta ve küçük işletmelerin, tek bir çatı altında, aynı yapılar olarak yer almalarının teşvik edilmesi.

Her özel işletmede çalışan işçilerin, işyeri meclisi halinde örgütlenmesi. İşletme sahibinin, tek veya grup halinde işten çıkarma isteğinin bu meclis tarafından görüşülüp karara bağlanması.

2-TARIMDA

Kapitalist çiftliklerin, kamulaştırılması ve yönetiminin çalışanlardan oluşan işçi meclislerinin seçtiği işçi konseylerine devredilmesi. Kollektif çiftliğe dönüşen bu kuruluşların, bulundukları mıntikalarda, devlete ait hazine toprakları ile

boşalmış, neredeyse sahihsiz hale gelmiş, erozyon felaketine uğramış, çorak toprakları da satınalma yoluyla kendisine katarak, genişlemesi ve kırdaki kollektifleştirme hareketinin itici gücü haline gelmesi.

Toprak ağalığı başta olmak üzere, tefeciliğin, tefeci tüccarlığın ve benzeri ortaçağ kalıntılarının tasfiye edilmesi. Toprak ağalarına ait toprakların bir bölümünün köylülere dağıtılması, bir bölümünün ise orada kurulan köy komününe devredilmesi.

Köylülerin, kamulaştırılan bankalara, tefecilere, tefeci tüccarlara olan borçlarının iptal edilmesi.

Kapitalist çiftliklerin ve toprak ağalığının bulunmadığı köylerde, topraksız, yoksul köylülerin, komünler şeklinde örgütlenmesi ve buralarda devlete ait hazine topraklarının bu komünlere devredilmesi, buna bağlı olarak, satın almalarda ve gönüllü katılmalarla bu komünlerin büyütülmesi.

Ülkeyi ormanlaştırmak, suları temizlemek, tarımı canlandırmak, bitki ve hayvan çeşnisini ve sayısını artırmak, kuraklığa ve erozyona karşı mücadeleyi geliştirmek politikasının bir parçası olarak, komünlere (kredi, ucuz gübre, tohumluk, sulama ve makinalaşma alanlarında) verilen desteğin, orta ve zengin köylülere de verilmesi. Komünlere katılmak istemeyen mülk sahibi köylülerin, büyük üretim ve tüketim kooperatifleri şeklinde örgütlendirilmesi.

Toprak verimliliğinin artırılmasına, hayvancılığın, tarım ürünlerinin ve bitki çeşnisinin zenginleştirilmesine, ağaçlandırmının ve doğal parkların yaygınlaşmasına hizmet eden, bilimsel araştırma, inceleme ve uygulama merkezlerinin, ihtisas okullarının kurulup yaygınlaştırılması.

Yığınların şişen, çürüyen, yağmalanan ve düzensiz beton yığınlarıyla içinden çıkılmaz labirentler haline gelen kentlerden, boşalan kırlara doğru yönelmesine, göçmesine hizmet eden politikaların izlenmesi.

Emperyalistlerin gerginliği Kafkasları tutuşturdu

Uzun yıllardan beri sorun olarak duran, ABD-AB ve Rus emperyalistlerinin stratejik çıkarları doğrultusunda müdahalede bulundukları Gürcistan ile Güney Osetya arasındaki sorun Kafkaslar'da savaş ateşini tutuşturdu



Kafkasya'nın stratejik anlamı ve işaret ettikleri

Kafkasya bölgesi gerek ABD, gerek Rusya'nın stratejik çıkarları için hayati öneme sahip. ABD öncülüğünde yürütülen Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin sacayaklarından birini oluşturuyor. Orta Asya ve Kafkasların zengin petrol ve doğalgaz kaynakları üzerinde denetim kurmak, ABD'nin müttefiki AB'nin Rusya ve İran öncülüğündeki "şer grubuna" karşı güvenliğini sağlamak, ABD için hayati bir öneme sahip. Dolayısıyla ABD, önemli bir kapı olan Gürcistan'ın etrafında bir dönüyor. Kendi denetiminde bir yönetim oluşturmak için uzun süredir siyasi müdahalelerde bulunuyor. "Gül devrimi" bunun somut örneğidir. ABD'nin bu yönelimi sadece Gürcistan'a değil, bölgenin bütün ülkelerine dönüktür. Son haftalarda Türk devleti de dâhil geniş enerji projeleri işbirliği, Ermenistan, Azerbaycan ile yakınlaşma diplomasisi ve ekonomik-siyasi işbirlikleri, bunun Irak'ın yapılandırılma süreciyle bütünleştirilmesi gündemde yer işgal etmiştir. Kafkas petrolü ve doğalgazının Türk devleti üzerinden Avrupa'ya

taşınması konusunda en "güvenilir" geçiş noktasını Gürcistan oluşturuyor. ABD'nin, TC'nin-Ermenistan ile ilişkisini düzeltmesi noktasında caba sarf etmesi tam da bahsettiğimiz enerji kaynaklarını taşımak için yeni bir kapının açılması içindir. Böylece Orta Asya ve İran gazının taşındığı TC-İran hattını etkisizleştirmeyi, dolayısıyla İran'ı sıkıştırmayı öngörüyor. Bugüne kadar Kafkasya, Rusya için arka bahçe konumunda oldu. Dolayısıyla bu gücü kaybetmek istememektedir. ABD'nin bölgede hegemonya kurma çabalarından rahatsız olmaktadır ve kapıyı tutmak için elinden geleni yapmak isteyecektir. Nihayetinde Gürcistan'ın Osetya'ya girmesi ve Rusya'nın buna karşılık vermesi ile patlak veren savaş, özünde emperyalistlerin hegemonya savaşlarıdır. ABD ve Rusya'nın bölgedeki güç gösterisi açısından yaşanan savaş önemli bir yerde duruyor. Bu emperyalist dalışta Gürcistan bir piyon, ulus ve azınlık sorunları ise çatışmanın argümanlarından başka bir şey değil.

Son günlerde ABD'nin Doğu Avrupa ve Kafkaslar'da İran ve Rusya'ya karşı füze savunma sistemleri kurma girişimleri, Orta Asya ülkeleriyle yoğun teması ve daha öncesinde hegemonyası altına almak için özellikle Kafkaslar'da "renkli devrimler" yapması, son olarak Kosova'nın bağımsızlığına ciddi destek sunması gerek Balkanlar'da, gerekse de Kafkaslar'da gergin günlerin başgöstermesine neden oldu. ABD ve Rusya, Gürcistan'ı kendi taraflarına çekmek ya da sıkıştırmak için, ciddi sorun yaşadığı Osetya ve Abhazya kozunu kullanıyor. Zira Kosova'nın bağımsızlığının tanınması ile Gürcistan'ın NATO'ya üye olma isteği ve ABD'ye yakınlaşması karşısında Rusya, Gürcistan'ı Osetya ve Abhazya sorunu ve ekonomik işbirliği noktasında tehdit etmiştir. Aynı şekilde ABD, kendisinin bir eyaleti haline getirmek, bölgenin enerji kaynaklarını denetleyebilmek için Gürcistan'a baskı uygulamakta, Rusya'ya karşı sıkıştırmakta ve ekonomik-askeri işbirliği teklifi sunmakta. Bu çerçevede birkaç hafta önce ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'nin Gürcistan'ı ziyaret ederek işbirliği anlaşmalarını imzalaması, Gürcistan'ın arkasında olduklarının ve toprak bütünlüğünden taraf olduklarını belirtmesi dikkatlerden kaçmadı.

Gürcistan'ın; 7-8 ağustos gecesi bağımsızlığını ilan eden, ama bağımsızlığını hiçbir koşulda tanımadığı, Güney Osetya'ya askeri işgale girişmesiyle savaş başladı. Bölgede barış gücü bulunan ve aynı zamanda G. Osetya'nın garantörü olan Rusya, Gürcistan'ın işgali üzerine tank ve savaş uçaklarıyla Gürcistan'a karşılık verdi. Böylece Kafkasya'da uzun süreden beri süren siyasi gerginlik, son günlerdeki yoğun diplomasiyle geliyorum diyen durum savaş dönuştü. Gürcistan, 2006 yılında referandumla bağımsızlığını ilan eden Güney Osetya'yı işgal ederken, Rusya havadan ve karadan Gürcistan'a karşılık verdi. Çıkan çatışmalar Gürcistan'ın başkenti Tiflis'e kadar yayılırken Rusya Gürcistan'ın önemli limanını ve üç askeri üssünü imha etti. Gürcistan Devlet Başkanı Saakaşvili, işgal hareketini "özürlleştirme hareketi" ve "anayasal düzeni korumak" yönünde görürken, Rusya, G. Osetya'nın garantörü olduğunu ve "Gürcistan'ın cezalandırılacağını" açıkladı. G. Osetya yetkilileri sadece başkent Tskhinvali'de 1600 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı. Toplamda ölen sivillerin sayısı ise 3 bini aştı. Rusya, savaşın başından beri 30 bini aşkın Osetyalı'nın Rusya'ya kaçarak mülteci durumuna düştüğünü belirtti. Rus uçaklarının bombardmanında çok sayıda sivilin öldüğü belirtiliyor. Güney Osetya'daki Rus Barış Gücü Askerleri'nin Komutanı Murad Kulahmedov da İnterfaks'a yaptığı açıklama

lamada, "Güney Osetya güçleri kentin büyük bölümündeki kontrolü ele almayı başardı. Gürcüler kentin dış bölgelerinin kontrolünü elinde tutuyor" dedi. Rus hava kuvvetlerinin, Gürcistan'ın Karadeniz'deki önemli limanı Poti'yi bombaladığı bildirildi. Gürcistan Güvenlik Konseyi Başkanı yaptığı açıklamada, Rus hava kuvvetlerinin ayrıca bir Gürcü askeri üssünü de bombaladıklarını belirtti. Öte yandan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Gürcistan'ın köylerde etnik temizlik yaptığına dair raporlar aldıklarını söyledi. Rusya'nın müdahalesiyle Gürcü birliklerin geri çekildiği ve Osetlerin kentin büyük bir bölümünü kontrol altına aldıkları belirtiliyor.

Rusya'ya karşı savaş ilan edildi, savaş bölgeye yayıldı

8 ağustosta başlayan çatışmalar yoğunlaşarak bölgeye yayıldı. Gürcistan'ın sınır kenti Gori'ye kadar sıçrayan savaşta Bakü-Ceyhan-Tiflis boru hattının bulunduğu bölgeye bombalar yağdı, Karadeniz kıyısındaki Poti Limanı kullanılamaz hale geldi. Gürcistan'dan tek taraflı olarak bağımsızlığını ilan eden Abhazya, Gürcistan kontrolündeki Yukarı Kodori bölgesine operasyon düzenledi. Çok sayıda Abhaz, Oset ve Rus milisi Güney Osetya'ya destek vermek üzere savaşa dâhil oldu. Durumu değerlendiren Gürcistan Cumhurbaşkanı Mihail Saakaşvili, Rusya'nın ülkesini işgal etmek için geniş çaplı bir askeri operasyon başlattığını öne sürdü. Rusya'ya acil ateşkes çağrısında bulunan Saakaşvili'ye rağmen Gürcistan parlamentosu 15 gün savaş ilan etti. Karardan sonra açıklamaya yapan Saakaşvili, Rusya'nın Gürcistan topraklarını işgal girişimini uzun süredir planladığını belirtirken, "İlan ediyorum; Rusya ile savaş halindeyiz" dedi. Ülkede sıkıyönetim ilan edeceklerini, bunun için hazırlıklı olunması gerektiğini duyurdu. Ateşkes ve savaş kararı arasında gidip gelen Saakaşvili, ABD'ye seslenerek, "Biz özgürlük ve demokrasiyi seçtik. Onun için cezalandırıyoruz. ABD bize yardım etmeli" talebinde bulundu.

AB ve ABD'den Rusya'ya sert tepki

Gürcistan'ın G. Osetya'ya girmesi, Rusya'nın buna karşılık vermesi karşısında ABD, AB, NATO, BM ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Topluluğu (AGİT) alarmına geçti. Çatışmaların endişe verici olduğunu ve bunun topyekûn bir savaş haline dönüşeceğini açıklayan bu güçler, ateşkes ilan edilmesi ve diplomatik görüşmelerin hemen başlatılması çağrısında bulundular. "Bir-

çok BM Güvenlik Konseyi kararında da dile getirildiği gibi biz Gürcistan'ın egemenliğine ve uluslararası tanınan sınırları içinde toprak bütünlüğüne, uluslararası topluluğun desteğini vurguluyoruz" diyen ABD, Rusya'nın saldırısını hemen durdurması, birliklerini geri çekmesi ve Gürcistan'ın toprak bütünlüğüne saygılı olması çağrısında bulundu. Öte yandan Saakaşvili yaptığı açıklamada Türk devletinin de aralarında bulunduğu birçok ülkenin liderinden Rusya'ya baskı uygulamalarını istedi. Ülkesine yardım etmesinin ABD'nin çıkartma olduğunu söyleyen Saakaşvili, "Bu artık sadece Gürcistan'ı değil, Amerika ve onun değerlerini de ilgilendiriyor. Biz şu anda saldırı altında olan, özgürlük seven bir ülkeyiz" diyerek sırtını yaslayıp "gül devrimi" yaptığı ABD'den olaya müdahale etmesini istedi. Gürcistan'ın toprak bütünlüğünü önemsediklerini açıklayan AKP, Gürcistan'ın G. Osetya'yı işgal etmesini meşru göstererek, Rusya'ya karşı ABD'den yana olduğunu işaret etti.

Rusya: Saakaşvili ile masaya oturmayız

Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev'ya 12 ağustos günü bir açıklama yaparak, saldırıları sona erdirdiklerini duyurdu. Gürcistan'ı "cezalandırdıklarını" ve askeri birliklerini dağıttıklarını söyleyen Medvedev; "En önemlisi orada yaşayan vatandaşlarımızın ve barış güçlerinin güvenliğini sağladı. Şu an sorunun çözüm yollarını görüşebiliriz" diyerek, Masaya oturabileceklerinin işaretini verdi. Aynı gün bir açıklamaya yapan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ise Gürcistan'daki askeri varlıklarının süreciğini ve bir saldırının olması durumunda anında cevap vereceklerini dile getirdi. Görüşme masasında Saakaşvili'yi görmeye istemediklerini ve böylece bir durumda masaya oturmayabileceklerini söyleyen Lavrov; "Ben Rusya'nın Saakaşvili ile konuşmak istediğini düşünmüyorum. O, vatandaslarımızı karşı suç işlemisi bulunuyor. Artık bundan böyle Saakaşvili bizimle masada oturamaz. Hatta Saakaşvili'nin görevini bırakması daha iyi olur" dedi.

Perde arkasındaki hazırlık

Rusya'ya rağmen Gürcistan'ın kendinden emin bir şekilde G. Osetya'ya girmesi ister istemez bunun arkasında kimler var, önceden bir hazırlık mı yapıldı sorularını karşımıza çıkarıyor. Zira Rusya, yaptığı açıklamada Gürcistan'ı savaşa sokanların ABD, TC ve NATO olduğunu altını çizdi. Rusya'nın NATO temsilcisi

Dimitriy Ragozin, Gürcistan'ı Güney Osetya'ya saldırması konusunda NATO'nun teşvik ettiğini söyledi. Yıllarca Rusya'nın gölgesinde yaşayan Gürcistan, 2000 yılından itibaren ABD'nin, "gül devrimi"yle Saakaşvili'yi devlet başkanlığına getirmesiyle yüzünü ABD'ye çevirdi. ABD'nin kurduğu kukla hükümet, son zamanlarda da NATO'ya üye olma noktasında oldukça ısrarlı. Türk devleti ile 2002'de savunma ve ekonomik işbirliği anlaşması imzaladı. Gürcistan, Rusya yanlısı güçlerin ABD tarafından yönetimden indirilerek yerlerine Saakaşvili tarafından temsil edilen yeni güçlerin getirilmesiyle birlikte, ABD'nin stratejik çıkartma hizmet eden bir üs haline geldi. Hazar petrollerinin Batı'ya ulaşmasını amaçlayan, ABD destekli Bakü-Tiflis-Ceyhan projesinde kilit roller üstlendi. Geçtiğimiz aylarda geniş çerçeveli bir katılımla Brüksel'te toplanan, yeni konseptini belirleyen, sınırlarını genişletme karar alan, güvenlikten öte siyasi ve ekonomik alana katılım ve müdahale karar alan NATO, Gürcistan'ın bu çerçeveye dahil edilmesini öngörmüştü. Ne var ki Rusya'nın sert tepkileri ve tehditleri Gürcistan'ın NATO'ya üye olmasında bir süreliğine de engel oldu. Gürcistan'ın son günlerde ABD ve NATO'yla gerçekleştirdiği yoğun görüşmelerin ardından Gürcistan'ın aniden G. Osetya'ya girmesi anlaşılır bir durumdur.

Gürcistan'ın askeri harcamalarının son 4 yılda 30'a katlanması ve 1 milyar dolara yükselmesi dikkate değer. Gürcistan'a karşılıksız mali yardımda bulunan ülkeler arasında Başta Türk devleti olmak üzere ABD, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, İsrail, Bosna Hersek, Sırbistan ve Ukrayna yer alıyor. ABD'nin Gürcistan'a karşılıksız olarak 40.6 milyon dolar, Türk devletinin ise 100 milyon dolar hibe ettiği belirtiliyor. Türk devletinin, Türk İşbirliği ve Kalkınma İdaresi (TİKA) aracılığıyla Gürcistan'ın teknik ve ekonomik kalkınmasına yardım ettiği, Gürcistan ordusunun modernizasyonu ve eğitimini üstlendiği bilinen bir durum. Gürcistan ordusunun subaylarının Türk ve ABD ordusu tarafından eğitildiği, 8 bine yakın askerin özel eğitimden geçirildiği belirtiliyor. Türk devletinin 100 askeri araç, 50 adet PZRK mobil füze rampası, Kılıç ve Doğan savaş gemileri, 2 mayın temizleme gemisi, 12 mayın tarayıcısı, 2000 adet namılu altı bomba atar, 25 bin ekipman, 80 adet MP5, 3800 adet el bombası, 10 milyon adet mermi hibe ettiği açıklandı. Çek Cumhuriyeti; 10 adet L-159 Alca uçağı, 620 ton askeri malzeme, Bulgaristan; 250 adet anti-tank roketi verildi. Bugüne kadar toplamda NATO ülkeleri tarafından Gürcistan'a 175 tank, 126 zırhlı araç, 67 top, 4 savaş uçağı, 12 helikopter, 8 savaş gemisi verilirken, önümüzdeki dönem içerisinde 100 adet zırhlı araç, 20 savaş uçağı (4 adet Miraj 2000), 15 Black Hawk savaş helikopteri ve 10 adet gemi verilmesi öngörüülüyor.

Güney Osetya ve Abhazya sorunu

Uzun yıllar gerginliğe ve çatışmalara neden olan, bugün savaşa dönüşmüş olan Osetya ile Gürcistan arasındaki sorun 1918'e kadar dayanıyor. 26 Mayıs 1918'de ülkedeki bütün azınlıklara eşit hakları tanıyan Gürcistan, 1919'da yerel medisleri kapatma kararını aldı. Gürcistan'ın Güney Osetya'daki hâkimiyeti 25 Şubat 1921'de Sovyet Kızıl Ordusu'nun Gürcistan'a girmesiyle sona erdi. Güney Osetya, 1922'de 'Güney Osetya Özerk Bölgesi' olarak Gürcistan'a bağlandı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte birçok ülkenin ayrılma karar almaları Osetleri de etkiledi. Rusya Federasyonu'na bağlı Özerk Kuzey Osetya'yla birleşmeyi isteyen G. Osetya ile Gürcistan arasındaki gerginlik 1989 yılında arttı. G. Osetya'nın 20 Eylül 1990'da kendisini "Demokratik Güney Osetya Sovyet Cumhuriyeti" olarak ilan etmesinin Gürcistan, söz konusu bölgeyi özerk statüden kaldırdığını açıklayarak tanımadı. 1991'de Gürcü birliklerinin G. Osetya'ya girmesiyle çatışmalar başladı, 1992'de de Ruslar, Gürcüler ve Osetlerden oluşan 4 bin kişilik barış gücü birlikleri oluşturularak ateşkes ilan edilmişti. Benzer bir sorun da Gürcistan ile Abhazya arasında yaşanıyor. Abhazya da gerçekleştirdiği referandumla tek taraflı olarak 2006'da bağımsızlığını ilan etmişti. Abhazya ve Gürcistan arasındaki çatışmalar uzun süreden beri devam ediyor. Bu çatışmalar sonucunda 39 bin Oset ve 11 bin Gürcü hayatını kaybetmişti. 2004'de "gül devrimiyle cumhurbaşkanı seçilen ABD yanlısı Saakaşvili'nin "kaybedilen toprakları geri alma" sözüne, ABD'nin emperyalist çıkarları doğrultusunda Balkanlar'da ve Kafkas-Orta Asya'da enerji kaynakları ve füze savunma sistemleri temelli politikaları, ABD'nin Rusya'ya karşı üstünlük kurma ve onu sıkıştırma politikalarının eklenmesi bugün yaşanan savaşı fiille-yen metkenler olarak okunabilir.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Eleştirinin ele alınışı üzerine

Dişardan eleştiriye elbette değeri verilmelidir. Ama tahlil ve değeriendirme süzgecinden geçirmeden, bunları olduğu gibi doğru kabul etmek ve bunlarla gözü kapalı biçimde ortaklaşmak büyük bir tehliktedir. Dişardan gelen eleştiri, gözü kapalı bir şekilde bayrak edinme hastalığı büyüme trendi göstermektedir. Teorik dizelerin alımlılığı kimi yoldaşları cezbe etmektedir. Oysa, "becereksizce" de olsa bir araya getirilmiş sade pratik dil, gerçeğe en yakın olma ve pratikten çıkma özelliğiyle daha değerlidir.

Savaşı, savaşanlar daha iyi bilirler, "armudun tadını anlamak için onu ısırarak gerekir" sözlü iş yapanların daha doğru yapacaklarını ve bileceklerini anlatır. Kendi pratiği-miz ve diğer toplumsal pratiklerden öğrenmeyi esas almıyoruz. Ama iş yapma pratiği; salt akademik bilgi ve zihinsel siyaset üretmekle sınırlı olanların diştan eleştirilerinden yararlanmakla birlikte bunlara karşı daha temkinli olmak durumdayız. Diştan eleştirinin içe vakıf olması zayıf bir ihtimaldir. Pratik çalışmalardan kopuk olanların, bu çalışmaların sorunlarına çözüm üretmeleri ve doğru tahlillere dayalı doğru teoriler geliştirmeleri, zaman zaman mümkün olsa da, pratik iş yapma eylemi içinde olanları karşıısında subjektivizme ve dogmatizme düşme olasılığı çok daha büyüktür.

Dişardan gelen eleştirilere karşı tutumumuz iki özellik taşımalı: Birincisi; onlardan öğrenme alçağ gönüllülüğüne sahip olmamız. Bu eleştiri, iyi dinleyp önemseyerek değeriendirmeliyiz. Çünkü bazen dikkatimizden kaçan ve görmediğimiz sorunlar, dişardan bakanlar tarafından daha iyi görülebilirler. Başkalarının da doğru söyleyebileceği kabul edilmelidir. Bizler doğruları bataryası değiliz, başkaları da doğrulardan men edilmiş körlük kaynakları olamazlar. O halde diştan gelen eleştirilere mutlaka değeri vermeli, kibirden sakınmalıyız. Dişımızdaki doğruları da sahiplenip kendimize katarak güçlenmeye tamamen açık olmalıyız. Yanlız kendi doğrularımızla ve pratiğimizle yetinmek, dar deneyci kısır döngüye sıkışmamızı beraberinde getirir.

İkincisi; dişardan gelen eleştirinin somut şartlarınıza uyup uymadığını, gerçeği ve bilimselliği yansıtıp yansıtmadığını titizlikle ele alıp tespit etmeliyiz. Doğru olanla olmayanı, bilimsel ölçülerle iyice ayırtmalıyız. Doğruyu aldığımız gibi, yanlışı da seçip atmasını bilmeliyiz. Her şeyde iki yanın olduğu mutaktır. Bu bilinçten hareket edip, mutlak ret ve mutlak kabul toptancılığından uzak durmalıyız. Öte yandan her parlayanın altın olmadığını bilmek ve kavramak zorundayız. Politik uyanıklığı elden bırakmadan, sahite yenilik söylemleriyle gerçek yenilikleri birbirinden ayırtırmayı da bilmeliyiz. Bazen meseleler dişardan daha doğru görülebilir de, genel yasa olarak sorunların içinde bulunan veya yaşayanların o konu hakkında daha sağlam görüşlere sahip olacağı genel bir doğrudur. O zaman sorunların içinde olanların bilgi ve tecrübesini ve pratiğın derslerini esas almalıyız doğru olacaktır. Dişarının değeri, içeriinin esas alınması, dişımızdaki tecrübelerin inkar edilmesi anlamına gelmez. Şüphesiz ki bu biçimi değeri, özü esas almanın gereği olduğu somut biçimde ortadadır. Kısacası "yabancıya" duyulan hayranlıkla dişardan gelen herşeyi yeni görüp olduğu gibi kabul etmemeli, bilimsel şüphelikle elekten geçirmeliyiz.

Pratiğın sahiplerine öncelik verilmesi ve işin öznesi olanların önemle dikkate alınması esas tercihimiz olmalıdır. Zira sahip olduğumuz bilginin temelinde pratik vardır.

"Araştırma yapmanın söz hakkı yoktur" sözünü; olay ve olguları, sadece görünen yönleriyle sınırlı tutup onların içyüzüne inemeyenlere ilişkin yapılan bir tespit olma gerçeğiği her zaman güncelliğini koruyacaktır. Yine bu söz teorik gevezelik ve ezbere dayalı sözlerle yetinin öznesi" olmaya çalışanlar için biçilmiş kaftandır. Elbette söz ve eleştiri hakkı ipotek altına alınamaz. Ancak bu hak, bizlere, bilimsellikten ve pratik gerçeklikten uzak, hoyratça ve sorumsuzca eleştirilerde bulunma lüksünü sunmaz, sunmamalıdır.

Kendi gücüne güvenmek yerine dişardan duranlardan medet beklemenin yıkıntıya yol açacağı açıktır. Tumturaklı sözcüklerle bezeli parlak(!) projelerin güdümüne girenlerin rüyaları karardı. Öz benliğinde çizileşemeyip diştan aktarma teorilerle "bayrak tutanların" falso şampiyonluğu kaderini yaşadıkları görülmektedir.

Şimdi, bir yanlışı tepki olarak ikinci yanlışı savrulmadan, yani dişarının tesirinde kalmadan, ama dişarıya karşı da tamamen kapanmadan, kendimize güvenerek, gerçekliğimize uygun görevlerle ilerleme halkasına sıkıca sanılma zamandır. Mütevazı ve emin adımlarla yürüyelim. Gerçekçi olmayan çiz hengamelere vesveslenmeden ve bunlardan etkilenmeden kendi gücümüzle basitten karmaşığa, küçüktün büyüğe doğru gelişme yolunda kendi doğrultumuzda ısrarla yürüyelim.

Oportünistler mükemmel tartışarak oyalanır. Devrimciler, mükemmel olanı belirler, olanaklı olanı yaparak ona ulaşmayı hedefler. Önemli olan, küçük de olsa doğru halden yakalayıp devrimci pratiğe girmektir. En büyük değerişme gücü yapmaktır ve bunda ısrarlı olmaktır.

ABD'den Pakistan'a "yardım" suçlaması

Geçtiğimiz yıl, Pakistan'ın elinde bulunan nükleer silahların denetiminin İslamcı güçlerin eline geçmesi riski, Afganistan-Pakistan sınırında El Kaide yanlısı aşiret güçlerinin denetlenmemesi ve yardım edilmesi ABD'nin sert tepkilerine ve tehditlerine neden olmuş, ABD, önlem olarak siyasi bir müdahalede bulunarak kendi çıkarları doğrultusunda Pakistan'da seçimlere gidişmesi noktasında baskı uygulamıştı. ABD'nin, Pakistan istihbaratını, aşiretlerin kontrolündeki güçlere yardım ettiğini iddia ederek suçlaması yeni bir gerginliğe yol açtı. Üst düzey bir CIA yetkilisinin bu ay içerisinde, Pakistan istihbarat servisiyle görüşme yaptığı bildirildi. Bu ziyaretin, aşiretlerin kontrolündeki güçlerle Pakistan istihbaratının ilişkisi hakkında olduğu kaydedildi. ABD, son zamanlarda Afganistan'da çatışmaların şiddetlendiğine, Hindistan'da intihar saldırısı düzenlendiğine, Keşmir'de çatışmaların yoğunlaştığına dikkat çekerek, bunda Pakistan istihbaratının sorumluluk payı olduğunu belirtti.

ABD'li üst düzey bir yetkilii Pakistan'a çok net mesaj verdiklerini, durumun düzeltilmemesi halinde sert tavır takınacaklarını ifade etti. Pakistan'ın El Kaide'ye destek verip vermediği noktasında netliğe sahip olmadıklarını, ama Pakistan istihbarat servisinin etkili aşiretlerden Hakkaniilere yardım ettiğini belirtti ABD'li yetkililer, derhal karşı harekete geçmeleri yönünde baskı uyguluyor. Daha önce de Bush'la görüşen Pakistan Başbakanı Rıza Gilani, aşırı unsurlarla mücadele edileceği yönünde taahhütte bulunmuştu. Pakistan İstihbarat Servisi (ISI)'nin, ABD'nin isteği doğrultusunda El Kaide'ye karşı operasyonları gerçekleştirdiği bilinen bir durum. Pakistanlı yetkililer bu suçlamaların asılsız ve kötü niyetli olduğunu açıkladı. ABD'nin denetiminde olan, siyasi dengesi buna göre belirlenen ve Afganistan işgalinde her yönüyle ABD'den yana aktif katılımı istenen Pakistan'ı bundan sonra nelerin beklediği, hatta ABD'nin müdahale edip etmeyeceği tartışılıyor.

“PARTİLEŞMEK” BAŞLIKLİ BİRLİK ÖNERİSİ, TASFİYECİLİK YOLUNDA LEGALLEŞME ÖNERİSİDİR!

Komünist partileri parlamento mezarlığına gömülemez!

“Yüz Fikir” köşemizin yazarı sayın Muzaffer Oruçoğlu’nun “Partileşmek” başlıklı yazısındaki kimi noktalar üzerine değinmeyi zorunlu gördük. Yazının geneline bakıldığında “Partileşmek” başlığı hatalıdır, “Legalleşmek” demek daha doğru olurdu. Zira beğensek de, beğenmesek de parti-partiler zaten var. Legali yok, önerilen de legalleşmektir ve orda birleşmektir. O halde doğru başlık, legalleşmek olmalıydı. Dahası, legal partide birleşmek, en doğru başlık olurdu.

Oruçoğlu, yazısında aynı kökenden geldiğine inandığı hareketlerin birliğini savunmaktaydı. Ancak kökenin bir yere dayanması başlı başına yetersiz bir yaklaşımdır. Alman felsefesi, İngiliz ekonomi politliği ve Fransız sosyalizmi, Marksizm’in üç temel dayanağı-kökeniydi. Ama açık ki, Marksizm, bu üçayakta da bunlardan başka bir şeydir. Marks, Hegel diyalektiğini aldı-ona dayandı, ama onu ters-yüz etti. İbrahim, TİKP kökenlidir. Lakin ne Marks Hegel ile birleştirilebilir, ne de İbrahim TİKP ile birleştirilebilir. Ama Marks, Lenin’den Mao’ya ve onun takipçileriyle birleşebilir-birliktir de. Armutlar ayrı torbada, elmalar ayrı torbada olur, hamlar ağaçta bırakılır, değmişler toplanır, kökenleri aynı olsa da. Daima bir ikiye bölünür, ama iki bir olmaz.

Atılım’ın AEP kökenli olduğunu söylemek daha isabetli ve bilimsel olur. Anarşizm, Troçkizm, reformizm ve sendikalizm-ekonomizm, Marksizm’den çıkan sapmalardır. Ne var ki, bunların hepsi ideolojik anlamda Marksizm’in düşmanları olup, mevcudiyetleriyle onunla asla bir değildirler-birleşemezler. Atılım, Maoist güzergâhta değil, Hocacı güzergâha oturmaktadır. Özetle, gerçek olan budur. Gerçeğin çarpıtılarak ifade edilmesi, saklan-

ızm’dan taviz verilemez! Bu hesaplaşma 1978’de tamamlanmıştır, geriye dönülemez! Yönümüz ileriye doğrudur. Birlik hedefi ve gündemimiz de bilinmektedir. Kiminle birlik, nasıl bir birlik sorularına fazlasıyla yanıt verilmiştir zaten, yinelemeye gerek yok. Birliğin ne şekilde olacağı da söylenmiştir. Açık ki, yazanımızın birlik anlayışı kaba ve öznel olup sakattır.

Gördüğümüz kadarıyla İbrahim “kökenli” olmak, öngörülen birlik için tayin edici önemde ele alınıyor. Eğer böyleyse, bu da isabetli ve doyurucu değildir. Atılım’ın İbrahim’in ideolojik-politik-örgütsel hattı ve teorik tespit ve tahlilleriyle bir yakınlığı bulunmamaktadır. Beyan ve savunuları bunu açıkça göstermektedir. Üstelik söz konusu hareketin oluşum süreci İbrahim “kökenli” hareketten ibaret değildir. Bizler ise, tam tersi İbrahim’i bütünlüklü olarak sahiplenmekteyiz. Geliştirdiğimiz yanların olması bu gerçeği değiştirmez. Bize rengini veren ise kişiler değil, kişilerin ardına sığınma ise hiç değildir, ideolojidir. Maoizm’dir. Atılım için bunu iddia etmek, oldukça büyük bir zorlama olur, üstelik kendileri dahi bunu iddia etmiyor.

Komünist ve devrimci güçlerdeki dağınıklığın giderilmesi ve mümkün olan birliklerin sağlanması görevi elbette ertelenemez, devrime bırakılmaz. Yazık ki, birliğin sağlanması ve dağınıklığın giderilmesi, ha dendiğinde olacak işler değildir. Bilakis süreç ve izlenecek yöntem meselesidir. Bilinen mevcut farklılığa sahip devrimci güçlerin birliği ise, büyük gelişme; ciddi dönüşümlere mümkündür. Bu gerçeklik de bizi, herhangi bir partinin ciddi siyasi-örgütsel güç olup, ideolojik-teorik etkisini diğerlerine özellikle pratiğin diliyle tesir ettirip kendisini bilimsel

sosyalistler ise, bizler değil. Bizler sosyalist isek (bundan kuşkumuz yok) o halde olan sosyalist değildir. Örgütcülük oyunu oynayamayız, dükkancı da değiliz. Fakat örgüt de ilkelilerle korunmalı, programıyla belirgin çemberi olmalı ve ölçülerini Mevlanacı olmamalıdır.

Oruçoğlu, özgülünde “birlik” tartışmasının daha göze çarpan kısmı birliğin hangi güçler arasında yapılacağı değil, hangi zeminde yapılacağıdır. İlki de es geçilemez elbette. Birlik, ideolojik birlik olmadan gereksiz bir çabadır. Ancak Oruçoğlu’nda hâkim olan yan esasta “legalleşmek” eğilimidir. Zira yazısında kökenleri aynı olan güçlerden ziyade bu güçlerin birleşeceği zemin olan “yasal parti”ye vurgu yapmıştır. Yasal partiye stratejik misyon biçmek ülkemiz koşullarında devrimin nasıl ve hangi araçlarla yapılacağını tahlil edememekten ileri geliyor. Strateji ve taktiğin kanştığı yerde devrim; ciddiyetle ele alınan, tırnakla kazılan bir süreç olmaktan çıkıp, düzen sınırlarına hapsedilmiş oyalamacadan ibaret kalmaktadır. Neden legal parti tartışması aktüel bir tartışma haline getiriliyor, legal parti sevdası neden birden hortladı, bu çok anlaşılır ve izah edilir değildir. Özellikle ülkemizde ve genel anlamda legal parti, devrimin örgütlenmesinde stratejik bir unsur görevi göremez. Ama legal parti sevdası tasfiyeciliğin bir aracı olabilir ve bu tehlikeli bir doğrultudur. Emperyalizmin silahlı mücadelelere saldırıp tasfiye etme stratejisinin bizlere de uzanan bir kuşatma atmosferi yarattığı açıktır. Düzen sınırları içerisinde oyalanmak isteyen varsa, onlar sonsuza kadar orada eğlenebilirler. Ancak, siyasal iktidar derdi olanlar, varlığını buraya hasır edemezler. Onlar her şeye rağmen iktidarı neyin ucunda olduğunu bilir ve buna uygun konumlanırlar. Ve tabii



ması ve muğlaklaştırılması, Atılım ile diğer iki gazete arasındaki derin farklılığı ortadan kaldırmayı başarmaz. Zira bu yalnızca Oruçoğlu’nun çabasıdır.

Yeriyken bir parantez açalım; İşçi Köylü gazetesine, temel meselelerde aramızda ciddi farklılıkların olmadığı ve aynı durmamızın anlamlı olmadığına dair tartışmaları geçmişte çokça yaptık ve bu konuda hala farklı düşünmemekteyiz. Bu reel bir durum. Bu realiteye karşın, Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü ve Atılım güçlerinin birleşmesi önerisi gerçekçi olmasa gerek. Fikir jimnastığından öteye pratik bir değer taşımaz. Teorik açıdan da subjektif bir öngörü. Özü bakımından çürük olup, ölü doğmuş bir fikir. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, nesnel zemini olmayan fikir ve planlar, gerçekten uzak, soyut teoriler olarak kalıp işe yaramazlar.

Parantezi biraz genişletelim. “Partileşmek” başlıklı birlik önerisi yapan yazıda, sübjektivizm kusurunun belirlenmediğini söylemek durumundayız. Gerçekliği içeriden ve yakinen tanımadan, salt kimi kokular almakla yetini siyaset ve teoriler üretmenin sübjektivizme yol açacağı anlaşıldır.

Tüm gerçeği hasıraltı edip, önerildiği kapsam, biçim ve güçlerle birlik için pratik-teorik çabaya girip adım atmanın akıllıca olmayacağı kabul edilmelidir. Birlik önerisinin temeli zayıf olup, gerçekçi yan ve gerekçeleri son derece yoksul olduğu gibi, yazıdaki gerekçe ve mantığı da cılız ve tutarsızdır. Sayın yazarımızın tüm derinliğine rağmen, bu fikrinin-fikirlerinin “yalın kat” olduğunu söylemeliyiz. Anılan güçlerin ideolojik muhtevaları, devrim programlarıyla somut yönelimleri ve iç durumları göz önüne alınmadan ve farklılıklarına kayıtsızlıkla, müşterekleri zayıf olan güçlerin, Kuruluş Kongresi ve Örgütlenme Komitesi’ne uzanan birlik sürecine oturmaları, fevkalade uzak ve zor bir ihtimaldir.

Oruçoğlu, farazi bir tartışma yürütmüştür. Sorunu basından yanlış ortaya koymuştur. Öncelikle “herkes sosyalist bir parti çatısı altında birleşme görüşünde ise” demıştır, ardından ise “gerekli iç tartışmaları yapıp görüşlerini berraklaştırmalıdır” demıştır. Birleşmek için ideolojik, teorik, programatik görüşlerinizi vb biçimlendirip, aynılaştırdıktan sonra da birleşin denilmektedir! Oysa olması gereken birlik zemini bulunuyorsa, birliğin gündeme getirilmesidir. Bu zemin ise esasta öncelikli olarak ideolojidir. Oruçoğlu ise “bütünlüğünüzü bozun birliğe varın” diyor. Ancak unuttuyor ki, ideolojik harman benimsemez.

Kaldı ki, Devrimci Demokrasi olarak çizgimizde netiz, esasta bir çizgi hoşnutsuzluğumuz, genel siyasi çizgi sorunumuz yok. Dahası, diğer gazete-güçlerle aramızdaki ayrınlıklarda netiz, durduğumuz yeri bilmekteyiz. Mao-

olarak ispatlayıp kanıtlaması şartlarına götürür. Açık alanda ortak tepki ve eylem birliğinde, dar grup çıkarlarıyla hareket edip bu düzeyde ortak hareketi beceremeyenler, büyük birliklere hiç gelemezler. Kabul edilir ki, şu veya bu düzeyde ortak hareket edilmesi veya birliğin sağlanması, tek tarafın istem ve iradesiyle değil, karşılıklı muhatapların ortak irade ve tutumlarıyla birlikte temel paydaların varlığıyla mümkün olabilir.

Yazarımızın ikinin bir olamayacağını kabul etmelidir. İbrahim “kökenli” olmak kendi başına birlik sağlamaya yetmiyor. Bunu yazarımız da çok iyi bilmektedir. Aslında yazarımızın esas olarak söylemiş olduğu şudur, “Bırakın kuru ideolojiyi, ilke ve örgüt gibi dar meseleleri. Bunlar önemsiz meseleler. Ne çizgisi. ‘Bu kireçleşmiş’ kalıpları atın bir kenara. Amaçta birleşmenin yeterdir”. Bu durumda yazarımız, İbrahim kökenliliği sözünü gerekeşisi yerine başka ifade kullanmalıydı.

Büyük öğretmen Lenin yoldaşın bir anaristle yaptığı yolculuk sohbetinin akıbetini hatırlatmak isteriz. Dahası, Lenin yoldaşın haklı olarak söylediği; “Amaçta birlik olmak yalnız başına yetmez, ilke ve örgütte birleşmek önemlidir” sözlerini hatırlamak faydalı olacaktır. Bir anaristle amaçta aynı düşündüğünü söyleyen Lenin, ilke, örgüt ve diğer tüm meselelerde aralarında uçurumları kadar fark olduğunu söylemişti. Eğer amaçta birleşmek yetiyor ise amaçta anaristlerle de birleşmekteyiz! Peki, bu durumda anaristlerle birlik olmalı mıyız? Elbette hayır. Açık ki Lenin doğru söylüyordu, yazarımız ise hatalıdır.

Nesnel zemini olmayan bir uğraşa düşmek, “havadan su dövmeye benzer”. Bizler, nicelik olarak zayıf da olsa komünist, edini, sağlama ve ilkel bir partiyi koruyup geliştirmeyi ilke ediniriz. Çünkü biliyoruz ki, sağlama, ilkel, sıkı örgütlenmiş ve devrimci görevlerde pişerek birikimler edinin dinamik bir misyon yaratılmadan, büyük gelişmelere ulaşmak olanaklı değildir.

EMEP, ÖDP gibi sosyalist partileri mi? Legalist reformist partileri sosyalist partiler olarak kabul edemeyeceğimize, keyfi tercihimiz değil, olguyu doğru tanımlamamıza ve siyasi, ideolojik ve sınıfsal tahlil ve değerlendirmemiz gereğidir. İlegal parti örgütlenme ve örgüt esasları ortada dururken, bu niteliğe tezat duran ve özgünlüğümüze ağır saldırılarda bulunan, tasfiyecilik reformist çizgileriyle ideolojik cephedeki mücadelemizin esas hedefleri arasında olan güçleri “sosyalist” değerlendirmemiz beklenemeyeceği gibi, bunlara sosyalist deyip, “sosyalist partiler birliği” gibi, geniş bir birliği hedeflememizi istemek biraz zorlama bir istem olur. Elbette gerçek sosyalist partilerle böyle bir şey düşünüyoruz, ama sosyalistlerle! Eğer bunlar (ÖDP, EMEP) sosyalist ise bizler neyiz? Zira aramızdaki uçurumları görünmez değildir. Şayet onlar

ki uygun koşullarda her aracı önemine uygun olarak devreye sokmaktan da sakınmazlar. Onlar için bu taktik bir meseledir, stratejiye hizmet edecek şekilde ve koşulla bu taktiği devreye sokarlar. Evet, onlar hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetmezler. Lakin strateji ile taktiğin uyumu ve ayrışımına ve taşların yerli yerine oturtulmasına önem vererek, ilkeleri silikleştirmez her şeyi tek torbaya koymazlar.

İhtilacı mücadeleyi kafalarında bitirip legalizmi ve reformizmi bayrak edinen düzen içi çırpınırlar, “sınıf mücadeleleri tarihe karıştı” gibi neo-liberal zıvaların zımnı savunucuları durumundadırlar. Sivil toplumcu, Avrupa merkezci, proleter devlet ve diktatörlüğü reddeden görüşlerin bugün aldığı özgün biçim, daha çok radikal mücadelenin tasfiyesine dayanan, stratejik legal parti savunusu biçimindeki parlamentarizmdir. Toplumsal tarihi, çağımızdaki sınıf mücadeleleriyle ilerleyip “tarihin sonu” olmadığını bilumum neo-liberal ideoloğlara ve etkilerindeki uzantılarına gösterdi-gösterecektir. Dünyanın birçok yerindeki Maoist mücadelelerin gelişim seyri ve örgütlenmeleri “gül diken”i misali gözlere batarak zaten bunu göstermektedir.

Lenin, devrimci sınıf çizgisinde ısrar edince, bilumum burjuva çevreler ve orta yolcu oportünistlerce “dar kafalı, kavgacı, hırçın haylaz çocuk, dogmatik kalıpcı, anarşist, uyumsuz” vb damgalamalarla küçümsenip hor görüldü. Mao, bağimsız devrimci sınıf çizgisinde ısrar edince, yine benzer çevrelerden emperyalistlere kadar malum kesimler aynı deyim ve horlamaları Mao’ya da yaptılar: “Köylü kafalı, kavgacı kabadayı, yaramaz, huysuz çocuk, statik, eski kafalı, çağa uyum sağlayamayan” vs.

Peki, ne oldu, sınıflar mücadelesi ve toplumsal tarihi Lenin ve Mao’yu doğrulayarak küstahları ve sözüm ona büyük bilgeleri tarihin gerisine bıraktı.

Biliyoruz; strateji, ilke, örgüt, diktatörlük-devlet, ideoloji, radikal mücadele ve hatta sınıf savaşı gibi ifadeleri kullandığımızda bizlere de ağır büküp küçümseyenler, geri kafalı statikler, çocuklar vb diyenler var ve olacaktır. Varsın büyük adamlar öyle desinler, bizler karınca karınca çabamızı büyütmeye çalışacağız. O amaç için bir kum tanesi olarak ihtiyaç duyulan harca tereddütsüzce karşacağız. “Değişik görüşlerle tek bir sosyalist partinin çatısı altında olmaya” da diyeceğimize var. Lenin der ya; bir papaz gelir de Bolşevik Parti içinde örgütlen partinin çarışmalarını yürütürse, bizler için bir sorun yoktur, o onun sorunudur. Yani, papaz komünist partinin ilke ve kararlarını kabul eder devrime hizmet ederse, bizler buna ne diyebiliriz ki? Zira papaz ya da rahip idealist dünya görüşünü terk edip Marksizm’i benimsemiştir.

Nihai Amacı Özel Koşulun Somut Direktifi Haline Getirmek Felsefi Sefalettir!

“Her iktidarın doğası, en geniş kitle demokrasisine karşıdır”. Oldukça kanşık ve popülist söylemden öte bir anlam ifade etmiyor yazarımızın dediği. Zira “iktidarın gelişip güçlenmesi, özgürlüğe doğru olmaz” demektir. Anlaşılan o büyük özgürlük imkansızs görüyor-imkansızsızlatılıyor.

Bildiğimiz kadarıyla, burjuva demokrasisi, Halk Demokrasisi ve Sosyalist demokrasi var, “kitle demokrasisi” neme nem şeydir, pek vakıf değiliz... Yazarımızın söylediği “en geniş kitle demokrasisi” bir bakımdan komünizmi işaret ediyor. Ama sanınız orada da demokrasi den bahsedilmez. Demokrasi gömleği, komünizme oldukça dar gelir ve demokrasi orada gericidir.

Başka türlü “en geniş kitle demokrasisi” nerde, nasıl olabilir, kurgulayamıyoruz. Proletarya diktatörlüğü tüm biçimleriyle, halk için demokrasi ve gerici sınıflar için diktatörlüktür sözü yalan değildir. Zira proletarya diktatörlüğünün biçimleri-bu iktidarlar, halkın çıkar ve menfaatlerini en gerçek temsil eden iktidarlardır. Proletarya diktatörlüğü ve onun parçası olan Yeni Demokratik İktidar, halka baskı uygulayan değil, ama mümkün olan en geniş özgürlüğü tanıyan ve mümkün olan en geniş demokrasi koşullarını taşıyan öz ve niteliktedirler. Bu bakımdan halk iktidarları ve direkt proleter iktidar, bu kesimlerin iktidarıdır. Bu yalan değildir. Evet, “en geniş demokrasi” ve özgürlüğü uygulamazlar, bu doğru. Ama mümkün olan en geniş demokrasi ve özgürlüğü uygulayanlar. Bu da keyfi değil, tarihsel ve toplumsal şartların zorunlu sonucudur. Bunları göz ardı ederek “en geniş demokrasi” savunusu, burjuva özgürlükçü anlayıştır. Yazarımızın söylediği sınıflar ötesi için söylenen, sınıflar dışı görüşlerdir. “Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler” liberal felsefesinin soldan yükselen bir başka türevidir, “en geniş demokrasi” fikri. Tabii ki sınıflı toplum gerçeğinde böyledir, sınıfsız dünya için değil.

Savunulan anarşizmden başka bir şey değildir. Proletaryanın da, halkın da iktidarına karşıdır özünde. Sınıf mücadelesi, sınıf iktidar uğruna ve bu iktidarın devletin sönmümlenmesi içindir! Eğer bu iktidarlar, “özgürlüğe doğru değil”se sınıf mücadelesinin anlamı yoktur. Söylenen budur özünde. “İktidarın gelişip güçlenmesi, özgürlüğe doğru olmaz. Özgürlük, iktidar zayıfladıkça güçlenir. Modern komünizmin en önemli hareket noktasıdır bu”.

Proletaryadan başka hiçbir sınıf kendi iktidarına da son vermek üzere yola çıkmış ve bu cüret, derinlik ve açıklığa sahip değildir. Bu onun en ayırt edici ve üstün özeliğidir. Bunlar doğrudur ve yazarımızın söylediklerinin tersini doğrular. Yazarımız, “her iktidar” diyerek, proleter iktidar ve onun biçimlerini, diğer gerici, burjuva iktidarlarla aynı kefeye koymaktadır. Oysa bu iktidarlar özellikle öz itibarıyla birbirinden tamamen farklıdır! Proleter sosyalist iktidar biçimlerinin; mümkün olan en geniş özgürlüklerden yana olup ve uyguladıkları, büyük özgürlüğü hedeflediği ve üretici güçlerin gelişmesinin önünde köstek olmayıp bunlara uygun üretim ilişkilerini hâkim kılarak üretici güçlerin önünü açtığı, sınırsız özgürlük doğrultusuna sahip olup, kişisel yetenek, yaratıcılık ve gelişmeleri olanaklı kılarak, büyük hürriyet hedefiyle var olduğu inkâr edilemez. Bu iktidar ya da iktidarların gelişmesinin özgürlüğe doğru olmadığını iddia etmek paradokstan başka bir şey değildir. Marksizm, İktidar kavramını kaba toptancı, formel mantıkla ele alamaz, iktidar kavramının genel-ortak yanları gibi özellik ve özgüllüklerini de ele alarak ayırıştır. Öz ve niteliklerine göre iktidarları, gerici-ilerici, devrimci-karşıdevrimci, burjuva-proleter gibi yanları net ve belirgin hatlarıyla birbirinden ayırıştır. İktidar iktidardır deyip işin içinden kolaylıkla çıkılabiliyor mi? Hayır. Proletarya ve geniş halk kitlelerine baskı, zulüm ve sömürü olan iktidarla, salt gerici sınıflar üzerinde baskı ve zor aygıtı olan proleter iktidar biçimleri bir ve aynı olabilirler mi? Hayır. Diktatörlük olmaları itibarıyla bütün iktidarlar biçimde benzerdirler. Ancak öz itibarıyla kesinlikle benzemez ve aynı değildirler. Mesele, birinin azınlığa, diğerinin çoğunluğa baskı ve zor uygulama farklılığında da değildir. Daha ziyade, birinin gerici, diğerinin ilerici; birinin gelişmenin ve toplumlar tarihinin ilerlemesinin önünde engel, diğerinin ise engel olmak bir yana gelişme ve ilerlemesinin önünü açıp bunu sağladığı, birinin geri-karanlığı, diğerinin ise aydınlığı-geleceği temsil etmesinde yatmaktadır.

Diyalektik materyalist felsefenin Maoist aşaması; şeylerdeki gelişmenin varabileceği son kertesine kadar yaşandıktan sonra, tersine veya başka bir şeye dönüşür, yeni bir süreç ortaya çıkar der. Bu yalan değil, derin diyalektik materyalist felsefendir. Öyleyse şunu söylemek doğru olacaktır; iktidarı ortadan kalkması onun gelişme dinamiği taşıdığı müddetçe gelişmesi olağan bir gelişme ve yasadır. Koşulları doğmadan, bu koşulları olgunlaşp elverişli hale gelmeden hiçbir şeyin varlığına son vermesi ve başka şeye veya zıddına dönüşmesi gerçekleşmez.

Mao, proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkmasının koşullarını, proletarya iktidar-diktatörlüğün gelişip güçlenmesi olarak açıklar. Ve bu doğrudur da. O halde, yazarımızın “iktidarın gelişip güçlenmesi özgürlüğe doğru olmaz” söylemi gerçeği yansıtmıyor. “Özgürlük, iktidar zayıfladıkça güçlenir” sözü, bir bakıma doğru ama bir bakıma ve yazanın koyduğu anlayış bütünlüğü içinde esasta hatalıdır. Proletarya iktidar-devleti, özgürlükleri büyütüp genişleterek, kendisi küçülür ve söner. Bu bakımdan iktidar zayıfladıkça özgürlük daha büyük, güçlenir. Ancak, iktidarın yerlerine güçlenmeden zayıflaması, özgürlüğü güçlendirmek, kaotik anarşizme yol açar. Özgürlüğün kendiliğinden gelişip büyümesi beklenemez. Bunu sağlayan irade proletarya diktatörlüğü-devletidir. Proletarya devletin gelişmesinin yönü sönmeye doğrudur. Ancak gelişmesiyledir ki, sönmemesi şartlarını yaratır. Yalın bir şekilde, “iktidar zayıfladıkça, özgürlük güçlenir” söylemi belirsiz olup, yanlış çağrışımlar yaratmaktadır. Her türlü iktidara nihai olarak karşı olmamız, her tarihsel-toplumsal şartta “iktidarı zayıflatalım” şiarına doğruluk kazandırmaz.

Kısacası, “proletarya iktidarın gelişip güçlendikçe özgürlük güçlenir-büyür” demek doğrudur. Sonuç olarak; bütün bunları yazarımız çok iyi bilmektedir. Ne var ki; yazarımıza hâkim olan hava, artık meselelere ideolojik, sınıf eksenli bakış açısından öteye bir yaklaşımla bakmaktır. Bu bakımdan; “Mao şunu söylemiş, MLM ölçü ve ilkelere bunu anlatır, proletarya diktatörlüğü şudur, gibi tartışmalar; eskimiş, kireçlenmiş, bir bakıma değersiz şeylerdir. Ve bu takıntılara aşmak gerekir” tarzındaki liberal yaklaşımdır. Ki, yazarımız, bu yazdıklarımızı çok iyi bildiği halde, proletarya iktidarına yönelik “iktidarı zayıflatma” propagandası yapmakta ve tezat ideolojik-politik temsilleri olan, proleter sınıf partisiyle küçük burjuva sınıf-siyasi temsilcisi olan partilerin birliğini önererek savunmaktadır. Böylece, AEP revizyonizmiyle Maoizm’in hesaplaşması ve ayrışımını yok saymaktadır.

Yazarımızın cesaret daveti; içtendir ama kabul edilmezdir. Cesaretili olmayı benimseriz. Korkunun asla geliştiremeyeceğini düşünmekteyiz. Akıl ve cesaretin birleştirilmesini ise en makul ihtiyaç olarak görüyoruz. Ne var ki, Liberal küller altında aşınma haline geçmeyi ne cesaretili adam ve ne de Maoist teori ve duruşu aşma yönelimi olarak saymaktayız. İlegal devrimci partiyi, legal parti tabutuyla parlamento mezarlığına gömmeye doğrultusunu, tarihsel ve toplumsal şartları ahenkle onayladığı nesnel isabetten uzak ve güçlendirmekten yoksun olduğunu fark etmekteyiz.

Maddi dünyanın bilinci belirlediği doğrusuna binaen “nasıl yaşıyorsak öyle düşünüyoruz” belirlenmesinin doğruluğuna bir kez daha rastlayarak inancımız tazelen-di. Unutulmamalıdır ki, özel genelden seçip ayıramayan her yaklaşım baştan değil, başarsızlık yolundadır.

AKP'nin kapatılması, bazı üyeleri ve kurucularına siyaset yasağı getirilmesi için açılan davada Anayasa Mahkemesi'nin verdiği karar, tasarlandığı-beklendiği gibi ABD, AB ve sermayedarların büyük kesminin çıkarlarını korudu

Kapatma davası Anayasa Mahkemesi'nin elinde patladı

Istanbul-Güngören'de, 27 temmuz akşamı patlatılan bombaların toplumda yarattığı hava varlığını sürdürürken, 30 temmuz günü Anayasa Mahkemesi (AYM'nin, AKP'nin kapatılması davasına ilişkin karar açıklandı. Türkiye Cumhuriyeti'nin anayasal varlığını koruma adına faaliyet yürüten mahkemenin açıklanmış olduğu karar, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın iddianamesi kadar olmasa da, usulen barındırdığı hata ile tartışmaya açık bir karardır. Kararı usul ve esas yönünden değerlendirmeden önce, AYM tarafından verilen karara etki eden süreci ve bu değerlendirmelerimize ışık tutacak olan TC'nin siyasi partiler hakkında, partilerin anayasal düzen açısından sakıncalı olması halinde yaptırımını öngören yasal düzenlemelerine bakmamız gerekmektedir.

AKP hakkında kapatılması istemiyle Yargıtay Cumhuriyet

ması ancak üç nedenle söz konusu olabilmektedir. Buna göre:

1- Bir siyasi partinin tüzük ve programının Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü bendi hükümlerine aykırı olması (Anayasa md 69/5),

2- Bir siyasi partinin Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü bendine aykırı eylemlerin odağı durumuna gelmesi (Anayasa md 69/6),

3- Bir siyasi partinin, yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyruklığında olmayan gerçek ve tüzel kişilerden maddi yardım alması (Anayasa md 69/10) halinde siyasi partinin kapatılmasına hükmedilmesi gerekmektedir.

Bir siyasi partinin, Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü bendine aykırı eylemlerin odağı haline gelmesi ise, 69. maddenin altıncı bendindeki düzenleme uyarınca "68. maddenin dördüncü fıkrasına aykırı fiillerin, o partinin üyelerince yoğun bir



Başsavcılığın hareket geçmesinden itibaren AB, ABD yetkilileri sığağı sığağına eleştirilerini Türk devletinin ilgili kurumlarına ilettiler. Bu güçler; "AKP kapatılırsa, AB müzakerelerinde aksamlar olur", "Yüzde 47 oy alarak iktidar olan AKP'nin kapatılmasına sıcak bakamayız", "Amacımız, davayı etkilemek ve Türkiye'nin içişlerine karışmak değil", "Avrupa'da da parti kapatılmasına hiçbir dönemde iyi bakmayız", "AB Parlamento-su bu gibi olaylara sürekli reaksiyon gösterir. Bu konunun başka yönlere çekilmesi doğru değil" yönünde beyanlar vermiş olsalar da, aslında bu beyanların içeriğinden, eleştiriden öte Türk devletine hangi gözle bakıldığını rahatlıkla görmüş olduk. Çünkü hem ABD, hem de AB açısından Türk devleti stratejik ortak(!) olma yönünden kendileri için oldukça önem arz etmektedir. Böylesi bir ortağın içişlerinde karışıklık olması büyük ortaklar yönünden pek de hayırlı olmadığından, ülkemizdeki taraflar sükûnete çağırma gereği duyarak, AKP hakkında başlatılan yargı sürecini darbe hazırlığı ve saçma olarak değerlendirmek tutumunu sergilediler. TÜSIAD ile koro halinde, ülkemize yönelecek sermayenin güvencesi olmayacağından geri adım atılabileceğinin sinyallerinin verildiği beyanlarını sürekli gündeme taşıdılar. Aynı tavı ülkemizden gösterenler ise yargı mercilerini yıpratmak veya yargıyı etkilemekle itham edildi.

Emperyalistlerden gelen eleştiriler(!) aynı kuldarda hareket eden ülkemizdeki sermaye sahipleri, kapatma davası ile ilgili eleştirileri AB'ye dâhil olmak adına ülkemizin nasıl bir yolgeçen hanına çevrilmek istendiğine işaret etmektedir. Türk devletinin, Avrupa Konseyi'nin bir üyesi olmasının yanında AB'ye adaylık başvurusunda bulunmuş ve müzakerelere başlamış olduğunun göz önünde bulundurulması nedeniyle ülkemizin "içişlerine ilişkin konularında AB yetkililerinin beyanat verme hakkı olduğunu ve bunun "içişlere karışmak olarak algılanmaması gerektiğini" söyleyenler, emperyalistlere teslimiyet düzeylerini de göstermiş oluyorlar.

Parti kapatma ile ilgili yasal düzenlemeler

Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü bendinde; "Siyasi partilerin tüzük ve programları ile eylemleri, devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve laik cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz; suç işlenmesini teşvik edemez" denilmektedir.

Anayasa'nın 69. maddesine göre; siyasi partilerin kapatıl-

şekilde işlenmesi ve bu durumun, o partinin büyük kongre veya genel başkan veya merkez karar veya yönetim organları veya Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki grup genel kurulu veya grup yönetim kurulunca zimnen veya açıkça benimsenmesi yahut bu fiillerin doğrudan doğruya anılan parti organlarıncı kararlılık içinde işlenmesi durumunda" söz konusudur.

Siyasi Partiler Yasası (SPY)'ndaki hükümler, Anayasa'nın 69. maddesinin son bendinden hareketle, Anayasa'daki esaslar çerçevesinde düzenlenmiş ve siyasi partilerin kapatılmasına ilişkin düzenlemeler, Anayasa'nın 68. ve 69. maddesindeki esaslar gözetilerek 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası'nda da yer almıştır.

SPY'de, siyasi partiler hakkında uygulanacak yaptırımlar;

a) Devlet yardımından kısmen veya tamamen yoksun bırakılması, b) Siyasi partinin kapatılması olarak düzenlenmiştir.

SPY'de Anayasa'ya paralel olarak yapılan düzenlemelere göre, bir siyasi partinin kapatılması ancak Anayasa'daki yasaklara aykırılık durumunda ve üç nedenle olasıdır. SPY' nin 101. maddesindeki düzenlemelere göre;

"Bir siyasi partinin tüzük ve programının devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve laik cumhuriyet ilkelerine aykırı olması, sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlaması, suç işlenmesini teşvik etmesi,

Bir siyasi partinin, Anayasa'nın 68'inci maddesinin dördüncü fıkrasına aykırı eylemlerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce tespiti,

Bir siyasi partinin, yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyruklığında olmayan gerçek ve tüzel kişilerden maddi yardım alması" durumlarında, siyasi parti hakkında kapatma karar verilmesi gerekmektedir. Ancak belirtilen ilk iki durumda, kapatma yaptırımını yerine dava konusu eylemlerin ağırlığına göre, siyasi partinin almakta olduğu son yıllık devlet yardımı miktarının kısmen veya tamamen yoksun bırakılmasına da karar verilebilmektedir.

Anayasa Mahkemesi, kurulduğu 1963 yılından bu yana 24 siyasi partiyi kapattı. Mahkeme, 17 siyasi partinin kapatılması talebiyle açılan davalara ise reddetti. AKP'nin kapatılması ile ilgili davanın AYM tarafından esastan görüşülmesinden önce Hak ve Özgürlükler Partisi (HAK-PAR)'nin; Anayasa'nın 69. maddesinin beşinci bendiyle, SPY'nin 100. ve 101. maddesinin (a) bentleri uyarınca kapatılması istemiyle açılan kapatma davası

ile ilgili olarak Anayasa Mahkemesi'nin davanın reddi yönünde 29 Ocak 2008 tarihinde aldığı kararın gerekçesi, 1 Temmuz 2008 tarihli Resmi Gazete'de yayımlandı. Bu gerekçeli kararın AKP hakkında verilecek karardan kısa bir süre öncesinde açıklanması AYM'nin AKP ile ilgili vereceği karar açısından ayna görevi gördü. HAK-PAR hakkında verilen kararın gerekçesinin bu dönemde açıklanmasını bir tesadüf olarak değerlendiremeyiz. HAK-PAR kararında;

"Tüzük ve programında HAK-PAR'ın, genel olarak âdem-i merkeziyetçi bir yönetime ağırlık verdiği, Türkiye'nin temel sorunu olarak kabul ettiği Kürt sorununu, hak eşitliği temelinde çözme-yi seçmesine vaat ettiği görülmektedir.

Tüzük ve programında ifade edildiği biçimde partinin, Kürt sorunu olarak ele alıp değerlendirdiği soruna, kendine göre çözüm önerileri getirmesi, vatandaşlık temelinde ulus kavramının reddi olarak nitelendirilemez. Kapatma davasının partinin kuruluşundan kısa bir süre sonra açıldığı da gözetildiğinde, belli bir sorunun varlığına ve buna dair çözüm önerilerine ilişkin ifadelerin demokratik bir rejimde düşünce ve ifade hürriyeti kapsamında değerlendirilmesi gerekir. Gerek iddianame-de gerekse sonraki aşamalarda, partinin söz konusu amaçları gerçekleştirmek için Anayasa dışı bir yöntemi uygulayacağına ilişkin herhangi bir kanıt da yer verilmemiştir.

Yukarıdaki açıklama ve değerlendirmeler çerçevesinde partiye, tüzük ve programında yer alan ifadelere dayanılarak yaptırım uygulanması, örgütlenme ve ifade özgürlüğüne ağır bir müdahale oluşturaacağından, İddianame'de ileri sürülen gerekçelerle parti hakkında kapatma ya da yerine başka bir yaptırım uygulanması, demokratik bir toplumda zorunlu bir tedbir niteliğinde görülemez.

Açıklanan nedenlerle Hak ve Özgürlükler Partisi'nin, Anayasa'nın 69. maddesinin beşinci fıkrası ve 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası'nın 101. maddesinin ikinci fıkrasının (a) bendi uyarınca kapatılması isteminin reddi gerekir" yönünde görüş bildiren 5 üyenin, ifade özgürlüğü ve örgütlenme özgürlüğü çerçevesinde red yönünde görüş beyan etmeleri söz konusu olmuştur. Bu üyelerden Başkan Haşım Kılıç dışındakilerin AKP'nin laiklik karşıtı hareketlerin odağı olduğu yönündeki görüşü ile bu olumluluk ortadan kalkmıştır. Yani AKP hakkında kapatılma kararı çıkmaması HAK-PAR kararında olduğu kadar olumlu bir durum değildir. Elbette ki HAK-PAR kararı da genel olarak düşünüldüğünde ortada halen yargı açısından statüko-yu temsil eden bir çoğunluk mevcuttur. Ancak 6 kişilik bu çoğunluk AKP kararında 10 kişidir. Bu yönüyle AKP karar daha olumsuz bir karardır.

AKP kararının usulen değerlendirilmesi

Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşım Kılıç, AKP ile ilgili almış oldukları kararı açıklarken, AKP'nin kapatılmadığını belirterek, devamında; "Ancak 6 arkadaşımız kapatılması yönünde oy kullanmış, 5 arkadaşımızdan 4'ü Hazine yardımından yoksun bırakılması sonucuna varmış, 1 kişi de reddedilmesi gerektiği sonucuna ulaşmıştır. Bütün bunlardan 6 arkadaşımızın kapatılma, 4 arkadaşımızın da Hazine yardımından yoksun bırakılması kararını birlikte düşündüğümüzde siyasi partiye Hazine yardımından yani son yıl aldığı hazine yardımının 1/2 oranında yoksun bırakılmasına karar verilmiştir" dedi. Şu an için gerekçeli karar hazırlanmadığı için sadece Haşım Kılıç'ın kamuoyuna yaptığı açıklamadan hareketle şöyle bir sonuç çıkarabiliriz:

Açıklama açık. 1 oy odak olmadığı konusunda çıktı. 4 oy hazine yardımından yoksun bırakılın, 6 oy da kapatılın yönünde. Hemen arkasından deniyor ki "6 ve 4 oyda kalanları biriktiriyor diye topladık". Bu usul açısından yapılamaz. Çünkü ortaya çıkan kararların mahiyetleri birbirinden farklıdır. Nitelikleri aynı olmayanların toplanması işlemi mahkemeyi yanlış bir sonuca götürür. Yani Hazine yardımı yaptırımı uygulanması hukuka aykırıdır. Önce bir parti ile ilgili yaptırım kararı alınacaksa nitelikli çoğunluk olan 7 kişilik karar elde edilmesi gerekir. Eğer kapatma için gerekli olan 7 oy elde edilemezse bu sefer Hazine yardımının kesilmesi yaptırımı uygulaması oylamaya ağırlımalıdır. Bu oylama sonucunda nitelikli çoğunluk olan 7 üyenin oyu Hazine yardımından yararlanılmamak kararını çıkarsa bundan sonra ise bir oylama daha yaparaks hazine yardımının ne oranda kesileceği oylanacak. O zaman doğru usulle elde edilen karar uygulanabilir. Kamuoyuna açıklanan bu karar sakat bir karardır.

Burada hukuksal tanı olarak bir sorun yoktur. Çünkü 11 üyenin 10'u AKP'nin laiklik karşıtı hareketlerin odağı olduğu yönünde kararlarını beyan etmişlerdir. Anayasa Mahkemesi, AKP ile ilgili kararını alırken Ceza Muhakemesi Kanunu'nun "oyların toplanması" başlıklı 229. maddesindeki üçüncü fıkrayı dikkate aldığı ifade edilmişse de, bir ceza yargılamasında konular/sorunlar üç ana başlıkta toplanırlar:

a- Eylemin kanıtlanmasına ilişkin olanlar: Eylem olmuş mu, olmamış mı? Olmuş ise sanık tarafından mı meydana getirilmiş, getirilmemiş mi?

b- Eylem var ve sanık tarafından meydana getirilmiş ise, eylemin hukuksal tanı, yani adı nedir? Sözelimi, insan öldürmeye kalkışmamı, yaralama mı, hırsızlık mı, dolandırıcılık mı?

c- Yaptırım: Sözelimi yaptırım, hapis mi adli para cezası mı, bunlarsa miktarları ne olmalı? Birbirinden ayrı olan bu konuların/sorunların birlikte görüşülmesi ve oylanması olanaksızdır. Mantığın gerektirdiği sıraya uyulmaması kararın geçersiz kılar.

Hukuksal tanı ile yaptırım oylarının toplanması yolu ile elde edilen karar yok hükmündedir. Oyların toplanabilmesi için özerlinin, niteliklerinin, mahiyetlerinin özdeş olması gerekir ki, bu kural çiğnenmiştir. Cumhuriyet Başsavcılığı, karara karşı olağanüstü kanun yollarından olan kanun düzeltme yoluna başvurarak, bu kararın hukuka uygun biçimde çıkması sağlanmadıkça devlet yardımının kesilmesi yaptırımını uygulanamaz.

AKP'nin kapatılması istemiyle açılan davada AYM, o kadar etki altında bırakıldı ki, alelacele bir karar ve TC'nin varlığını koruyan en önemli yargı mercinin başkanı önemli bir davada usule hâkim olamadığı ortaya çıkmış oldu. Sıra DTP davasıyla beraber "demokratikleşmenin" sınanmasında...

Onüçler'in savaş ve direnişini kavramak

Binlerce düşman çemberinde yürek ve bilincin harmanlanmasıdır Onüçler ve halka sevginin, devrime inancın, proletarya partisine bağlılığın çınçıplak göstergesidir. O, büyük ve onurlu geleneğin en canlı örneklerinden birisidir. Son mermiye kadar vuruşmak, mermiler bittikten sonra düşmanın eline geçmemesi için silahları parça parça kırmak, parti-ordu ve devrim sloganlarıyla yumruğu havada ölüm-süzleşmek! İşte yılmaz savaşıklık ve muazzam bir direniş ruhu örneği. Bunlardan öğrenmesini bil! Yani, mor dağlarda esen kızıl rüzgârın iliklerinde hisset.

Bulunduğun her alanda aynı ruhla, aynı inanç ve görev bilinciyle üzerine düşeni yerine getirebiliyor musun? Tüm mesele bundan ibaret. Her alanın kendine özgü görevleri vardır. Gerilla; savaş ve savaş bölgesindeki halkı, işçi örgütlenmesi işçileri, memur örgütlenmesi memurları, semt örgütleri semtleri, gençlik örgütlenmesi gençleri, askeri komiteler askeri eylemleri, kültür-sanat örgütlenmesi kültür-sanat cephesini vb illegal, yarı-legal ve legal olan her organ ve komite kendi sorumluluk alanına giren kesimleri çeşitli araç ve yöntemlerle ana halkaya tabi kılmak koşuluyla, örgütlemek göreviyle mükelleftir. Dolayısıyla, görevlerinin bilincine varmaları ve gereklerini yerine getirmeleri bir zorunluluktur. Bu görevler ancak ve ancak, komünizm ülküsünün öznesi olan proletarya partisine bağlılıkla, Maoist ruh, inanç ve sebatla yerine getirilebilir.

Yukanda adı geçen-geçmeyen tüm örgütlülükler içinde bulunan her birey Onüçler'i ele alıp kendi pratiğiyle karşılaştırmalıdır. Aynı görev bilinci, inanç ve ruhla, üzerine düşen sorumluluğu gerektiğinde yumruğun havada, sloganlar atarak, ölmeğin korkmadan yerine getirebiliyor musun, getiremiyor musun? Bu gerçekçe çıplak yaklaşımlar, iyi birer dava insanı olurlar. Çıplak yaklaşamayanlar ise sadece kendilerini kandırırlar. Zira sosyal pratiğin karşısında her türlü mazeretçilik, gerçekçi gizleme çabaları vb hükümsüzdürler. Çünkü, sosyal pratik kimlerin ne oranda görevlerini yerine getirdiklerini gün gibi ortaya koymaktadır.

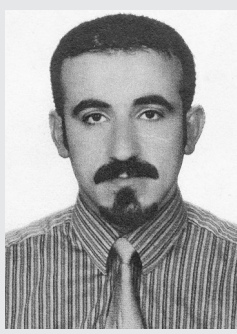
Onüçler; proletarya partisi ve halk ordusunu her türlü zorluk karşısında göz bebekleri gibi korumanın da bir örneğidir. Onların can bedeli mücadele etmeleri; halkın patiyi ve orduya gönül vermelerini daha da sağlamlaştırmada önemli bir adımdır aynı zamanda. Aynı sorumluluğu duyup, bulunduğu alanda partiye ne kadar sahip çıkıyorsun, partinin halk nezdindeki olumlu prestijini sarsıcı davranışlardan ne kadar kaçınıyorsun, böyle davranışlarla karşılaştığında bunları gidermek için olumlu bir çabayı bilinci olarak, sebatla sürdürüyor musun?

Onüçler; savaşın ve savaş içindeki direnişin diğer adıdır. Aynı sınıf kınıyle düşman inlerine bir bomba gibi düşüyor musun? Canlı düşman hedeflerine kızıl kurşunlar gönderebiliyor musun? Onüçler; 100 bin kişilik düşman ordusunun işgali altındaki Dersim'de, bomba ve kurşun sağanağı altında da halkı örgütlemek için doruğa çıkmış örgütcü ruhun en iyi örneklerinden birisidir. Her türlü zorluğa göğüs germe bilinciyle bulunduğu alanda halk kitlelerini örgütleme ustalığı ve başansını gösterebiliyor musun? Onüçler; barut kokusu içinde aç ve çıplak vuruşmanın ısrarcılığına halk sevgisinden alınan ağır dolusu gülüşüdür. Bu tablonun resmini çizebiliyor musun? Onüçler; kartal uçurumlarında yankılanan korkunç inancın, derinden yankılanan güçlü çığlığıdır. Bu çığlığı ezgileştiriyor musun? Onüçlerin özelemleri, sevdalarını, erdemlerini anlatabiliyor, yazabiliyor musun? Duvarları onların sloganlarıyla, caddeleri pankartlarıyla, bildirileriyle donatabiliyor musun? Onüçlerin ve sonrakilerin cenazelerini, binleri bir araya getirerek kitlele gösterilere çevirebiliyor musun? Onüçlerden boşalan yerı doldurmak için büyük bir sabırsızlık tufanına tutulabiliyor musun? Ders sıralarından kantinlere değil, bozkırlara yeni Onüçler seferber edebiliyor musun?

Bu soruların yanıtı, öncünün ideolojik-politik hattıyla ne oranda bütünlüştüğünü, Maoist inanç, kararlılık ve ruhla ne oranda donatıldığını gösterecektir. Her alanın faaliyetçilerinin Onüçler'den öğrenmesi gereken çok şey var. Savaşa göre şekillenmeli, sözünü her kesne bir çok kere duymuş ve kullanmıştır. Savaşa göre şekillenmek, her somut pratik gelişmenin gereklerini esas halkaya tabi kılarak yerine getirmekle mümkündür. İşte Onüçler, her yönüyle muazzam bir öne-me sahip somut bir pratik gelişmedir. Onüçler'in savaşının ve direnişini kavramak, aynı zamanda onların savaş ve direnişini her alan (il-legal-legal) da somut pratik faaliyetlerle; hem propaganda ve örgütlenemesi, hem de misillemesi yapılarak olur. Gerisi, laf-ı güzardır. Öyleyse; Maoist parti önderliğinde her alanda Onüçler'in savaş ve direniş ruhu, inanç ve sorumluluk bilinciyle görev başına!

11 Ağustos 1995 tarihinde, Dersim'in Mazgirt kırsalında, devletin güvenlik güçleri ile girdikleri çatışmada ölümsüzleşen Onüçler'in anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

YOLDAŞLARI

	
Yoldaşımız Veli Kılıç 23.07.2008 tarihinde Bingöl'de geçirdiği trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır. Ailesi ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.	Değerli arkadaşımız Hıdır Coşkun 24-25 Temmuz tarihleri arasında Besta alanında çıkan çatışmada yaşamını yitirmiştir. Onu ve birlikte şehit düşen dört HPG gerillasını saygıyla anıyoruz.
Dersim Demokratik Haklar Platformu	Dersim'den Devrimci Demokrasi Okurları

